

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

bad PRINCE

LILIAN
MONROE

ROYALLY UNEXPECTED: BOOK ONE

PDF Kitap Arşiv - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KÖTÜ PRENS

KRALLIKTA BEKLENMEDİK

KİTAP 1

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Elle](#)
2. [Charlie](#)
3. [Elle](#)
4. [Charlie](#)
5. [Elle](#)
6. [Charlie](#)
7. [Elle](#)
8. [Elle](#)
9. [Charlie](#)
10. [Elle](#)
11. [Charlie](#)
12. [Elle](#)
13. [Charlie](#)
14. [Elle](#)
15. [Charlie](#)
16. [Elle](#)
17. [Charlie](#)
18. [Elle](#)
19. [Charlie](#)
20. [Elle](#)
21. [Charlie](#)
22. [Elle](#)
23. [Charlie](#)
24. [Elle](#)
25. [Charlie](#)
26. [Elle](#)
27. [Charlie](#)
28. [Elle](#)

29. [Charlie](#)

30. [Elle](#)

31. [Charlie](#)

32. [Elle](#)

33. [Charlie](#)

34. [Elle](#)

35. [Charlie](#)

36. [Elle](#)

[Epilog](#)

[Kalpsiz Prens](#)

1. [Dahlia](#)

[Yazar Hakkında Lilian](#)

[Monroe'nun Diğer](#)

[Eserleri](#)

Telif hakkı © 2019 Lilian Monroe. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazar tarafından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Ancak, incelemelerin amacı doğrultusunda kullanılan kısa alıntılar bu kuralın dışındadır.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

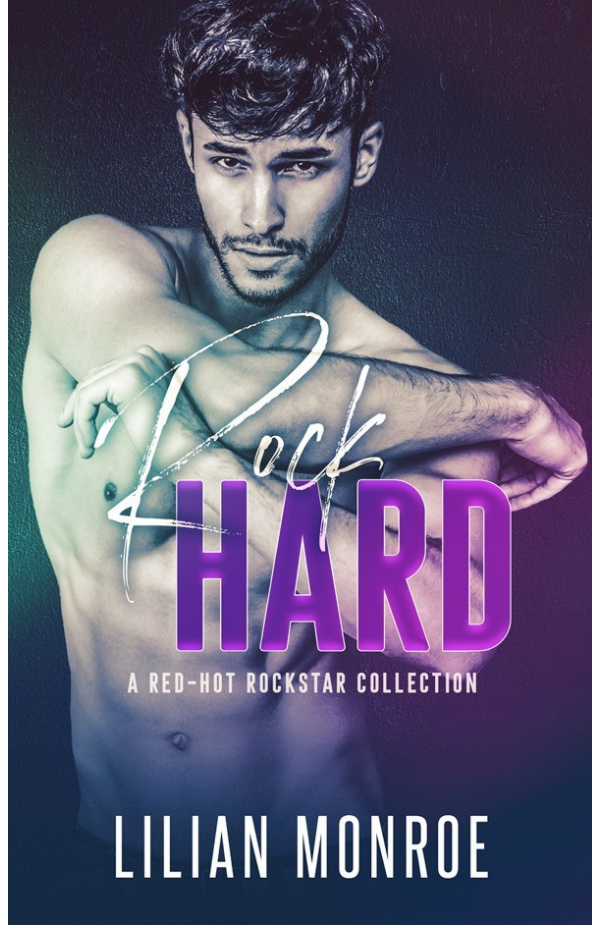
Yayınlayan: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box
186 Subiaco, WA, Avustralya, 6008

2. Baskı 2023

ISBN: 978-1-922986-13-9

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILMAYA ÇOK SICAK OLAN ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI ALIN:
WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

BİR ELLE

Ev arkadaşımın yatak yaylarının ritmik gıcirtısı, duvarın ötesinden gelen ilk iniltisiyle birlikte daha da yükseliyor. Kulak tıkaçlarımı daha derine sokuyorum, gürültüyü engellemeye yardımcı olmalarını umarak — ama bunun işe yaramayacağını zaten biliyorum. Dahlia'nın yatak başlığı ortak duvarımıza vuruyor. Başlangıçta hafifçe, yatak odalarımızı ayıran ince duvarı zar zor sıyrıyor.

Ve sonra ses gittikçe yükselir, yükselir, yükselir...

...duvar gerçekten *sallanana* kadar.

Başka bir inilti duyulur ve bir adam zar zor duyulabilir bir şey söyler. Sanırım müstehcen bir şeydir. En iyi ve en tuhaf arkadaşım Dahlia, müstehcen şeyleri sever.

Bunu neden biliyorum?

Çünkü bizim bu harap, fare istilasına uğramış evimizde her şeyi duyuyorum.

Her şeyi.

İnleyerek yanıma dönüp, sesi bastırmak için yastığımı başımın üzerine sıkıştırıyorum. Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Gece yarısı çoktan geçmiş ve dört saat sonra ekip antrenmanı için kalkmam gerekiyor. Hayatımın en büyük regattası için antrenman yaparken, dört saatten az uykuyla suda kürek çekip canımı dişime takacağım.

Pazar günü her zamanki gibi benim izin günümdü, daha doğrusu izin günümdü, ve pazartesi antrenmanları dinlenme gününden sonra çok zorlu geçiyor. Koç Bernard geç kalmayı, uykululuğu veya *oda arkadaşımın seks manyağı olması* gibi bahaneleri hoş görmüyor.

Duvara vurma sesi devam ediyor ve kan basıncım yükseliyor.

Duvara her vuruş sinirlerimi daha da gerginleştiriyor.

Güm. Güm. Güm.

İnleme.

Güm. Güm. Güm.

İnleme.

Dahlia da Farcliff Üniversitesi'ne gidiyor, ama atletik olmaktan uzak —en azından geleneksel anlamda değil. Kendi yatağının rahatlığında kendi atletizm bölümünü yönetiyor.

Hayır, Dahlia sabah dörtte uyanmak zorunda değil, ya da haftanın altı günü günde iki kez antrenman yapmak zorunda değil. Bursunu kaybetmemek için protein alımını gramına kadar hesaplamak ya da her gün mükemmel bir performans sergilemek zorunda değil.

Benden farklı olarak, Dahlia güneş doğana kadar haftanın her gecesi çılgın seks yapabilir...

... ve öyle de yapıyor.

Sesi birkaç oktav yükseldiğinde ve çığlığı nihayet bölmeyi deldiğinde, ben artık dayanamıyorum. Sinirim kaynıyor ve yatağın üzerine dizlerimin üzerine çöküp, yumruklarımı kağıt kadar ince duvara o kadar sert vuruyorum ki, parmak eklemlerim morarıyor.

"Hadi, seni aptal! Onu boşalt artık!" Gıcırıtı sesi kesilir. İnemeler durur.

Sessizlik.

Sonra yatak, ağırlıklarının kaymasıyla bir kez daha gıcırıyor ve duvarın ötesinden kahkahalar yükseliyor. Kendi yatağıma geri çöküyorum, ellerimi yüzüme sürerek nefes veriyorum.

Dahlia tanıdığım en dost canlısı insan olmasaydı ve bu kemirgenlerin istila ettiği seks yuvasından başka bir yerde yaşayabilecek durumum olsaydı, kesinlikle taşınırdım.

Ne yazık ki, burada sıkışıp kaldım.

Neyse ki yere geçtiler. Döşeme tahtaları yatak kadar gürültülü değil.

GÖZLERİM KIZARMIŞ VE HUYSUZ, bir şekilde antrenmana zamanında yetişiyorum. Soyunma odasında, vücuduma yapışan termal antrenman taytımı giyiyorum. Spor sütyenimin o kadar çok askısı ve destek mekanizması var ki, sanki NASA tarafından uzaya yolculuk için tasarlanmış gibi görünüyor.

Sütyeni takıp ayarlarım, göğüslerimi güzelce ve güvenli bir şekilde sabitlerim. Egzersiz tişörtümü giyip çantamı dolabıma koymak için eğildiğimde, belimin alt kısmında havanın soğukluğunu hissederim.

Giysiler uzun boylu, atletik vücuduma asla tam olarak uymaz, ama artık buna alıştım.

Çocukken boyumu nefret ederdim. Ergenlik çağında, tüm erkeklerin minyon, narin kızlara hayran olduğunu görürdüm ve kendimi onlara kıyasla bir canavar gibi hissederdim. Sonra bu kocaman göğüslerim çıktı ve onları da nefret ettim, çünkü tüm erkekler göğüslerime hayran kalıyor ve onlara bağlı bir insan olduğunu unutuyorlardı.

Her zaman çoğu erkekten daha uzun, daha geniş ve daha güçlü oldum. Dürüst olmak gerekirse, boyum aşk hayatım için pek iyi değil — itiraf etmek istemediğim kadar sık arkadaş olarak görülürüm.

Ama boyum sayesinde kürek çekebiliyorum. Kürek çekerken göğüslerimi bağlayıp engel olmalarını önleyebiliyorum. Kürek bursum sayesinde Farcliff Üniversitesi'ne gidebiliyorum ve umarım orada kendimi kanıtlayabilirim. Bu fırsatı hiçbir şeye değişmem. Mezuniyetime bir yıldan biraz fazla bir süre kaldı ve kürek çekmenin beni Grimdale'deki berbat, çıkmaz hayattan kurtaran bilet olduğunu içtenlikle söyleyebilirim.

Bir sürü erkek arkadaşımın beni küçük ördek yavruları gibi takip etmesini ister miyim? Tabii ki, neden olmasın? Ama onları elde etmek için kürek çekmeyi bırakacak mıyım?

Kesinlikle hayır.

Biri soyunma odasının kapısını açar ve odaya soğuk hava dalgası girer. Titriyorum, ama suya çıkıp kürek çekmeye başladığım anda ısınacağımı biliyorum.

Sonra burunlu, kibirli bir ses kulaklarımı deler. Dudaklarım aşağı doğru kıvrılır.

"Davetiyeni aldın mı?" Olivia Brundle'ın tiz sesi midemi bulandırıyor. Sabahın bu saatinde, en azından suya çıkmadan önce onunla uğraşmak zorunda kalmayacağımı umuyordum.

"Dün gece aldım," diye cevaplar Olivia'nın klonu Marielle Davenport. "Ne giyeceksin?"

"Charlie, bacaklarımı gösteren kıyafetler giymemi seviyor," diyor Olivia. Köşeyi dönerek görünür ve uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden atar. "O yüzden muhtemelen

kısa bir şey giyeceğim, ya da en azından uyluk kısmı yüksek bir yırtmaçlı bir şey." Tırnaklarını kontrol ederken kıkırdıyor.

Charlie.

Olivia, sabahın dördünde bile Farcliff Veliht Prensi'nin adını anıyor. Dahlia bana Olivia'nın onu dört yıl önce bir devlet etkinliğinde sadece bir kez gördüğünü söylemesine rağmen, Olivia sanki nişanlılarmış gibi ondan bahsediyor. Olivia'nın babası, güney komşumuz Brundle'in başbakanı, bu yüzden Olivia sadece son derece sinir bozucu olmakla kalmıyor, aynı zamanda doğduğu günden beri önemli biri olduğu söyleniyor.

Harika.

Ayakkabılarımın bağcıklarını gevşek bağlarım, çünkü tekne suya iner inmez onları çıkaracağımı biliyorum. Ayağa kalkarım ve Olivia yoluma çıkar.

"Prens'in Balosuna davetiyeni aldın mı, Elle?" Mükemmel bakımlı kaşlarını kaldırır ve manikürlü parmağıyla yüzünün yan tarafına dokunur.

Cevap vermiyorum.

"Hayır mı demek istiyorsun?" Olivia, Marielle'e gülümseyerek bakar, sonra bana döner. "Ah, tabii, sen buraya sadece hayırseverlik için geldin." Gülerek, Marielle de ona katılır.

Olivia'nın yanından geçmeye çalışıyorum ama o da benimle birlikte hareket ediyor. Pahalı parfümü, yolumu keserken bana doğru geliyor. Uzun saçları, beline kadar uzanan mükemmel, plaj dalgaları gibi kıvrımları ile tam anlamıyla sinir bozucu.

Cidden, sabahın bu saatinde saçını kıvırmaya kim vakit bulur ki? Saçımı taramayı zar zor başarabiliyorum, üstelik saçım o kadar kısa ki zaten pek dolaşmıyor.

Bir adım daha yana doğru attığımda, Olivia yine hareketlerimi taklit ederek beni durdurdu.

"Ne oldu, dilin mi tutuldu?"

"Sadece pratik yapmak istiyorum Olivia. O aptal partiye davet edilmediğimi zaten biliyorsun."

Marielle burun kıvrır. Plaj sarışını dalgalı saçları çoktan yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştır. Bana attığı bakış Olivia'nınki kadar sert. "Aptal parti mi? Elle, bu 'aptal bir parti' değil. Burası Prens Charlie'nin eşini seçeceği yer."

İkisi arasında bakışarak gülmeme engel oluyorum. Herkes Prens'in yirmi beşinci doğum günü balosundan sanki büyülü, mistik, evliliğe yol açan bir olaymış gibi bahsediyor.

Bu sadece lanet olası bir parti, hem de gösterişli bir parti. Marielle ve Olivia gözlerini kırıştırtarak bana bakıyorlar.

"Bir dakika, ne? Ciddi misin?" diye alaycı bir şekilde soruyorum. "Bu baloda eş mi seçecek? Orta Çağ'da mıyız? Bu onun doğum günü partisi."

İkisi de aynı anda gözlerini devirir, sanki iki ürkütücü plastik oyuncak bebek gibi.

"Köylüler," Olivia alaycı bir şekilde gülümser ve sonunda yanımdan geçer. Sanki ben hastalıklı bir cüzzamlıymışım gibi, vücudunun hiçbir kısmının benimkine değmemesine dikkat eder.

"Acınası. Tabii ki anlamaz, Ollie, o Grimdale'den." Marielle büyük mavi gözlerini bana çevirir. "Farcliff'te işler farklı yürür, Elle. Bizim *sınıf* diye bir şeyimiz var. Bir araştırmalısın."

Bana bir daha bakmadan yanımdan geçip gider.

Öfke.

Kanım kaynıyor. Yüzüm pancar gibi kızarıyor. Her aptal haftanın her aptal günü, kendimi *daha az* hissettiriliyorlar. Daha az kadınsı. Daha az zeki. Daha az değerli. Sadece... *daha az*.

Grimdale arabayla sadece kısa bir mesafede, ama burada bana davranışları yüzünden sanki başka bir gezegenden gelmişim gibi hissediyorum. Sadece Olivia ve Marielle de değil. Tüm takım arkadaşlarım, buraya ait olmadığımı hissettirmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar — sanki bu aptal burs için canımı dişime takarak çalışmak zaman kaybıymış gibi, çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu dünyaya asla kabul edilmeyeceğim.

Vücudum zaten yanıyor olsa da, soyunma odasından çıkıp ısınma alanına doğru yürüdüm. Olivia ve Marielle kıyafetlerini değiştirmek ve makyajlarını yenilemek için zaman alacaklar.

Evet, şafak sökmeden önce makyajlarını yeniden yapmaları gerekiyor. Bunu asla anlayamayacağım.

Ama şikayet etmiyorum. Bu sayede ısınmak ve tek başıma kayığa gitmek için zamanım olacak.

Tek bir kürek omzuma kaldırıp küreklerimi alıyorum. Teknenin ağırlığı şimdiden beni sakinleştirmeye başlıyor. Tek başına kürek çektiğim için çok şükür, çünkü o iki egoist, kibirli küçük pislikle aynı tekneyi paylaşmak zorunda kalsaydım,

Koç Bernard iskelede beni bekliyor. Ben tekneyi suya indirip kürekleri yerine yerleştirirken beni izliyor. Başımı eğik tutuyorum, gölün karşısındaki devasa taş binaya bakmak istemiyorum. Farcliff Kalesi, üniversite kampüsünün hemen her yerinden görülebilen, üzerimde bir gölge gibi duruyor. Buraya ait olmadığımı bir kez daha acı bir şekilde hatırlatıyor. Bu pahalı, abartılmış üniversite diplomasını alsam bile, ben her zaman Grindale'den gelen yetim kız olacağım.

Koç boğazını temizliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda, Koç." Ayakkabılarımı çıkarıp kıyıya koyduktan sonra kabuğuma doğru yürüyorum. Tekne ayakkabılarım ahşap iskelenin ucunda beni bekliyor.

Koç, koyu renkli, kalın kaşlarının altından bana bakıyor. Tıpkı diğer sporcularına yaptığı gibi, beni zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak değerlendiriyor. Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştiriyorum ve onun çelik gibi bakışlarına karşılık veriyorum. Bir anlığına gözlerini gözlerime dikeyor, sonra başını sallayıp memnuniyetle not defterine bakıyor.

"Bugün düzenli, uzun aralıklı bir antrenman yapacağız, Elle." Koç notlarını kontrol ediyor.

Kısa kahverengi saçlarımı elime alıp alnımdan çekiyorum. Dün gece Dahlia'nın odasında yapılan seks partisi ve bu sabah kötü sarışın ikizlerle olan karşılaşmam arasında, odaklanmakta zorlanıyorum.

"Sakin ve rahat ol," diye devam ediyor. "Dokuz dakikalık 2 km'lik aralıklarla koşmanı istiyorum. On tane yapacağız, umarım dinlenmişsinizdir. Bugün uzun bir antrenman olacak. Al." Komutlarını duymam için taktığım küçük kulaklığı bana uzatıyor.

Tekne ayakkabılarımı giyip tekneye biniyorum. Tekne bir yandan diğer yana sallanıyor ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. Bu saatte göle düşmek en son istediğim şey.

İşaret şamandıralarının yanına yerleştiğimde, Koç Bernard'a bakıyorum. Sesi kulaklığımdan geliyor. "*Herkes hazır...*"

Kürekleri kavrar ve gözlerimi bir anlığına kapatırım. Derin bir nefes alarak suyun kokusunu ve

kıyıya dizilmiş ağaclar. Ciğerlerimi dolduran havanın taze, ferah tadını içime çekiyorum. Kabuğum altımda sağlam duruyor. Koçumun komutunu beklerken kaslarım heyecanla geriliyor.

"Kürek çekin."

Küreklerim suya batıyor.

Benim yerim burası. Grimdale'den gelmiş olabilirim ve şık partilere davet edilmeyebilirim. Asla "Charlie'nin" karısı olamayacağımı, hatta prensi yüz yüze göremeyeceğimi biliyorum, ama kürek çekebiliyorum.

Teknem suyu yararken, tüm vücudum senkronize hareket ediyor — nefesimden, her kasımdan, beni destekleyen tekneye kadar.

Burada boyum beni rahatsız etmiyor. Suda, bu bir avantaj. Her nefes alışımında, kürekleri sudan çekip tekrar geriye doğru sallıyorum, küreklerin kanatları Farcliff Gölü'nün cam gibi yüzeyini neredeyse sıyrıyor. Her kürek çekişte vücudum bükülüyor ve uzuyor, ve ben özgürüm.

Uçabilseydim, böyle hissederdim herhalde. Zahmetsiz, pürüzsüz.

Bu sihir gibi.

Kanım pompalanmaya başladıkça hava vücudumun etrafında hızla akıyor.

İki dakika sonra, iyice ısınırım ve ritmimi bulurum.

Ve uçuyorum.

"*Sola dön*" diyor koç kulağıma, bir motorlu tekne yanımızdan geçerken arkasında dalgalar bırakıyor. Bu beni rahatsız etmiyor, ben kendi alanımdayım. Ben bunun için yaratılmışım.

Kürek çekmek için doğdum.

Sekizinci dakikada nefesim kesiliyor, bacaklarım ve kollarım bağımlısı olduğum o tatlı, keskin yanma hissiyle çılgık atıyor. Şimdiye kadar 2000 metreye yaklaşmış olmalıyım.

"Üç yüz."

Çekiyorum ve uykusuzluğu ve soyunma odasındaki cadalozları unutuyorum. Dahlia'yı ve onun sağlıklı cinsel yaşamının benim rahibe gibi varlığımın tam tersi olduğunu unutuyorum. Hatta bunun böyle olmamasını dilediğimi bile unutuyorum.

Sadece en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Kürek çekiyorum.

İki CHARLIE

Derinin deriye çarpmasıyla çıkan keskin ses, evrendeki en sevdiğim seslerden biri olmalı. Kızın kışına kocaman kırmızı bir el izi bırakıyorum ve o da ipek yastık kılıfına inliyor.

"Evet, Prens! Evet," diye bağılıyor kız, ben onu becerirken, onu avucumla bir kez daha tokatlayarak ödüllendiriyorum. Bu tokatın etkisini günlerce hissedecek ve muhtemelen tüm arkadaşlarına Prens Charlie'nin elinin onun dik poposunda bıraktığı izi gösterecek.

Bana bakmak için geriye doğru dönüyor, elini kaldırıp göğsüme bastırıyor. Zambak beyazı kolu, dövmele göğsümün üzerinde boş bir tuval gibi duruyor. Elini derimden çekip arkasına kıvırıyorum, orada tutuyorum ve daha da sert bir şekilde içine girerken homurdanıyorum. Yüksek bir iniltiyle kızın içine boşaldığımda, zevkin titremelerinin içimi kaplaması için sadece bir saniye bekliyorum.

Sonra hala sert olan penisimden prezervatifi çıkarıp sıkıca bağlarım. Kızın üstünden kalkıp banyoya giderim. Orada, kilitli çöp kutuma şifreyi girip prezervatifi dün gecedен beri kullandığımız diğer üç prezervatifin yanına atarım.

Hey, bana paranoyak deyin, ama bir prens, bir prensin yapması gerekeni yapmak zorundadır. Her yerde küçük Prens Charlie'ler dolaşırken yakalanmayacağım. Babam bu konuda çok netti: gayri meşru çocuk olmaz.

Bana uyar. Daha önce neredeyse yanıyordum ve bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

Doğduğum günkü gibi çıplak bir şekilde yatak odama geri dönüyorum. Kız — adı neydi? — dönüp bana hafifçe inliyor. Parmaklarını yan tarafına doğru kaydırıp kendi göğsünü avuçlayarak kıkırdıyor.

"Çok güzeldi, Majesteleri."

Eğilip dün gece kulüpte giydiği elbiseyi alıyorum. Ona atıyorum.

"Kalkmam lazım, sen de gitmelisin." "Ama..."

"Nev sizi dışarı çıkaracak." Kapı açılır ve uşağım Neville ortaya çıkar. Bana derin bir reverans yapar ve kıza döner. Kız çarşafıla kendini örtmeye çalışırken, ben Nev'e göz kırparak sözsüz bir emir veririm.

O kıza sırtını dönerek, kıza biraz mahremiyet sağlar. Kız giyinmek için çabalarken, ben de banyoya geri dönüp vücudumdaki seks kokusunu yıkarım.

Hızlıca duş aldıktan sonra koşu kıyafetlerimi giyip kapıya yöneliyorum. Kız gitmiş. Nev onu rekor sürede başından savmış. O adama zam vermem gerek.

Şanslıysam, birkaç saat boyunca kimseyle konuşmak zorunda kalmayacağım. Şatonun koridorlarında dolanırken, yaklaşan ayak seslerini duyunca hızımı artırıyorum. Birkaç saniye sonra, doğrudan dışarıya ve patikalara çıkan bir yan geçide girebileceğim...

... ama ben o kadar şanslı değilim.

Babamın sağ kolu Talin, köşeyi dönüp yoluma çıkıyor.

"Majesteleri," diyor ve başını hafifçe eğerek bana çok küçük bir selam veriyor. Koyu renkli saçları geriye taranmış ve gözleri keskin. Koridoru işaret ediyor. "Babanız sizinle konuşmak istiyor."

"Şimdi onun küçük köpeği mi oldun? Onun için top mu oynuyorsun?"

Talin sinirlenir ama hiçbir şey söylemez. İç geçiririm. Babamın ne kadar berbat bir varis olduğumu anlatmasını dinlemekten daha kötü bir şey yoktur, ama onu bekletmek her zaman daha kötüdür. Babamın öfkesi çok kötüdür.

Biraz benim gibi.

Babam, Farcliff Kralı, kahvaltı odasında oturuyor. Evet, kahvaltı odamız var.

Espresso içiyor ve ben odaya girdiğimde gözlerini gazeteden kaldırmıyor. Birkaç saniye orada duruyorum

ve sinirim giderek artıyor.

"Günaydın, baba," diyorum sonunda.

"Charles," diyor, bana bakmaya tenezzül ederek. "Bana eşlik etmen ne güzel. Kahve ister misin?"

"Koşmaya gidiyorum. Şimdi kahve içersem, ormanda altıma sıçarım."

Kral yüzünü buruşturur. "Böyle konuşmak zorunda mısın? Sen bir prensisin, Tanrı aşkına."

"Peki, altıma sıçmak da pek prenlere yakışan bir şey değil."

Babam öfkeyle parmaklarını şakaklarına götürür ve derin bir nefes alarak kendini sakinleştirir. "Prens Balosu bu hafta sonu yapılacak. Sen de orada olacaksın."

Gözlerimi deviriyorum. "Aslında Mauritius'a gitmeyi planlamıştım. Jet yarın için ayarlandı." Aslında böyle bir planım yok, ama babamın yüzünün o komik mor renge bürünmesini görmek hoşuma gidiyor.

Ayrıca, Mauritius'a gitmek istersem, özel jet ayarlanabilir, bu sorun değil. Hiç istemediğim sıkıcı bir doğum günü partisinden çok daha eğlenceli görünüyor.

"Dalga geçmeyi bırak, Charlie!" Babam avucunu masaya vurur. Fincanı tabağında sallanır ve ben kaşlarımı kaldırırım.

"Bu pek kralca bir dil değil, baba."

Onu böyle kızdırmamam gerektiğini biliyorum — ben yetişkin bir adamım — ama onunla aramızda bir geçmiş var ve onu kızdırmak, benim için karşı konulmaz bir zevk. Yanakları titriyor ve içimi küçük bir zevk dalgası kaplıyor.

Bunu seviyorum, ama ne zaman durmam gerektiğini de biliyorum.

"Evet, Majesteleri, o aptal baloya gideceğim, ama oradan bir eşle çıkmayacağım."

"Charles, zamanı geldi. Yasalar şöyle diyor..."

"Zamanı geldiğini ben söylerim," diye sözünü kesiyorum.

"Evlenmeyeceğim."

"Sen tahtın varisisin. Sadece hangi kızın sana bacaklarını açacağını değil, sorumluluklarını da düşünmelisin. Annen hayatta olsaydı..."

"Annemden bahsetme." Sesimde tehlikeli bir ton var. Babam sadece bir kralın yapabileceği şekilde bana dik dik bakıyor ve ben onun bakışlarından önce gözlerimi kaçırmaktan nefret ediyorum. Ayrılmak için dönünce beni durduruyor.

"Charles, bir şey daha var." Babam okuduğu gazeteyi masanın üzerinden itti. Gazete cilalı yüzeyde kayarak tam önümde durdu. "Artık boks yok."

"Anlamadım?"

Gözlerimi başlığa indiriyorum:

PRENS CHARLIE NOKAUT VURUŞU YAPTI

"Bunun nesi yanlış? Maçı kazandım. Benimle gurur duymalısın."

Babam nefesini alır, sanki ben dünyadaki en aptal insanmışım gibi bana bakar. Sadece Kral, onunla birlikte olduğum her an kendimi çocuk gibi hissettirme yeteneğine sahiptir.

Sonunda konuşur. Her heceyi yavaşça telaffuz ederek konuşur. "Halkını dövemezsin, Charles. Bu yapılmaz." Her kelimeyi söylerken parmağını masaya dokundurur. "Artık. Boks. Yapmayacaksın."

Ellerimi yumruk yapıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Topuklarımı döndürüp kapıdan çıkıyorum. Dışarı çıktığım anda koşmaya başlıyorum. O odadan, o kaleden çıkmam lazım. Kahretsin, bu aptal krallığı terk edebilseydim, terk ederdim.

Ayaklarım kaldırımda koşarken, ormana girip göl yoluna doğru ilerliyorum. Ağaçların altına girdiğimde, biraz daha derin nefes alıyorum. Taze çam, yosun ve zengin toprağın kokusu burnumu dolduruyor. Etrafımdaki ağaçlar seyrekleşip Farcliff Gölü görünce, hafif bir koşuya geçiyorum. Su soğuk görünüyor, ama kıyıya nazikçe vuran dalgalar sinirlerimi yatıştırıyor.

Annem öldüğünden beri babam benden nefret ediyor. Bunu bana hiç söylemese de, bunun için beni suçladığını biliyorum. Benim onun varisi olmamdan nefret ediyor ve dürüst olmak gerekirse, ben de öyle. Ben bunu hiç istemedim.

Gölün yüzeyindeki hareket dikkatimi çekiyor.

Bir kadın, benim koştuğum patikaya paralel olarak bir teknede süzülüyor. Yüzünün ayrıntılarını görebilmek için çok uzakta, ama onun suda hareketini şiirsel bir hareket gibi izliyorum. Yavaş bir tempoda kürek çekiyor, sanki bu iş için doğmuş gibi dalgalı yüzeyi süpürüyor.

sanki bu iş için doğmuş gibi. Beni görmedi, ama ben de kıyı boyunca koşarken onun hızına uyuyorum.

Sonra biraz hızlanıyorum ve onun başını bana doğru çevirdiğini görünce gülümsüyorum. O da kürekleri biraz daha kuvvetli çekiyor, önce benim hızıma yetişiyor, sonra beni geçiyor. Gülümsemem genişliyor.

Demek o da benim gibi. Kaybetmeyi sevmiyor.

Hızlanıyorum, ayaklarım sert toprağı döverek onun önüne geçiyorum.

Elimde değil.

Asla kazanamayacağımı biliyorum. Babam ne derse desin, ben aptal değilim. Bu kadın belli ki daha önce dinleniyordu ve ben bir yarış teknesinde profesyonel bir kürekçiyi geçmem mümkün değil.

Ama önemli değil. Rekabetin verdiği heyecanla adrenalin damarlarıma doluyor ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum. O bir kez daha güçlü bir kürek çekiyor.

Ona güçlü bir kürek çekmek istiyorum.

Şu anda tam hızda koşuyorum, ama kaybedeceğimi zaten biliyorum. Genç kadın hiç çaba sarf etmiyor gibi görünüyor, ama yine de önümde süzülüyor. Ciğerlerim göğsümde patlamadan ve kaslarım kontrolsüz bir şekilde kasılmadan önce hızımı kesiyorum. Teslim olarak elimi ona doğru kaldırıyorum ve onun gülümsediğini görüyorum.

Sonunda koşmayı bırakıp nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. Kadın gözden kayboluyor ve ben bir nefes daha alıyorum. Kalbim haftalardır hiç bu kadar hızlı atmamıştı. Ormanda tek başıma, parmaklarımı başımın üstünde birbirine dolayarak ve derin bir nefes alarak kendi kendime gülüyorum.

Çok eğlenceliydi. Tekrar yapmak istiyorum.

İstediğim her şeyi satın alabiliyorum, istediğim her yere gidebiliyorum... ama en büyük heyecanım, başından beri kazanamayacağım bir koşuyu kaybetmek mi?

ÜÇ ELLE

"NE OYDU O? Soğumak zorundaydın," diye homurdanıyor Koç Bernard, ben iskeleye geri dönerken.

Cevap vermemeye karar verdim. *Kıyıda bir koşucuyla yarışıyordum*, ama koçun yılın en büyük regattasından iki ay önce bunu duymak isteyeceğini sanmıyordum.

İlk kez Bahar Regattası'na katılmaya hak kazandım. Tekli kürekçi olarak, benim yarışmam en çok beklenen yarışlardan biri.

Farcliff, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada arasında, Büyük Göller'in yakınında yer alan bir krallıktır. Komşularımızdan çok daha küçüğüz, Vermont büyüklüğündeki bir ülkeye yirmi milyondan az nüfus sığdırılmış durumdayız, ama çok hırslıyız. Bahar Regattası, Princeton ve McGill dahil olmak üzere tüm yakın üniversiteleri bir araya getiriyor.

Tüm kraliyet ailesi Bahar Regattası'na katılır ve kazananlara madalyaları Kral tarafından takdim edilir. Amerikan okulları son altı yıldır tekli yarışlarda şampiyon oluyor ve Koç Bernard, Farcliff'e kupayı geri getirecek kişinin ben olabileceğimi düşünüyor.

Bu yarışmayı kazanmak, sadece bursumu korumamı sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda sağlıklı bir para ödülü de getirecek. Bu, temelde Farcliff sporcularının kürek kariyerinin zirvesi sayılabilir.

Evet, muhtemelen soğuma egzersizleri yapmam gereken bir zamanda antrenmanımdan saparak bir koşucu ile yarışmamam gerekir, ancak rekabetçi bir yapım var ve bazen kendimi tutamıyorum.

Koç Bernard hala o değerlendirci bakışlarıyla bana bakıyor ve sorusuna cevap vermemi bekliyor. Bunun yerine, kendimi sudan çıkarırım. Koçum bana birkaç not verir ve sonra atletizm binasına geri döner. Kabuğumu sudan çıkarmayı neredeyse bitirmişken, kıyıda bir hareket görürüm.

Tam o anda başımı kaldırıp Olivia'nın parmak uçlarında benim koşu ayakkabılarımı salladığını gördüm. Parlak dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi.

"Oops," der ve ayakkabılarımı suya atar.

"Hey! Ne yapıyorsun sen!" Ayaklarımla iskeleye vurarak hızlıca dönüp, sığ suda sıçrayarak ıslanan ayakkabılarımı almaya çalışıyorum. Tam o sırada, uzaklaşırken kıkırdayan Olivia'yı görüyorum.

"Çok olgunca, Olivia," diye arkasından sesleniyorum. Arkasına bakmadan bana orta parmağını gösteriyor.

Spor salonuna giden çakıl dolu yolu gözden geçirip iç çekiyorum ve ıslak koşu ayakkabılarımı giyiyorum. Küreklerimi kaldırmak için çamurlu yolu geçiyorum ve soyunma odasına kadar yine çamurlu yolu geçiyorum.

Soyunma odasındaki duşlarda diğer kızların seslerini duyabiliyorum, bu yüzden eşyalarımı alıp çıkıyorum. Eve vardığımda, sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor.

Üşümüş, ıslanmış, yorgun ve açım — ve belki de en acınası olanı, duygularım incinmiş durumda. Sudan çıkar çıkmaz, Olivia sadece yarım saniye içinde bana buraya ait olmadığımı hatırlattı. Bir yabancı olduğumu. Asla seçkinlerden biri olamayacağımı.

Onların aptal, arkaik Prens Balosuna davet edilmediğimi.

Zaten umurumda da değil. Giyecek hiçbir şeyim yok ve koç, regatta'ya kadar bize sıkı bir sokağa çıkma yasağı koydu. Bir partiye gitmek, şu anda gerçekten ihtiyacım olmayan bir dikkat dağınıklığı olurdu.

Yine de canım yanıyor.

Dušta ağlıyorum, kendimi toparlayana kadar sıcak su akışının altında duruyorum. Havluyla kurulandığımda, içimde birikmiş çok fazla enerji var ve onu serbest bırakacak hiçbir yer yok. Derin bir nefes alıyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Banyodan çıkıp koridordaki dolaba giderim ve alet çantamı alırım. Dört adımda Dahlia'nın kapısının önüne gelirim ve tüm gücümle kapıyı yumruklarım. Kapı o kadar şiddetli sallanır ki, neredeyse menteşelerinden çıkacak gibidir.

"Dahlia!"

"Girin," diyor uykulu sesi.

Çılgın bir kadın gibi kapıyı açtım. "Kalk," diye emrettim. "Yataktan kalk."

Dahlia kaşlarını çatarak gözlerini yumruklarıyla ovuşturdu. Omuzlarına kadar uzanan saçları soluk pembeden mora ve maviye kadar birçok pastel renge boyanmıştı ve yastığının üzerinde tek boynuzlu at renginde bir hale gibi yayılmıştı.

"Antrenman nasıldı?" diye sordu, gözlerini ovuşturarak. "İyiydi." dedim. "Kalk."

Esniyor ve benim sinirim artıyor. Oda arkadaşım battaniyesini atıp tamamen çıplak olarak ayağa kalkıyor. Kızarıp gözlerimi kaçırıyorum ama Dahlia umursamıyor gibi görünüyor. Odanın köşesindeki sandalyeye doğru süzülüyor ve omuzlarına parlak mor sabahlığını atıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar, başını yana eğerek. "Senin aptal yatağını düzeltiyorum. Dün geceki inleyen arkadaşın nerede?" nerede?"

Elini reddedercesine salladı. "Gitmek zorunda kaldı."

"Onu kovdun mu?" Yatağı duvardan uzaklaştırıp oda arkadaşına bakıyorum.

O sırtıyor. "Ona erken dersim olduğunu söyledim."

"Keşke senin kadar cesur olabilsem, Dahlia." Alet kutusunu açıp bir tornavida buluyorum. "Tek gecelik ilişkiler yapamıyorum."

"Çok kolay. Sadece çekici bulduğun birini bul, seks yap ve sonra 'Sabah erken dersim var, o yüzden...' de ve gerisini onların doldurmasına bırak." Dahlia sandalyeye oturur, dirseğini kol dayama yerine dayar ve başını avucuna yaslar. "Her zaman anlarlar."

Ben burun kıvırıyorum. "Tek gecelik ilişki kavramını anlıyorum, Dahl. Demek istediğim, bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Benim ihtiyacım olan... Bilmiyorum. Daha fazla bir bağ."

"Farklı türde bağlar vardır. Bazen bir bağ bir an sürer, metroda bir yabancıya attığın bir bakış gibi. Bazen bir gece sürer. Bazı insanlar için, şanslı olanlar için, ömür boyu paylaşacakları bir bağ bulurlar."

"Bunun gerçekten doğru olduğunu mu düşünüyorsun?" Başlığının vidalarını sıkıştırıp, ağır yatağı kaldırarak altındaki çerçeveyi kontrol ediyorum. "Bence bu sadece masallarda olur."

Bu kadar acımasız konuşmak istemiyorum, yemin ederim. Ama anne babamı hiç tanımadım ve sanırım en azından bir gecelik bir ilişkileri olmuş olmalı. Beni yaratmaya yetecek kadar uzun bir ilişki. Sistemde büyüdüm, bir koruyucu aileden diğerine geçtim, on dört yaşına kadar her türlü dehşeti yaşadım. O zaman Valencias'ları buldum ve onlar beni ekiple tanıştırdı. Valencias'ları ve kürek sporunu keşfettikten sonra her şey biraz daha kolaylaştı.

Kolay değil, ama kesinlikle daha kolay.

Ondan önce mi? Düşünmek bile istemiyorum. Çocukluğum, odaklanmak istemediğim bulanık bir anı.

"Hayat boyu süren bir bağları olduğunu bildiğim tek insanlar Valencia'lar," diyorum. "Bu, binlerce tanıdığım insan arasında sadece iki kişi mi? Herkesin içinde, sadece iki kişinin gerçek bir bağı mı var?"

Dahlia o yaramaz gülümsemesini gösterip omuz silkiyor. "Dediğim gibi, onlar şanslı olanlar."

Dahlia'nın yatak çerçevesini sıkıca bağlarım ve dolaptan, çerçeveyi biraz daha sertleştirmek için üzerine yerleştirebileceğim uzunlukta bir tahta parçası alırım. Cidden Macgyver tarzı bir çözüm, ama en azından denediğimde artık gıcırdamıyor.

"Bana yardım et," diyorum. "Yatağını diğer duvara taşıyoruz."

"Bu konuda söz hakkım yok mu?" Dahlia gülümseyerek soruyor, yardım etmek için kalkarken bile. "Bu benim odam."

"Her gece seks partilerini dinlemeyi ne kadar sevsem de, Bahar Regattası yaklaşıyor ve uyumam lazım." Yatağını odanın diğer tarafına sürükleriz ve ben ona yatağı geri yerleştirip yeniden yapmasına yardım ederim. Çarşaflarına çok fazla dokunmamaya dikkat ederim — kim bilir üzerinde ne tür vücut sıvıları vardır?

Yatağının yanındaki sehpayı taşımak için tuttuğumda, gümüş rengi bir zarf yere düşüyor. Onu aldığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Prens'in Balosu mu?" Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. Davetiyeyi nasıl aldı?

Dahlia yine çıplak, elleri belinde, dolabına bakıyor. Omzunun üzerinden bana bakıp omuz silkiyor. "Evet, ne olmuş?"

"Davetiyeyi nasıl aldın?"

"Postayla geldi," diye cevaplar, turkuaz renkli bir kot pantolon giyip ardından mor bir kazak giyer. Kazak saç rengiyle uyumludur ve onu tamamen renk körü gibi gösterir, ama kıyafet yine de bir şekilde uyumludur.

Derin bir nefes alıyorum. Bu kızı ölümüne seviyorum, ama bazen gerçekten kafayı yiyor. "Postayla geldiğini biliyorum Dahl, ama neden aldın ki? Bunları sadece Farcliff toplumunun üst kademeleri alıyor sanıyordum."

O elini sallarken onu mutfağa kadar takip ediyorum. "Ailem kraliyet ailesini tanıyor. Önemli bir şey değil."

Kaşlarımı çattım. "Önemli bir şey değil mi? Bana, onların yardımı olmadan üniversiteye gittiğini söylemiştin. Bu yüzden restoranda çalışıyorsun, hatırladın mı? Tanıştığımız yerde?"

"Kahve ister misin?" diye soruyor Dahlia gülümseyerek.

Arkadaşım sorularımı görmezden gelmeye çalışırken, ben sakinleşmek için nefes alıyorum.

"Sen kimsin, Dahlia?" Elimdeki zarfa bakıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Dahlia *Raventhal* mı? Raventhal olduğunu söylememiştin. Kraliçe öldüğünde krallıktan kovulan Raventhal ailesi mi?"

En iyi arkadaşım kendi kendine mırıldanarak dolaplarımızı karıştırır.

"Dahlia?" diye fısıldarım.

Sonunda, ellerini tezgaha dayar ve nefes alır. "Evet, ben bir Raventhal'ım." Sonra yüzü aydınlanır ve bana döner. Ellerini uzatır ve heyecanla zıplamaya başlar.

"Ne?" diye

soruyorum. "Bu

mükemmel!" "Ne

mükemmel?"

"Sen! Elle! Sen mükemmelsin!"

"Neden bahsediyorsun, Dahlia?"

"Prens'in balosuna benim yerime sen gidebilirsin. Davetiyemi alabilirsin, onlar da listeden benim adımları silerler. Ailem benim gittiğimi sanır ve mutlu olurlar. Sen de çok ihtiyacın olan bir gece eğlenebilirsin. Bu mükemmel bir plan!"

"Mükemmel, ağzından çıkan saçmalığı tanımlamak için kullanacağım kelime değil, Dahlia."

Gülümsemesi kaybolmuyor. Küçük bir dans yapıyor ve kollarıyla bana sarılıyor. "Harika! Saçını ve makyajını yapabilirim, giyecek bir şeyler de buluruz."

"Hayır."

"Gideceksin, dans edeceksin, kendini güzel hissedeceksin ve duşta ağlamana neden olan her neyse onu unutacaksın." Gülümsemesi genişler ve bana tekrar sarılır.

Donup kalırım. Bunu duymuş mu?

Dahlia'nın kollarından kurtulup başımı sallıyorum. "Hayır, Dahl. Kesinlikle olmaz. Bu olmayacak. Sırf sen listeden adını silmek istiyorsun diye tek başıma aptal bir partiye gitmeyeceğim. Ve fark etmediysen, ben neredeyse 1,80 boyundayım, sen ise 1,45 boyundasın. Senden yaklaşık 27 kilo daha ağıyım. Kimse benim sen olduğuma *asla* inanmaz."

Elini salladı. "Hiçbiri benim neye benzediğimi bilmiyor."

"Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Gülümsemesi kaybolur ve kaşları çatılır. Göğsümde bir acı hissederim. Dahlia, hayatımdaki tek pozitiflik kaynağıdır ve onu incitmekten nefret ederim. Burslu öğrenci olmanın ne kadar zor olduğunu ve kürek takımında yerimi korumak için ne kadar çok çalıştığımı bilir.

Diğer kızların bana işkence etmeyi ne kadar sevdiklerini de biliyor.

Dudaklarımı ısırıyorum.

dudakımı ısırırım.

"Olivia ve Marielle gidiyor," derim yumuşak bir sesle. "Ben gidemem.

istediğim şey, olmadığım biri gibi davranırken onlara rastlamak."

Dahlia iç çekerek yumuşak bir ses çıkarır. Kollarını kavuşturur ve parmaklarını pazılarına vurur. Sonunda omuz silker. "Onları tanıyorsam, Prens Charlie'ye yapışıp kalacaklardır. Tek yapman gereken Prens'ten uzak durmak, o zaman sorun olmaz. Orada en az beş yüz konuk olacak. Kalabalığın içinde kolayca kaybolabilirsin."

"Bana bak," diye alaycı bir şekilde söylenerek kollarımı açtım.

"Kalabalığa karışmak pek benim işim değil. Gitmeyeceğim, Dahlia."

"Seni götürebilirim."

"Farcliff'teki en büyük etkinliğe senin parlak turuncu cipinle gitmemi mi istiyorsun? 'Kalabalığa karışmak' ne oldu? Herkes limuzinlerle gelecek! Kendini dinle, Dahlia, bu delilik! Gitmeyeceğim."

"Uh-huh," diyor yüzü tekrar aydınlanarak. "Kahve?"

DÖRT CHARLIE

BABAM KRAL olabilir, ama benim hayatımı yaşamamı engelleyemez — boks da buna dahil. Göl kenarındaki patikadan spor salonuna doğru koşuyorum, terden sıırıslıklam ve adrenalinle dolmuş bir halde eski depo tarzı boks salonuna varıyorum.

Sokağın ilerisine bakıyorum, evler küçölüyor ve çimler uzamış. Grimdale. Arkamda, bakımlı çimler gittikçe büyüyor ve kale kapılarına kadar uzanan caddeleri süsleyen McMansions'a uzanıyor.

Farcliff Krallığı, Grimdale ve Farcliff arasında neredeyse mükemmel bir şekilde ikiye bölünmüştür. Grimdale genellikle şehrin alt sınıf bölgesi olarak görülür. Sakinleri düşük gelirli, işçi sınıfı insanlardır. Babam, Farcliff'in zengin sakinleri kadar onun da tebaası olmalarına rağmen, onları sık sık küçümser.

Ama para konuşur, değil mi?

Onun için konuşuyor, bu kesin.

Annem öyle değildi. Grimdale'deki birçok kuruluştta gönüllü olarak çalışırdı ve herkes tarafından sevilirdi. Bazen babamın onu kıskandığını düşünürüm, çünkü insanlar ona hiç öyle ilgi göstermezdi. Babamda annemin sahip olduğu ışıltı ya da herkese sevildiğini, önemli olduğunu ve dinlendiğini hissettirme yeteneği yoktu.

Bir bakıma, onun izinden gitmeye çalıştım. Mükemmel değilim, çok uzağım, ama en azından Farcliff Krallığı'ndaki herkese hala saygı duyuyorum. Buna Grimdale halkı da dahil.

Boks salonu, iki semtin neredeyse tam ortasında, iki tarafın da tarafsız bir gözlemcisi gibi duruyor. Eski depoya girip tişörtümü çıkarıyorum ve kum torbalarına vuran adama işaret ediyorum.

"Jimmy. Sen ve ben. Sparring yapacağız. Hemen."

Yüzümden dövmeli göğsüme bakıyor, gözleri büyülüyor. Sonra omzunun üzerinden bakıp başını sallıyor. "Üzgünüm, Majesteleri, yapamam, ben..."

"Ne? Yapabilirsin. Ben başladığımdan beri beni defalarca yendin. Bu sefer seni yeneceğimden mi korkuyorsun?" Kollarımı esnetiyorum ve o ellerini kaldırıyor.

"Hayır, ben..."

"Prens olarak sana emrediyorum, o ringe çık ve benimle dövüş."

Sessiz kalır.

"Charlie!"

Arkamı döndüğümde, yaşlı Bo "The Badger" Smith'in ofisten çıktığını gördüm. Artık yaşlı ve topallıyor, ama onun dövüşlerini gösteren grenli videolarını izlemiştim. Bu boks salonunu açmadan önce en iyilerle başa baş mücadele etmişti. Sadece Bo, kardeşlerim ve birkaç güvenilir kişi bana Charlie der.

Annem de bana Charlie derdi, ama o artık yok.

Diğer herkes için ben "Majesteleri"yim. Neville'e bana başka bir şekilde hitap etmesini söyledim ama o görgü kurallarına çok bağlıdır.

Bo bana bakıp başını sallıyor. "Üzgünüm, evlat." Gözleri yumuşak ve anlayışlı.

"Ne için?" Diğer elimin avuç içine yumruğumu vuruyorum. Bu enerjinin bir kısmını atmam lazım. Bir şeye yumruk atmam lazım.

Bo iç çekerek, buruşuk elini alnına koyar.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Neyin için, Bo? Ne için üzgünsün?"

"Kraliyet Kararnamesi aldım. Burada antrenman yaparsan, kapatılacağım." Diye iç geçirir. "Üzgünüm, Charlie. Karşı koymaya çalıştım."

Beyaz sıcak öfke kanımı kaynatıyor. "Kraliyet Kararnamesi," diye tekrar ediyorum, ilk seferinde gayet iyi duymuş olmama rağmen. Bu babamın kokusu. Titreyerek nefes alıyorum. "Burada antrenman bile yapamayacak mıyım? Ya mücadele etmezsem? Sadece antrenman yapacağım, başka bir şey yapmayacağım. Sparring bile yapmayacağım."

Bo göğüs cebine uzanır ve katlanmış bir kağıt çıkarır. Kağıdı alırım ve kraliyet yazışmalarında kullanılan kalın, filigranlı ve yoğun kokulu kağıt olduğunu hemen fark ederim.

Kararnameyi okurken burnumu kırıştırdım, kalbim mideme çöktü.

Burada yakalanırsam, Bo kapatılır.

Kağıdı Bo'ya geri verirken yüzümü sabit tutmaya çalışıyorum, ama gözümün seğıirdiğini hissedebiliyorum.

Bu spor salonuna ihtiyacım var. On yaşımdan beri boks yapıyorum. Annem, davranışlarım kötüye gittiğinde beni buraya getirmişti. On beş yaşımdayken büyük bir skandal patlak verdiğinde, babamla ilişkimi onarılamayacak şekilde bozan skandal, boks benim can simidim oldu. Kum torbalarına ihtiyacım var. Acıya ihtiyacım var. Bo'ya ihtiyacım var.

"Üzgünüm evlat," diyor Bo tekrar tekrar, sonunda elini koluma koyuyor. "Buraya geldikleri için kaç çocuğun beladan uzak durduğunu biliyorsun. Eğer kapatılırsam..."

Kafamı sallıyorum. "Kapatılmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim."

Kaşları kalkıyor ve gözlerinde üzüntü görüyorum. Kalbim alışık olmadığım bir şekilde sıkışıyor... bu yüzden acı çekmek yerine, bu duyguyu öfkeye dönüştürüyorum. Bo, on yaşımdan beri benim yanımda ve şimdi bu yüzden tehdit ediliyor.

Bu doğru değil. "Prens gibi" davranmak umurumda değil. Babam güç düşkün, şöhret peşinde koşan, vicdansız küçük bir adam ve ben bunu kabul etmeyeceğim.

Bo'ya veda bile etmiyorum. Kaleye geri dönerken kulaklarımda bir çınlama var, öfkem beni geniş merdivenlerden ön girişe ve Büyük Salon'dan Farcliff Kralı'nın özel ofislerine kadar götürüyor. Kapıdan üç metre uzaktayken koluma bir elin dokunduğunu hissediyorum.

Dönüp yumruklarımı kaldırıyorum, bana dokunmaya cesaret edenin kafasını koparmaya hazırım. Kalbim damarlarımdan sıcak, erimiş lav gibi akıyor. Gözlerim şişiyor.

"Dur!" kardeşim Damon, avuçlarını bana doğru kaldırarak diyor. "Sakin ol."

Yumruklarımı indirip ondan uzaklaşıyorum. "Onu öldüreceğim."

"Charlie..."

Cevap vermiyorum, sadece babamın ofisine doğru yürümeye devam ediyorum. Yumruğumun hedefe ulaştığını gördüğümde kulaklarımda çınlama daha da yükseliyor.

şışman, asil yüzüyle. Onu aptal kiraz ağacından masasına çarpıp, İran halılarına fırlattığımı hayal ediyorum.

"Charlie!"

Dönüp bakıyorum. "Ne?"

"Yapma. Ne yapacaksan, yapma." "O bir zorba, Damon."

"Sen kral olacaksın." "Kral olmak istemiyorum!"

"Ben de istemiyorum." Damon'un gözleri büyüdü ve bir anda ne demek istediğini anladım. Oraya gidip babamın yüzünü parçalarsam, kovulacağım. Sürgün edileceğim. Reddedileceğim.

Taht hakkımı kaybedeceğim - umurumda değil ama bu, Damon'un tahtın varisi olacağı anlamına geliyor. Damon da bizim küçük kardeşim Gabriel de kral olamaz.

Onlar benim aldığım eğitimi almadılar. Doğduğumdan beri bu göreve hazırlanıyorum. Onlar ise değil.

Yanlış anlamayın, Damon çok güçlü ve altın gibi bir kalbi var, ama devlet yemekleri ve kraliyet görevleri için yaratılmamış. Her şeyden uzak, kendi başına, burnunu kitaplara gömüp tıp okumayı tercih ediyor. Bir gün parlak bir cerrah olacak, bu da benim sahip olduğumdan daha fazla zeka gerektiren bir şey.

Kral olmak onun ruhunu tüketip onu öldürecektir. Babamı ne kadar hor görsem de, kardeşlerimi daha çok seviyorum. İkisi de taç giymeye uygun olmadığını biliyorum. Bunun ağırlığı boyunlarını kıracaktır.

Damon, tanıdığım en az çatışmacı kişidir. Onu Kraliyet ile uğraşmak zorunda kalacağı bir duruma sokmak istemiyorum... ve bir yanım, onun babama karşı koyabileceğine güvenmiyor. Önemli siyasi kararlar alınması gerekiyorsa, babamla yüzleşip kazanabilecek tek kişi benim.

Farcliff'te işlerin gidişatına bakılırsa — Grimdale sakinleri giderek daha da yoksullaşırken, babam ise gücünü pekiştiriyor — artık bir değişiklik zamanı geldi.

Bu kişi ben olmalıyım.

Bu da kurallara uymam gerektiği anlamına geliyor. Yapmam gerekeni yapmalıyım, bu aptal Prens Balosuna gitmek gibi.

Şimdilik.

Omuzlarım çöküyor ve Damon'a başımı sallıyorum. "Tamam."

O rahat bir nefes alır. "Teşekkürler, Charlie." Damon omzunun üzerinden işaret eder. "Gitmem gerek. Dersim var."

Başımı sallarım. "Görüşürüz. Beni durdurduğun için teşekkürler." "Ne zaman istersen. Ve Charlie?"

Kafamı kaldırıp kaşlarımı kaldırırım.

"Teşekkürler."

Homurdanarak Damon'un uzaklaşmasını izlerim. Arkamdaki kapıya bakınca, gözümün ucuyla bir hareket görürüm. Tekrar baktığımda, orada hiçbir şey yoktur.

Kafamı sallayıp garaja gidip motosikletimi alırım. Motorum mırıldanır ve ben yola çıkarım, içimde yükselen ölümcül öfkeyle bu öfkenin hedefi olan babam arasında olabildiğince mesafe koymam gerekir.

Bu yüzden, normal bir insan gibi muamele göreceğimi bildiğim tek yere gidiyorum. Sokaklarda dolaşırken, altımda gürleyen motosikletin sesini seviyorum. Grimdale'e, birkaç dükkan ve terk edilmiş bir binanın bulunduğu küçük bir yan yola doğru ilerliyorum. Motosikletimi Grimdale Hayvan Barınağı'nın önüne park edip kaskımı çıkarıyorum.

Kapıdan içeri girdiğimde, Francis tezgahın arkasında duruyor. Bana derin bir selam vererek gülümser. "Majesteleri."

"Farcliff aşkına, Francis, bana Charlie de. Kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Ah, ama seni kızdırmak çok daha eğlenceli." Göz kırpar. Bisiklet kaskımı tezgahın üzerine koyar ve kaşlarımı kaldırırım. O başını sallar. "Öfken senin sonun olacak, Charlie."

"Öyle mi? Bu yeni bir şey mi?"

Francis bana sırtarak "Sadece Personel" yazan kapıyı işaret eder. "Bugün birkaç sokak köpeği bırakıldı. Onlarla ilgilenmene yardım etsen iyi olur."

Onu takip ederek arkaya geçiyorum, motosiklet ceketimin cebine uzanıp orada sakladığım birkaç köpek maması çıkarıyorum. Francis bakmıyorken, en sevdiğim iki köpeğime mamaları veriyorum

onları mutlu bir şekilde yerler ve Francis bana bakıyor.

Onlara yem verdiğimi bildiğini biliyorum, ama farkında değilmiş gibi davranıyor.

Onu sevmemin bir başka nedeni de bu.

En azından babam bunu benden alamaz. Bu yeri kimse bilmiyor, Damon, Gabriel veya Neville bile. Burası benim son sığınağım ve hayatımın karmaşasını çözebileceğim tek yer.

Babamın kontrolünden nasıl kurtulacağımı bulmam gerekiyor. Yasa, veliaht prensin yirmi altıncı yaş gününden önce bir gelin ilan etmesi gerektiğini belirtiyor ve geleneklere göre, prensin balosu, yani yirmi beşinci yaş günüm, her şeyin kararlaştırılacağı etkinlik.

Ancak bir gelin ilan ettiğimde babam beni resmi olarak varisi olarak ilan edebilir ve iktidarın devri başlayabilir.

Bence bu tamamen saçmalık, ama babam açıkça aynı fikirde değil. Her neyse, bu aptalca bir gelenek, babam istese bir çırpıda değiştirebilir.

Ama değiştirmiyor.

Beni bir eş bulmaya zorlaması beni duraksatıyor. Başka bir şey daha var, ama henüz ne olduğunu bilmiyorum. Babama hiçbir konuda güvenmiyorum, en azından hayatım konusunda. Beni bir eş bulmaya zorluyorsa, bunun karşılığında bir şey elde edeceği içindir.

Francis bana birkaç kafesi temizlememi ve ağır işlerde ona yardım etmemi söylerken, zihnim başka yerlere kayıyor. Annem ben on bir yaşındayken öldüğünden beri, babam acımasız bir adam haline geldi. Onu kendi yatağında soğuk ve kaskatı halde bulan bendim ve sanırım babamın bir parçası beni hep suçladı. Kimse annemin neden öldüğünü öğrenemedi, ama babam o günden sonra bana hep farklı bir gözle baktı.

Sonra, on beş yaşımdayken dadımla ilgili skandal patlak verdiğinde, babamla aramızdaki ilişkiler gerçekten kötüye gitti. Ona göre, Farcliff adını lekeliyordum ve kral olmaya layık değildim. Taht hakkımı hiçbir zaman desteklemedi, ama bu onun değiştiremeyeceği tek kural.

Ancak bir eş bulamazsam, beni varisi olarak atamayı reddetmesi için kolay bir bahane olur. Öyleyse neden birdenbire evlenmemi bu kadar istiyor? Bana kalırsa, bir eş bulmamam onun için daha iyi olur.

"Charlie, dikkatini ver." Francis, bir torba köpek maması önüme düşüp yerde açıldığında içeri çeker. Mamalar her yere dağılır ve etrafımızı çevreleyen tüm köpek kulübelerinde bir telaş başlar. Yarım düzine köpek, mamaların kokusuna heyecanla havlar.

Aklım tekrar şimdiki ana döner ve avuçlarımı kaldırırım. "Benim hatam, Francis. Temizleyeceğim."

"Biliyorum. İşin bittiğinde de şu küçük canavarı yıkayacaksın." Yeni köpeklerden birini işaret eder. "İşe koyul, Majesteleri."

Gülümserim ve başımı sallarım. Başka biri bana böyle konuşsa onu yere sererdim, ama Francis Bo gibidir — beni anlar ve prens olmaktan kaçabileceğim bir sığınak sağlar. Ve şu anda, babamın başına neler geldiğini anlamak için tam da buna ihtiyacım var.

BEŞ ELLE

OLİVİA Akşam antrenmanımızdan sonra kirli antrenman kıyafetlerini çantama tikiştiriyor, sonra bana göz kırpıp gülüyor. "Oh, özür dilerim Elle. Seni hizmetçim sandım. Benim hatam."

Marielle gülüyor, takımdaki diğer birkaç kız da öyle. Ben önemsemiyorum. Her zaman önemsemem. Ben sadece kürek çekmek ve krallığın en iyi üniversitesinden diploma almak için buradayım. Ondan sonra hiçbir şeyin önemi yok.

Sadece bir yıl daha.

Prens'in Balosuna gitmek ya da sözde "elit"lerle omuz omuza olmak için burada değilim. Dahlia'nın bana bu dünyanın bir parçası olduğunu neden söylemediğini tamamen anlıyorum. Eğer ailemin iyi bağlantıları olsaydı, ben de muhtemelen bunu saklardım.

Bu hafta saatler geçip gitti ve tek duyduğum şey aptal Prens Balosu oldu. Dahlia bile bir tür büyü'nün etkisi altında, saçımı nasıl yapacağını ve ne giymem gerektiğini anlatıp duruyor. Gitmeyeceğimi söylediğimde beni duymuyor gibi görünüyor.

Hafta boyunca tek eğlenceli olay, göl kıyısında artık her gün yaptığım yarışlar. Her gün, aynı saatte, ağaçların arasından beliriyor ve selam vermek için elini kaldırıyor. Ben her zaman son turundayım ve kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Her zaman kazanıyorum, ama bunun önemi yok.

Ona hiç 30 metreden fazla yaklaşmadım, yüzünü görecektense kadar yaklaşmadım, ama bu hafta, hayatımdaki diğer herkesten daha fazla onunla bir bağ hissediyorum.

En azından Prens'in Balosu hakkında konuşmuyor. O sadece koşmak istiyor, ben ise kürek çekmek. Birbirimizi anlıyoruz.

ÇARŞAMBA günü, Dahlia arkadaşımız Justine'i Prens'in Balosu için saç ve makyajımı denemek üzere davet ediyor.

Sanki benim düğünüm falanmış gibi. Sanki gerçekten gidecekmişim gibi.

Onlara izin verdim, çünkü acımasız olmayan kızlarla birlikte olmak iyi geliyor. Kürekle ilgisi olmayan arkadaşlarımın olması güzel ve ara sıra kendimi kız gibi hissetmek hoşuma gidiyor.

"Saçların çok hızlı uzuyor, Elle," diyor Justine. "Biotin takviyesi mi alıyorsun?"

"Hızlı uzamıyor. On ay önce kestirdim ve kulaklarımın biraz üstüne kadar uzadı." On ay önce, pixie kesim yaptırdım ve hemen pişman oldum. Uzun boylu, atletik bir kadın olarak, kısa saç kesimi beni zaten olduğumdan daha az kadınsı hissettiriyor.

"Hala kısa saçlarınla harika göründüğünü düşünüyorum. Neden uzatıyorsun anlamıyorum," diyor Dahlia, bir kadeh şarabı yudumlarırken. Narin parmaklarıyla kadehin sapını tutuyor.

"Harika mı?" diye alay ediyorum. "Erkek gibi görünüyorum."

"Aman Tanrım," diyor, sandalyesinden kalkıp kadehini masaya bırakıyor. Kafamı aynaya çevirip ellerini yüzümün farklı yerlerine dokunduruyor. "Vogue kapağına layık keskin elmacık kemikleri. Angelina Jolie dudakları. Kendini sonsuza kadar içinde kaybedip bir daha bakamayacağın çikolata kahverengi gözler. Kocaman göğüsler. Kızım, sen Farcliff'in en seksi kadınısın."

Kalbim ısınır, ama ben sadece omuz silkerim. Aynada kendime bakarım ve onun gördüklerini görmeye çalışırım. Justine saçımı yana doğru tarar ve özel bir şekilde arkaya tutturur, kalbim atlar. Belki de düşündüğümde daha güzelimdir?

Ya da belki de değilim. Sadece başımı sallayıp aynadan uzaklaşıyorum.

Prens'in balosuna gitmeyeceğim. Gitmeyeceğim, biliyorum. Hiç anlamı yok. Sadece birkaç kişiyi tanıdığın, üstelik nefret ettiğin insanların olduğu sıkıcı bir partiye gitmenin ne eğlencesi var ki? Olivia, Marielle ve ekibin geri kalanının tırnakları, saçları ve kıyafetlerine ne kadar para harcadıkları hakkında konuşmalarını dinledim ve her zamanki gibi, kendimi buraya ait hissetmediğimi düşündüm.

Sadece bitmesini istiyorum. O zaman hepimiz Bahar Regattası'na odaklanabiliriz ve ben de gerçekten iyi olduğum bir şeyi yapabilirim. Yarışmayı kazanırsam, ödül parası gelecek yıla kadar bana yeter.

Ben sadece kürek çekmek için buradayım.

CUMARTESİ SABAHİ, antrenmandan sonra, Koç Bernard hepimizi bir araya topladı. "Bu gece Prens Balosu var. Hepinizin heyecanlı olduğunu biliyorum, bu yüzden size akşam izin vermeye karar verdim. Antrenman iptal edildi."

Yorgun kaslarım rahatlamış bir şekilde inliyor. Bu gece gerçek anlamda uyuyabileceğim bile.

Ama sonra koç gözlerini bana çevirir.

"Sen hariç, Elle. Anladığım kadarıyla Prens'in Balosuna gitmeyeceksin, bu yüzden antrenmanımız her zamanki gibi devam edecek. Hepsi bu kadar, gidebilirsiniz."

Takımdan acımasız kahkahalar yükselir ve yanaklarım kıpkırmızı olur. Kalbim kırılır, sanki ortasından derin, pürüzlü ve onarılamaz bir fay hattı belirmiş gibi.

Genelde bana diğerleriyle aynı şekilde davranan koçum bile, benim Prens'in Balosuna layık olmadığımı düşünüyor. Yeterince iyi olmadığımı. Böyle 'klas' bir etkinliğe davet edilmenin imkansız olduğunu. Grimdale'den birinin, herkes Prens'le yatmaya çalışırken antrenman yapmaktan başka yapacak daha iyi bir işi olamayacağını.

Acı, isyana dönüşüyor ve çenemi kaldırıyorum. "Aslında meşgulüm." Koç Bernard dönüp bana bakıyor. "Anlamadım?"

"Meşgulüm dedim. Antrenmanın herkes için iptal edildiğini sanıyordum, o yüzden planlar yaptım."

Birbirimize bakıyoruz ve sonunda o da başını sallayarak onaylıyor. "Sadece bu seferlik. Unutmayın bayanlar, sokağa çıkma yasağı hala gece yarısı. Baloda gözlerim üzerinizde olacak ve gece yarısından sonra orada olanları görürsem, regattaya katılamazsınız."

Toplu bir inilti yükselir. "Koç! Bu Prens'in Balosu!"

"Aynen öyle, bu yüzden sokağa çıkma yasağını saat 10'dan 12'ye uzattım. Bu gece eğlenin." Yardımcı koçlarla birlikte soyunma odasından çıkar ve Olivia hemen bana döner.

"Planların var mı?" Olivia kaşlarını kaldırarak sorar. "Ne yapacaksın? Bütün gece tuhaf oda arkadaşınla lezbiyen seks mi yapacaksın?"

"Aklımı okudun Olivia," derim aşırı tatlı bir gülümsemeyle, öfke, adrenalin ve meydan okuma hala tüm vücudumu gerginleştirirken, "ve her dakikasından zevk alacağım."

Yüzündeki şok ifadesi, sonsuza kadar tadını çıkaracağım bir şey.

Eşyalarımı alıp soyunma odasından çıkıyorum. Beni rahatsız eden onun sözleri değil. İnsanlar bana eşcinsel demek bir hakaret olduğunu düşünüyorlar ama değil.

Beni rahatsız eden, bu sözlerin kadınlığımı elinden almaya çalışması. İncecik, minyon, beline kadar uzanan sarı saçlı bir kız olmadığımı biliyorum, ama bu beni daha az kadın yapmaz.

Bu sefer eve giderken ağlamıyorum. Kızgıyım, ama bu beni zayıf, ağlayan bir enkaz haline getirmek yerine, daha güçlü yapıyor. Evimin ön kapısından girer girmez çantalarımı yere atıyorum.

"Dahlia!" diye sesleniyorum. "Beni güzel bir prenses yap, çünkü bu aptal baloya gideceğim."

O kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki, başka bir seks maratonunu böldüğümü sanıyorum, ama mutfaktan koşarak çıkıp bana sıkıca sarılıyor. "Biliyordum! Buraya gel."

En iyi arkadaşım elimi tutup beni yatak odasına sürükler, orada internetten sipariş ettiğim çantalar ve çantalar dolusu teslimatları görürüm.

"Birkaç seçenek sipariş etme cüretini gösterdim. Omuzların biraz geniş olduğu için yüksek yakalı veya halter yakalı modellerden uzak durdum. Bu omuzsuz modeli düşünüyordum. Dekoltesi çok derin, bence kızlar *muhteşem* görecek." Dahlia, elini çekmeden önce göğüslerimi avuçlayarak gülüyor. "Al," diyor. "Önce bunu dene."

Aldığı tüm elbiseleri denediğimde - yüzlerce gibi görünüyordu, ama muhtemelen birkaç düzine civarındaydı - terden sıırılsıklam olmuşum. Sonra kapı zili çaldı ve Justine,

bizi beklemeden içeri girer. Büyük bir valiz sürüklemektedir. "Saç ve makyaj malzemelerini getirdim!"

Gözlerim yaşlarla dolu, iki arkadaşımı sıkıca kucaklarım. "Teşekkür ederim," diye hıçkırırım.

"Git duş al," diyor Dahlia. "Biz hazırlıkları yaparız. Hangi elbiseyi giymen gerektiğini biliyorum galiba. Bu payetli beyaz elbise muhteşem mavimsi bir tonu var. Hareket ettiğinde tanrıça gibi görüneceksin. Ayrıca vücudunu da *çok güzel* gösteriyor. Kesinlikle bu olsun."

Gülümsüyorum. Bir kez olsun, bana güzel olduğumu söylediklerinde onlara inanıyorum.

Duş almaya zaman ayırıyorum, *her yerimi* tıraş ediyorum, sabunlanıyorum ve saçımı titizlikle yıkıyorum. Olivia bugün acımasız davransa da, duшта ağlamıyorum. Kalbim coşkuyla dolup taşıyor.

Olivia ve Marielle gibi insanlar tarafından kabul edilmeyebilirim, ama beni olduğum gibi seven birkaç özel insan buldum. Ve kendini beğenmiş, sahte kraliyet mensupları, prenses olmak isteyenler içimdeki ışığı söndürmesine izin verirsem yazıklar olsun bana.

ALT CHARLIE

"NE DÜŞÜNÜYORSUN, Nev? Siyah kravat mı, kravatsız mı?"

Neville aynadaki yansımama bakar. "Bence, Majesteleri, kravatsız olmak size daha çok yakışır."

"Ve bu muhtemelen babamı kızdıracaktır. İyi seçim, Nev."

Yüzünde bir gülümseme belirir, ama hemen ardından her zamanki profesyonel maskesini takar. Neville ceketimi giymeme yardım eder ve omuzlarımdaki tüyleri temizler. Hayatımda hiç smokin giymedim ve bu gece de giymeyeceğim. Siyah takım elbise yeterli olacaktır. Gömleğimin en üst düğmesini iliklemeden bırakırım ve göğsümdeki dövmeler altından görünür.

Ceketimi düzelterek başımı salladım. "Gidelim."

Büyük salona inmeden önce, kullanılmayan yatak odalarından birine girip balkon penceresinden dışarı bakıyorum.

Konukların çoğu çoktan gelmiş. Büyük Salon, etkinlik için çadırlar ve masaların kurulduğu ön bahçeye açılıyor. Her şey yüzlerce parıldayan ışıkla aydınlatılmış ve bahçıvanlar her yeri çiçeklerle kaplayarak harika bir iş çıkarmışlar.

Kafamı dışarı çıkarır çıkarmaz hapşırıyorum.

Harika.

Alerjim olduğunu unuttular mı, yoksa bu da babamın kasıtlı bir ihmali mi, merak ediyorum. Neville ceketinin cebinden bir paket antihistaminik çıkarır.

Gülümsüyorum. "Her zaman hazırlıklı, değil mi Nev?"

O başını sallar ama hiçbir şey söylemez. Aşağıdaki kalabalığa bakarak, önümüzdeki birkaç saatlik işkenceye kendimi hazırlarım. Gözlerim kadınlardan kadına dolaşır, bu gece hangisini seçmeliyim diye düşünürüm. Hepsi bana yapışacaklar, o zaman neden bundan en iyi şekilde yararlanmayayım? En azından bu işkence festivalinde biraz eğlenebilirim.

Koyu kırmızı bir elbise giymiş, uzun bacaklı bir sarışın var. Bana biraz tanıdık geliyor. Brundle olabilir mi? O olabilir. Başka bir sarışınla birlikte duruyor. Belki ikisi de kabul eder...

Gözlerim siyah elbiseli kızıl saçlı bir kadına kayıyor ve bu gece tek bir kız seçmek zorunda olmadığımı düşünmeye başlıyorum. Krallığın en çekici kadınları burada, kale duvarları içinde beni bekliyorlar. Her biri taç giymek için can atıyor.

Ama önce başka bir taç ele geçirmeleri gerekecek.

Dudaklarımdan bir gülümseme süzülüyor...

...ve sonra turuncu bir cip durur ve daha önce hiç görmediğim bir kadın iner. Şoföre bir şey söyler ve kapıyı çarpar, bu gece kimi seçeceğimi biliyorum.

Onu seçiyorum. Çimlerin ötesinde parıldayan beyaz elbiseli tanrıçayı. Hareket ettiğinde, elbisesi vücudunun kıvrımları etrafında dans ediyor. Kısa kahverengi saçlarını okşuyor ve ben düşük bir inilti çıkarıyorum. Kısa saçlı kadınları *seviyorum*. Nedenini bilmiyorum. Belki de kızlar her zaman saçlarına, tırnaklarına ve kirpiklerine uzatma yapmaları gerektiğini düşündükleri içindir.

Ama o öyle değil. Kapıda durup kapıcıya davetiyesini verirken nefesimi tutuyorum.

"Nev," diyorum nefes nefese. "Onun kim olduğunu öğren."

Gözümün ucuyla onun selam verdiğini görüyorum. Hâlâ balkon penceresinden onu izliyorum. Kale kapısından geçiyor, etrafına bakınıyor ve ellerini önünde ovuşturuyor. Gergin.

Yaklaşmam lazım, ama onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum. "Hadi kızım," diyorum kendime, "biraz daha yaklaş da yüzünü görebileyim."

Yemin ederim, sanki beni duyabiliyormuş gibi balkon penceresine bakıyor. Eli göğsüne gidiyor, elbisesinin o muhteşem, dolgun, sulu göğüslerinin arasında aşağıya doğru sarkıyor. Bir iç çekiyorum.

Evet, o aradığım kız. Hiç şüphe yok. Duruma göre, yarın onu kaleye geri çağırabilirim bile.

Onun, balkonumun hemen altındaki ikram masasına doğru sürüklendiğini izliyorum. Orada bir tabağı yiyeceklerle dolduruyor. En az

üç kaşık guacamole alıyor ve heyecanla küçük bir dans yapıyor.

Gülümsüyorum. Her geçen saniye onu daha çok seviyorum.

Diğer tüm bayanlar yiyeceklerden uzakta duruyorlar. Kendilerini süslüyor, poz veriyor, karınlarını içeri çekip göğüslerini dışarı çıkarıyorlar. Yiyeceklerin etrafında sadece yaşlı konuklar, erkekler ve benim gizemli kadını var.

Her şeyi duyamayacak kadar uzakta olduğumu biliyorum, ama ilk lokmayı alırken gözlerini kapatışını görünce... Yemin ederim inlemesini duyuyorum.

Ve onun inlemesini duymaya *ihtiyacım var*. Bütün vücudum gergin, hazır, bu Amazon tanrıçasına salınmak üzere. Sonunda, beni idare edebilecek bir kadın bulmuş olabilirim. *Bütün* beni.

Ana merdivenlerden aşağı inersem kalabalığın arasında kaybolacağımı biliyorum, bu yüzden binanın yan tarafındaki kullanılmayan merdivenlerden aşağı koşuyorum. Bu merdivenler beni catering şirketinin bulunduğu köşenin hemen yanına çıkaracak ve o yerinden kıpırdamadığı sürece, tüm Krallık beni görmeden onunla konuşabileceğim.

Ve her şey plana göre giderse, kimse fark etmeden onu odama geri getireceğim. Onu içip parçalara ayıracağım. Onu yatağımda kırmak istiyorum. Onu parçalarken benim adımlarımı fısıldamasını istiyorum. Zemin kata inerken ve kapıyı kırarak içeri girerken içimde heyecan yükseliyor.

Ama hayatımı hem kolay hem de tamamen imkansız kılan tek şey, yüzümün Krallığın her yerinde asılı olmasıdır. Köşeyi döner dönmez, tüm gözler bana çevrilir.

Onunki de dahil.

Onu izlerken donup kalıyorum. Yukarıdan gördüğümde daha uzun. Vücudu çok kıvrımlı, elbisesinin beli o kadar dar ki, onu parmaklarımla kavrayıp üstüme çekmek istiyorum. Göğüsleri muhteşem. Onları gördüğüm anda sertleşiyorum, şimdiden sikimi aralarına sokup göğüslerine boşalmak hayal ediyorum.

O, karşı konulmaz kahverengi gözleriyle, yumuşak ve pembe dudaklarıyla bana bakıyor...

Dudaklarını yalıyor ve penisim zonkluyor.

Ona ilk olarak ne yapmak istediğimi bilmiyorum, sadece ona ihtiyacım olduğunu biliyorum. Şimdi.

"Bize katıldığın için teşekkürler," diyor babam ve ben bakışlarımı ondan ayırıyorum. Kral, kolumu mengene gibi sıkıca kavrayıp beni bahçenin ortasına sürüklüyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve tanrıçam hala bana bakıyor. Gözleri parlıyor. Boynuna kızarıklık yayılıyor ve sonra bakışlarını başka yöne çeviriyor.

Bir adam elini kadının beline koyar ve kulağına bir şey fısıldar, kadın ise ondan uzaklaşır. Adamın eli kadının mükemmel vücuduna dokunduğu anda, içimde derin, kükreyen bir öfke patlamaya başlar. Adamın eli hala kadının belindedir, dudakları kadının kulağına yakındır. Kolumu babamdan çekip, ona saldırmaya ve o yapmacık çenesini sağ kroşeyle parçalamaya hazır hale gelirim.

Ama sonra kız ondan uzaklaşır ve kulaklarımda çınlayan kanın sesi diner. Babam gözleri fal taşı gibi bana bakıyor. Boğazımı temizler ve ceketimi düzeltirim.

Babam beni bahçenin ortasına götürür ve tüm gözler bize döner. Kral bir konuşma yapar ama ben tek kelimesini bile duymam. Konuklar etrafımı sarar ve onu gözden kaybederim ama hareket edemem. Hepsi benden bir parça almak için bağırıp çağıran muhtaç konukların kalabalığına sıkışıp kalırım.

Sıkışıp kaldım. Gece bitmeden onu tekrar bulacağımı biliyorum.

Ama bunun için önce göğüslerini göğsüme dayayan ve kulağıma çaresizce fısıldayan tüm bu kızlarla uğraşmam gerekiyor. Bir saat önce bunu çok sevecektim.

Belki de *sevmezdim*. Ama oyuna gelirdim. Ama şimdi değil.

Daha önce gördüğüm iki sarışın bana doğru yürürken, içlerinden biri "Selam Charlie" diyor.

Ben de sertçe cevap veriyorum. "Sana *Majesteleri* diye hitap etmelisin, kızım."

Şaşkınlıkla gözleri büyür, sonra dudaklarında yine bir gülümseme belirir. "Sizi nasıl çağırmamı isterseniz öyle çağırırım, *Majesteleri*." Bana kirpiklerini kırıştıtır ve midem bulanır.

Buradan çıkmam lazım. Tanrıçamı bulmam lazım. Ama bahçeyi üç kez dolaştım ve onu hiçbir yerde göremedim. Büyük Salon'da turlar attım

Büyük Salon'da turlar attım ama onu hala bulamadım. Tuvaletlerin önünde on beş dakika bekledim ama o hiç çıkmadı.

Sanki buharlaşıp yok olmuş, ben onun adını bile bilmiyorum.

YEDİ ELLE

ŞİMDİ Dahlia'nın metroda yabancılarla anında kurulan bağlardan bahsederken ne demek istediğini anlıyorum. Ancak benim durumumda, bu, katılmamam gereken Prens Balosu'nun ortasında gerçekleşti. Peki metroda tanıştığım yabancı kimdi? Prens. Kahrolası. Charlie.

Veliaht Prens ve Farcliff'in en kötü şöhretli çocuğu. Her hafta sonu magazin dergilerinin kapaklarında yer alan, her gece yatağını ısıtan yeni bir kızı olan adam. Onun fotoğraflarını her yerde görmüştüm, ama onu yakından görmek...

Vay canına.

Yanıyorum. Düzgün düşünemiyorum. Hareket bile edemiyorum. Buradaki herkes gibi ben de onu izliyorum. Tek fark, Prens de bana bakıyor.

Başka bir erkek elini kalçama koyup kulağıma bir şey söylediğinde, ondan uzaklaşmam gerekiyor. Başım dönüyor. Hiçbir erkek bana Prens'in az önce yaptığı gibi bakmamıştı.

Vahşi. Sahiplenici.

Tanga iç çamaşırım tamamen ıslanmış ve kalbim düzensiz bir şekilde atıyor. Topuklarım çimlere batıyor ve beni bunları giymem için ikna eden Dahlia'ya lanet ediyorum. Zaten herkesten uzunum, durumu daha da kötüleştirmek için topuklu ayakkabılara ihtiyacım yok.

Uyluklarımın arasında bir sıcaklık hissedince bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Boğuluyorum. Her şey bulanıklaşıyor. Panik atak böyle bir şey mi?

Havaya ihtiyacım var. Dışarıda olduğumu biliyorum, ama kimsenin solumadığı havaya ihtiyacım var. Yalnız kalmam lazım. Yemeklerden, partiden, Kral ve Prens'ten uzaklaşıyorum ve Prens Charlie'nin az önce çıktığı kapıya doğru yöneliyorum.

Neyse ki kilitli değil. İçeri girer girmez nefesimi veriyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp kapıya yaslanıyorum.

Prens'in balosuna gelmek korkunç bir fikirdi. Kahrolası Dahlia ve planları! Neden onu dinledim ki?

Baloya girer girmez Olivia, Marielle ve diğer ekip arkadaşlarını gördüm. Onlardan uzak durmak kolaydı, sadece yiyeceklerin yanında durmam gerekiyordu.

Her Şey plana göre gidiyordu, ta ki Prens gözleriyle beni çıplak, ateşli ve canlı hissettiren o Şeyi yapana kadar.

Kapıya yaslanarak, derin ve titrek bir nefes alıp gözlerimi tekrar açtım. Merdiven boŐluęundaydım. Muhtemelen dışarı çıkmam gerekirdi, ama oradaki insanlarla yzleŐemezdim. Çok fazla gürültü vardı ve nasıl davranmam gerektiğini biliyormuŐ gibi davranmaya devam edemezdim.

Bunun yerine, asla yapmayacağımı düşündüğüm bir Şey yapıyorum. Muhtemelen beni hapse attırabilecek bir Şey.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarır, elimde tutar ve merdivenleri çıkarak Farcliff Kalesi'nin derinliklerine doğru yürürüm.

Merdivenlerin başında tereddüt ediyorum. Bunu yapmamalıyım. Burada *olmamalıyım*. Eğer kürek takımından biri beni görürse, ya da kalenin çalıŐanlarından biri beni görürse, ya da biri beni tanırsa...

Korku damarlarımdaki kanı dondurur. Koç, partide gözlerini dört açacağını söylememiş miydi? Ya çoktan grlmŐsem?

Merdivenlere bakıyorum ve geri dönemeyeceğimi biliyorum. Başka bir çıkış yolu bulmam gerekecek. Belki başka bir çıkış bulursam, kalenin etrafından dolaşıp kimse beni görmeden eve varabilirim.

Bu aptal baloya gelmek çok kötü bir fikirdi. Berbat. Neden buraya ait olabileceğimi düşündüm ki? Bunun *eğlenceli* olacağını nasıl düşündüm? Bu benim en kötü kabusum.

Kapıyı itip açıyorum ve geniş bir koridora ıkıyorum. Koridorun iki yanında kapılar var ve tereddüt ediyorum. Birkaç saniye sonra, koridor hala tamamen sessiz, bu yüzden fare kadar sessizce parmak ularımda yürüyorum. Kafamı bir odaya sokuyorum ve boş olduğunu görünce, aşağıdaki partiye bakmak için odayı geçiyorum.

Prens, Olivia ve Marielle ile konuşuyor. Ağzımda acı bir tat var ve pencereden uzaklaşıyorum.

Tabii ki onlarla konuşuyor. Buradaki tüm kızlarla konuşacak. Bu yüzden bana baktı, bir eş arıyor.

Kesinlikle, milyon yıl geçse bile, milyon yıl geçse bile asla ben olamayacağım bir eş.

Buradan çıkmam lazım. Böyle bir yere hiç ait olmadım ve buraya hiç gelmemeliydim. Kötü bitecek, hissedebiliyorum.

Başka bir çıkış bulmak zor olacak, burası labirent gibi. Koridora geri dönüp birkaç kapıyı deniyorum. Bu kalede tahmin ettiğimden çok daha fazla yatak odası var. Birkaç kapı kilitli. Odaların çoğu hiç kullanılmamış gibi görünüyor.

Başka bir koridora sapıyorum, sonra bir başkasına ve çok geçmeden tamamen, tamamen kayboluyorum.

Panik başlıyor. Güvenlik görevlilerinden birinin beni bulduğunu ve benim, katılmamam gereken partinin üç kat yukarısında nasıl bulunduğumu açıklamaya çalıştığımı hayal etmeye başlıyorum. Ayakkabılarımı alıp çıplak ayakla başka bir koridorda parmak uçlarında yürüyorum, köşeden sesler duyduğumda bir odaya giriyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp, sanki bu beni gizlemeye yardımcı olacakmış gibi kapıya yaslanıyorum.

Bu gerçek mi? Nasıl buraya geldim?

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki bayılacağım sanırım. Sesler durmadan kapıdan geçiyor ve ben iç çekiyorum. Şu anda aklımdaki tek şey Farcliff Kalesi'nden bir an önce çıkmak.

Gözlerimi açıyorum ve kendimi bir ev spor salonunda görüyorum. Aslında tam olarak bir "ev spor salonu" değil, çünkü üniversitemizin spor salonundan daha iyi donanımlı, ama yine de bir spor salonu.

Omuzlarım gevşiyor ve topuklarımı yere indiriyorum. Derin bir nefes alıyorum, kauçuk, çelik ve temizlik ürünlerinin kokusunu içime çekiyorum. Üniversite spor salonunun aksine, burası yirmi bin terli üniversite öğrencisinin kokusu gibi kokmuyor.

Burada olmak bana tanıdık geliyor, bu yüzden bir an durup rahatlıyorum. Prens'in Balosu tüm hızıyla devam ederken kimse spor yapmaya gelmeyecek, bu yüzden belki bir an durup sakinleşip bir plan yapabilirim.

Köşede bir kum torbası var, yanına gidip bir yumruk atıyorum. Torba beklediğimden daha sert ve neredeyse hiç hareket etmiyor.

Tekrar yumruk atıyorum ve biraz daha sallanıyor. Sonra tekrar, tekrar, son bir haftadır, son bir yıldır, son bir ömür boyunca içimde biriken tüm adrenalin, korku ve gerginliği serbest bırakıyorum.

"Lanet olsun, kızım, o torba sana ne yaptı ki?"

Bağırıyorum, sesin geldiği yöne dönerek kum torbasının arkasına saklanıyorum. Ve Farcliff adına yemin ederim, bu o. O.

Farcliff'in veliaht prensi, tahtın varisi, kötü şöhretli kötü çocuk, kadın düşkünü seks tanrısı, diğer kraliyet mensuplarına benzemeyen kaslı ve dövme...

Evet, o Prens. Prens Charlie. O burada.

"Oldukça iyisin," diyor, sanki tüm bunlar normalmiş gibi hala sallanan kum torbasına başını sallayarak. "Boks yapar mısın?"

Yutkunuyorum. Onun aurası tüm odayı dolduruyor. Bana bir adım daha yaklaşırken etrafımı sarıyor, en tatlı, en sarhoş edici şekilde beni boğuyor. Bir avcı gibi peşimden geliyor, adımları yumuşak ve ölçülü, gözleri aşağıda, vücudu kıvrılmış ve hazır.

Neye hazır?

Nefesim titriyor.

Başını eğiyor. "Sessiz olmadığını biliyorum, çünkü içeri girdiğimde çığlık attın. O yüzden tekrar soracağım. Boks yapıyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır, Prens Ch... şey, Majesteleri... Ben kürek çekiyorum."

Gözlerinde bir şey parlar ve başını eğip aramızdaki mesafeyi kapatır. Tanrım, *ne kadar da iri*. Hayatımda hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. Prens benden daha uzun, daha geniş, daha sert ve daha kaslı.

Ve bunu çok seviyorum.

Eli kalçama dokunduğunda vücudumda kıvılcımlar çıktı. Göğüs uçlarım sertleşti ve bacaklarımı birbirine sıkıştırdım. O daha da yaklaşıncaya nefes almakta zorlandım. Diğer eli diğer kalçama dokundu ve beni yavaşça döndürdü, böylece yine kum torbasına dönmüş oldum.

"Şimdi," diyor içimi eriten alçak sesle. "Atletik duruş al. Bu ayağını öne çıkar." Sol uyluğuma dokunuyor

ve gömleğinin altından bileğindeki dövme­yi görüyorum. Baharatlı, taze ve çok tehlikeli bir kokusu var.

Prens kollarımı tutar, boks duruşuna geçmeme yardım ederken vücudunu benim arkama yerleştirir. Nefesim sığ ve düzensiz hale gelir ve hareket etmekten korkarım.

Ama vücudum beni ele veriyor. Kıçım ona hafifçe yaslanıyor ve o homurdanıyor. Ses göğsünün derinliklerinden geliyor ve parmaklarını çıplak kollarımın derisi üzerinde ve omuzlarımın üzerinden gezdiriyor.

"Kimsin sen?" diye fısıldıyor kulağıma, nefesi tenimde hissediliyor.

"Hiç kimse."

Prens Charlie gülüyor ve elleri karnımın üzerinde kayıyor. Bir eli göğüslerimin arasına kayıyor ve göğsümü yukarı kaldırarak vücudumu tamamen ona yapıştırıyor. Parmakları boynumun dibini okşuyor ve başım dönüyor. Kıçım ona doğru geriye doğru kayıyor ve nefesi omzumun üzerinden kayıyor.

O da benim hareketimi taklit ederek kalçalarını bana doğru itti ve ben nefesimi tuttum. *Onu* hissedebiliyordum. Sert, büyük ve kalındı...

...ve daha önce hiç bu kadar çok bir şey istemedim.

Başımı Prens'in omzuna yaslıyorum ve onun kalın, güçlü kolları beni orada tutuyor. Orada kendimi o kadar güvende hissediyorum ki, nerede olduğumu neredeyse unutuyorum.

Kim olduğumu.

"Burada olmamam gerek," diyorum nefes nefese.

"Hayır," diyor. "Değilsin." Göğsümde tuttuğu eli aşağıya, elbisenin altına kayıyor ve göğsümü avuçluyor. Parmakları zaten sertleşmiş meme ucumu okşuyor ve parmakları arasında sıkıştırıyor. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yayılırken inliyorum ve o bunu tekrar yapıyor.

Titriyorum, tüm ağırlığımı ona yaslayarak, o ise beni dik tutmak ve göğüslerimi okşamak dışında hiçbir şey yapmıyor. Karnımdaki eli beni ona tutarken, penisi kıçıma vuruyor.

Şimdi, seks hayatımın pek de övünecek bir şey olmadığını biliyorum. Pek dışarı çıkmadığımı ve tek gecelik ilişkiler yaşamadığımı biliyorum. Yani, dünyadaki en deneyimli kişi sayılmam.

Ama şu anda, vücudum Prens'in vücuduna yapışmış ve eli meme ucumla oynarken, orgazma o kadar yakın hissediyorum ki, bu neredeyse utanç verici.

Neredeyse.

"Kimsin sen?" diye tekrar homurdandı, bu sefer sesi daha emir vericiydi. "Söyle bana."

"Yapamam."

Meme ucumu *sertçe* çimdikledi ve nefesim kesildi. Acı ve zevk içimi kapladı. Daha fazlasını istiyorum. Kolumu onun başının arkasına uzatıp tırnaklarımı ensesine geçirdim. Kendimi durduramıyorum.

"Bana adını söyle. Prensini olarak sana emrediyorum."

Dizlerim titriyor ve adım dilimin ucunda. Karnımdaki eli aşağıya, kasıklarına kayıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bacaklarımın arasındaki avucunun sıcaklığı başımı döndürüyor. İçimdeki her şey itaat etmek için çığlık atıyor. Ona kim olduğumu söyle. İsteddiği her şeyi söyle.

Ama yapamam. Kimse burada olduğumu bilmemeli.

Bu yüzden, bunun yerine, hala söyleyebildiğim tek kelimeyi söyleyebildiğim tek kelimeyi söylüyorum.

"Hayır."

SEKİZ ELLE

PRENS BİR AN İÇİN DONAR, ama ben o kadar tahrik olmuşum ki korkamıyorum. Hâlâ beni kendine çekiyor, bana karşı titriyor, beni kızdırıyor, çimdikliyor ve daha önce hiç olmadığı kadar işkence ediyor.

Ama sonra Prens, benim istemediğim tek şeyi yapar. Elini göğsümden çeker ve benden bir adım uzaklaşır. Bacaklarım henüz tüm ağırlığımı taşımaya hazır olmadığı için sendelerim.

Prens beni tekrar kendisine dönmem için çevirir ve başını yana eğirir. Gözleri kötü ve karanlıktır. Bir eli kalçamda kalırken, diğer eliyle göğsümü okşar. Parmakları köprücük kemiğimden yukarı doğru kayar ve sonra dudaklarıma ulaşır. Eli yüzümü kavrar, ondan beklediğimden daha nazik bir şekilde.

"Neden bana kim olduğunu söylemiyorsun?" Gözleri parlar. "Diğer herkes, isimlerini hatırlamam için can atıyor."

"Ben herkes gibi değilim."

"Hayır," diyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek. "Değilsin."

Artık kafamda hiçbir düşünce yok. Kulaklarımın arasında ve bacaklarımın arasında tek var olan şey, derin ve bastırılmaz *bir arzu*. Onun penisini içimde istiyorum. Vücudunun bana yapışmasını istiyorum. Onu her yerde, her şekilde, her şekilde istiyorum.

Prens başparmağını dudaklarımın üzerinde bırakıyor ve ben kendimi dudaklarımı aralarken buluyorum. O beni izlerken, dilimi başparmağının ucunda gezdiriyorum. Gözleri büyürken, dudaklarında bir gülümseme belirir. Prens beni izlerken, başparmağını ağızıma alıyorum, bakışlarının sıcaklığı tüm vücudumu yakıyor. Dilimi başparmağının ucunda gezdirdiğimden, aramızdaki gerilim artıyor.

Bana bunu nasıl yapabilir? Tek bir bakış, yarım bir dokunuş ve sadece birkaç kelimeyle kendimi kaybettim. Prens Charlie başparmağını dudaklarımın arasından çekip yerine dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Kollarımı boynuna doladım, o da beni duvara yaslayıp daha sert öpmeye başladı.

Prensin dili ağızıma girer, eli enseme kavrarken benimkiyle dans eder. Nefesim kesilir, ellerimi saçlarına dolayarak yüzünü kendime doğru çekerim. Vücudum yanıyor. Kalçalarını bana sürter ve ben onun altında kıvranırim. Dişleri alt dudağımı çeker ve boğazımın derinliklerinden bir ses çıkar, onu daha sert ısırırım.

Boynumu daha sıkı kavrar, başımı yukarı kaldırır ve beni daha şiddetle öper. Gömleğinin yakasını bulur ve yırtarak açarım, düğmeler konfeti gibi her yöne saçılır.

Prens durur, açık gömleğine bakar ve dudaklarında kurt gibi bir gülümseme yayılır. Gözleri tekrar parlar ve *kükrer*.

Elbisemi belime kadar indiriyor ve keskin, tatmin edici bir yırtılma sesi duyuyorum. Prens, bacaklarını uyluklarımın arasına sıkıştırırken, çıplak göğüslerimi eliyle kavırıyor. Penis o kadar sert ki, onu arzulamama neden oluyor. Hala tükürüğümle ıslak olan başparmağı, meme ucumu okşarken soğuk geliyor.

Nazıkçe sıkıştırıyor ve ben inleyince gülüyor. "Hâlâ bana adını söylemeyi reddediyor musun?" Boynumu öpüyor, beni kendine çekiyor ve parmaklarını saçlarıma doluyor.

Titriyorum, neredeyse düşüyordum ki Prens beni duvara daha sertçe bastırıyor. Nefes nefese başımı sallıyorum.

"Seni hapse attırabilirim." Parmakları mahvolmuş elbisemin fermuarını açarken gözleri kararmış. Elbise ayaklarımın dibinde bir yığın halinde duruyor ve ben iç çamaşırlarımla onun önünde duruyorum.

"Bu riski almaya hazırım." Parmaklarımı göğsünde gezdirerek gömleğini omuzlarından aşağı itiyorum. Neredeyse çıplak olan vücutlarımıza bakarak, gözlerimizle onları yutuyoruz. Mürekkep, her hareketinde dalgalanarak derisi üzerinde dans ediyor. Prens Charlie, boynundan beline kadar dövmelemlerle kaplı ve ben parmaklarımla mürekkeğini, karın kaslarını, göğüs kaslarının hatlarını izliyorum.

O mükemmel.

Titreyerek nefes alıp bir an için gözlerimi kapatıyorum. Prens donup kalıyor ve gözlerimi açtığımda bana merakla bakıyor.

"Bu senin için yeni bir şey, değil mi?" Birkaç santim geri çekildi ve vücudunun sıcaklığını özledim. "Buna alışkın değilsin."

"Neye alışkın değilim?"

Parmaklarını yanlarımdan yukarı doğru kaydırды ve tüm vücudumu titretti. Göğsünü göğsüme bastırды, ellerini yüzüme koydu ve gözlerimin içine baktı.

"Benim gibi bir erkekle birlikte olmaya."

Neredeyse gülecektim. Kraliyet ailesinden biri olmak bir yana, *hiçbir* erkekle birlikte olmaya alışkın değilim.

Prens'in başparmağı dudaklarımı okşadı ve beni tekrar öptü. Onu kendime doğru çektim, göğüslerimi ona bastırarak kalçalarımı ona doğru sürttüm. Külotumun ön kısmı tamamen ıslanmıştı ve ona olan arzum giderek artıyordu.

İhtiyacımı hisseden Prens Charlie, elini bacaklarımın arasına indirir ve ıslak iç çamaşırımı hissedince homurdanır. Dudakları benimkilerden ayrılmazken, elini külotumun dışından yukarı aşağı gezdirir ve ben kalçalarımı ona doğru hareket ettirirken acımasızca benimle dalga geçer.

Onun dudakları benimkilerle kilitli kalırken, ben onun pantolonuyla uğraşıyorum. Dişlerini dudağımın üzerinde gezdiriyor ve dilini ağzımın içine sokuyor. İnliyorum, sonunda pantolonunu açıp yere düşmesine izin veriyorum, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dar beyaz bir külot ortaya çıkıyor. O *büyük*.

Kollarımı onun etrafına doluyorum ve çılgın, çılgınca hareketlerle kalçalarımızı birbirimize doğru sallıyoruz.

Prensin vücudu çılgınca. Dokunduğum her yer sert, dalgalı kaslarla dolu. Sıcak mermerden oyulmuş, zayıf ve heykel gibi, şimdiye kadar birlikte olduğum hiç kimseye benzemiyor. Boynunu öpüyorum, omzunu ısıriyorum, saçını çekiyorum. Ona ihtiyacım var.

Ve sonra, Prens Charlie sadece hayalini kurduğum bir şey yapıyor. Asla deneyimlemeyeceğimi düşündüğüm, daha önce hiçbir erkeğin bana yapmadığı bir şey yapıyor. Geceleri odamda, gözlerimi sıkıca kapatıp elim bacaklarımın arasında, tek başıma hayalini kurduğum bir şey.

O. Beni. Kaldırıyor.

Bağırıyorum, bacaklarım kendi isteğiyle beline dolanırken içimi korku kaplıyor. Ama o sendelemiyor. Sendelemiyor.

Beni bırak. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni tutuyor. Sanki onun kadar uzun boylu değilmişim gibi.

Ve kendimi bir kadın gibi hissediyorum. Beni kollarında tutuyor ve ben hiç olmadığım kadar seksi hissediyorum. O homurdanırken, ıslak iç çamaşırlarıma bastırılmış penisıyla bana sürtünüyorum.

Ellerimi Prens'in saçlarına doluyorum ve onu daha sert öpüyorum, o birkaç adım atarken bacaklarımın arasında belini sıkıyorum.

Aramızdaki enerji çatırdıyor. Birbirimize tırmanırken hareketlerimiz ateşli. O parmaklarını kıcıma batırırken, ben de sırtında uzun çizikler bırakıyorum.

"Orada dur," diyor ve başımı üstümdeki çubuğa doğru sallıyor.

Düşünecek gücüm yok, sadece dediğini yapıyorum. İki elimle çubuğu tutuyorum, bacaklarımı belinden çekiyorum. Elleri kalçalarımın, dudaklarıyla boynumu okşuyor. Elleriyle külotumu kıcımdan aşağı indiriyor. Sırılsıklam kumaş yere düşüyor, ben de onu tekmeliyorum. Kıcıma hafifçe vuruyor.

"Güzel popo," diyor, sırtarak.

"Teşekkürler. Kendim yaptım."

Bu onu güldürür ve başparmaklarını külotuna takıp ayak bileklerine kadar indirir. Nefesim kesilir ve Prens'in dudakları kötücül bir gülümsemeye bükülür.

"Ellerini o çubukta tut. Bu prensin emri." Cevap beklemezsizin bacaklarımı tutup beline doladı. Penisinin ucu bana değdi ve ben nefesimi tuttum.

Gözleri alev alev yanıyor. Yutkunduğunda boynundaki damarın kalın, sıcak kanla attığını, adem elmasının yukarı aşağı hareket ettiğini izliyorum.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, Prens kendini içime sonuna kadar gömer. Belimi tutarak, penisini içime sertçe sokar. İkimiz de inleriz. O içime tekrar tekrar girerken, ben başımın üstündeki çubuğu sıkıca tutarım ve dalga dalga gelen zevk beni sarsar.

Prens, hızını kesmeden bacaklarımı tutup kollarının altına sokuyor ve beni onun için daha da genişletiyor. Penisini içime daha da derine girerken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Benim için boşal, melek," diye homurdanır. Vücudum tamamen onun kontrolündedir. O içime daha da derine girerken, dizlerimi kollarının üzerine asarak başımın üstündeki çubuğa tutunurum. Her şeyi hissedebiliyorum — içime girerken tüm uzunluğu ile nabız gibi atıyor. O kadar ıslakım ki onu tamamen kaplıyor ve inlemeler ve homurtular arasında vücutlarımız birbirine çarpıyor.

Dağınık. Sert. İnanılmaz.

Kollarımdaki kaslar ağrıyor ama umurumda değil. Vazgeçmeyeceğim. Prens meme ucumu dudakları arasına alıyor ve dişlerini üzerinde gezdirirken beni daha da açıyor, her yerimi cezalandırıyor.

Çığlık atıyorum.

Kasılmalarım kontrolüm dışında. Orgazm beni sarsarken bacaklarım onu sıkıca sarıyor, tüm vücudum onun etrafında kasılırken beni uçurumun kenarına sürüklüyor.

Prens inliyor, dudakları arasında göğsümü emiyor ve kendini tekrar içime sokuyor. Vücudum gevşiyor, başım onun kalçalarının her hareketiyle geriye doğru eğiliyor.

Ama bırakmıyorum.

Onun penisinin daha da sertleştiğini hissedene kadar bırakmıyorum. Onun içime derinlemesine girdiğini hissedene kadar bırakmıyorum. O, son bir güçlü itişle tohumunu rahmime sıçratarak inleyene kadar bırakmıyorum.

Sonunda, üstümdeki çubuğu bırakıyorum ve ikimiz de yere yuvarlanıyoruz.

DOKUZ CHARLIE

GİZEMLİ KADINIM kollarını ve bacaklarını dolayarak üstüme düşüyor. Neyse ki penisim içinden çıkıyor, aksi takdirde düşüş onu ikiye bölebilirdi.

"İyi misin?" Dirseklerine dayanarak kendini kaldırır. Kaşları endişeyle çatılmıştır.

İki elimle kışını tutuyorum. "Harikayım." Tekrar kışına vuruyorum.

Dudaklarında utangaç bir gülümseme belirir ve az önce olanlardan sonra nasıl utangaç olabildiğini merak ederim. "Bu..." diye başlar, sonra sözünü keser.

Gülümserim. "Çok ateşliydi, işte öyleydi. Hep bunu yapmak istemişimdir ama yeterince güçlü bir kızla hiç karşılaşmamıştım."

Gülümsüyor, kızarıyor. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıp onu öpüyorum... ve sonra donup kalıyorum. "Hap kullanıyor musun?"

Cevap vermek için ağzını açtığı anda, kalenin saat kulesi çalmaya başlar. Gizemli kızın gözleri büyür ve benden atlar. "Saat kaç?"

"Gece yarısı," diye cevap veriyorum, kaşlarımı çatarak. Soruma cevap vermedi. Hap kullanmıyorsa, ertesi gün hapi alması gerekecek. Uzun zaman önce dersimi aldım: hamilelik konusunda kadınlara güvenemem. Tek istedikleri, hayatlarının geri kalanını güvence altına almak için benden küçük bir piç çocuk sahibi olmak.

Olmaz.

Ama ona tekrar soramadan, iç çamaşırını giyip elbisesini almak için acele ediyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum gibi görünüyor?" Yırtık pırtık elbisesini giyiyor ve göğsünün yarısına kadar düşen elbiseye iç çekiyor. "Lanet olsun."

"Gidiyor musun?"

"Evet. Gitmeliyim. Sokağa çıkma yasağı var."

"Sokağa çıkma yasağı mı?"

Sonunda bana bakar. "Evet, Majesteleri, sokağa çıkma yasağı. Gece yarısına kadar evde olmam gerekiyor, ama şu anda öyle görünmüyor. Burada olmamam gerekiyor."

"Bana Charlie de," diyorum, kendimi şaşırtarak. "Kimsin sen?" diye soruyorum.

Bana doğru koşar ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. "Bu gece için teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Bekle..."

Ama o, iki eliyle mahvolmuş elbisesini tutarak kapıya doğru yönelmiş bile.

"Hey! Cevap vermedin. Hap kullanıyor musun, yoksa...?"

Kapıda durur, omzunun üzerinden sert bir bakışla bana bakar. "Neden hamile kalmak isteyeyim ki, Majesteleri? Lütfen. Başka dertlerim var." Başını sallar, dışarı çıkar ve kalbimde bir utanç kıvılcımı çakar.

Kaşlarını çatarak, onun kaybolduğu kapıya birkaç saniye bakakalırım. Sonunda kendime gelip spor salonumdan koşarak çıkarım ve koridorun yarısını sprint yaparak geçerim. Onun kim olduğunu öğrenmem lazım. Onu tekrar görmem lazım.

Bu gecedan sonra, başka bir kadınla yetinemeyeceğimi biliyorum. Yeterli olmayacak. Onu tekrar bulana kadar hiçbir şey yeterli olmayacak — umarım bu çok geç olmaz. Koridorda bir yöne doğru koşuyorum, sonra geri dönüp diğer çıkışları kontrol ediyorum. Ondan hiçbir iz yok.

Bir hareket gözüme çarptı ve Talin köşeyi dönerek ortaya çıktı. Kaşlarını kaldırdı ve gözlerini çıplak vücuduma indirdi.

"Majesteleri," der ve hafifçe eğilir.

"Gördün mü..." diye başladım ama sözümü bitiremedim. Kız burada olmaması gerektiğini söyledi ve Talin'e ondan bahsederek başını belaya sokmak istemiyorum.

Sokağa çıkma yasağı derken ne demek istedi? Ne tür bir yetişkin kadın sokağa çıkma yasağına tabidir ki?

Talin'i görmezden gelip arkamı döndüm ve çıplak kıkımla spor salonuma geri döndüm.

Buraya biraz huzur ve sessizlik için gelmiştim, burada kimse olmayacağını düşünerek. Ama burada biri vardı, ama *kim* olduğu hala bir sır.

Az önce olanları düşünerek giysilerimi tek tek giydim. O... inanılmazdı.

Adını söylemeyi reddetmesini düşündükçe içimde bir hayal kırıklığı dalgası yayılmaya başladı. Kimse bana böyle davranmamıştı. Kimse benden gizli kalmak istememişti. Kimse bana böyle karşı çıkmamıştı — hem de sırlıslık olmuş ve daha fazlasını isteyen bir halde.

Ve aptal gibi, ona tam olarak istediğı şeyi verdim - hem de korunmadan. *Benim* de istediğim şeyi verdim. Bir şey beni ele geçirdi ve kendimi kontrol edemedim. O çok farklıydı. Çok özeldi. Çok... mükemmeldi. Çok geç olana kadar sonuçlarını düşünmedim bile.

Bu benim tarzım değil.

Bir daha olmayacak.

Gömleğimi tekrar giyerken, bir tanesi hariç tüm düğmelerin kopmuş olduğunu fark edince iç geçiriyorum. Konukların yanına dönmeden önce odama gidip yeni bir gömlek almam gerekecek. Çıkışa doğru ilerlerken parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Beyaz bir ışık gözüme çarptı.

Ayakkabıları kapının yanında unutulmuş duruyor.

Onları alıp, ellerimde çeviriyorum, sanki bana onun kimliği hakkında bir ipucu vereceklermiş gibi. Vermiyorlar. Yine de, nedense, odama dönerken onları yanımda götürüyorum.

Kale içinden kestirme bir yol kullanarak babamın ofisinin önünden geçiyorum. Sesler beni durduruyor.

"Tamamen çıplak, Majesteleri," diyor Talin.

Ispiyoncu.

"Muhtemelen bir fahişeyle yatıyordur, şüphesiz," diye cevaplar babam. Elini küçümseyerek salladığını hayal edebiliyorum. "Kimseyi hamile bırakmadığı sürece, sanırım önemi yok."

Öfke içimi kapladıkça kanım donuyor. *Kimseyi hamile bırakmadığım sürece mi?* Ben henüz bir gençken hayatımı altüst eden skandalı bana hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor.

Neredeyse on yıl geçti, ama o hala her fırsatta bu konuyu gündeme getiriyor.

"Eğer hamile bırakırsa, bu onun sorunu olur," diyor Talin. "Farcliff Barajı Projesi ile uğraşmamız gerekiyor. Prensın krallığın yarısını hamile bırakması artık sorun değil."

Gözlerim büyüdü ve nefesim kesildi, içimdeki öfke daha da şiddetlendi. O ikisine karşı hissettiğim şey için nefret kelimesi bile hafif kalır. Talin kendini ne sanıyor? Babam neden onun benim hakkımda böyle konuşmasına izin veriyor?

Sonra onun söylediği başka bir şeyi fark ettim. Farcliff Barajı Projesi, annem hayattayken kabine tarafından reddedilmişti. Annem bu projeye karşı kampanya yürütmüştü, çünkü Farcliff Gölü'ne baraj inşa etmek Grimdale'in tamamını sular altında bırakmak anlamına geliyordu. Neden şimdi bu konuyu konuşuyorlar? Ve bunun benim cinsel hayatımla ne alakası var?

Babamın iç çekişini duymak için kapıya doğru eğildim. "Çoğunlukla, onun seçtiği kadınlara acıyorum. Zavallı şeyler."

Elim titreyerek kapı koluna uzanıyorum. Bu gece o "zavallı" değildi. O bir tanrıçaydı. Babamın beni bu şekilde küçümsemesinden bıktım. Bir şeyler çeviriyor ve tek istediğim onu döverek bunu itiraf ettirmek.

Ama kardeşim Damon'un sözlerini hatırlıyorum ve oraya dalamayacağımı biliyorum. Olay çıkaramam ve babama benden kurtulmak için bir bahane veremem.

Kardeşlerim için en iyi davranışımı sergilemeliyim. Ve bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, babam haklı: bu, kimseyi hamile bırakmamayı da içeriyor.

Kralın neden birdenbire beni varisi olarak istediğini ve Farcliff Barajı Projesi'nin bununla bir ilgisi olup olmadığını öğrenene kadar, onun kurallarına uymak zorundayım.

Dudaklarımı ısırıp arkanı dönerim ve gizemli kadının topuklu ayakkabılarını elimde tutarak odama doğru yürürüm. Ayakkabılarını şifonyerimin en alt çekmecesine koyup çekmeceyi kapatırım.

Onun kim olduğunu öğrenmem gerekiyor. Onu tekrar görmem gerekiyor.

Yatağıma uzanıp, dudaklarımda dans eden öpücüğünün fısıltısı ile gözlerimi sıkıca kapatıyorum. O, kanımı

daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde kaynatıyor ve onun adını asla öğrenemeyeceğim düşüncesi kabul edilemez.

Onu bulacağım ve onu benim yapacağım.

Onu düşündüğümde dudaklarım gülümsemeye bükülüyor. Kim bilir? Belki de o benim kaderimdeki kadındır. Babam buna bayılırdı. Ya onun aptal Prens Balosu sonunda bir kadın bulmamla sonuçlanırsa?

Sadece bir kadın değil, benim kadını. Hayallerimin kadını.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Girin," diyorum ve kendimi yataktan kaldırıp yatağın kenarına oturuyorum.

Nev içeri girer ve bana hafifçe selam verir. Alnı kırıxmıştır ve gözlerini benimkilere dikmesi birkaç saniye sürer.

"Evet?"

"Efendim," diye iç geçirir. "İstedığınız gibi, kadının adını öğrendim. Beyaz elbiseli kadın."

Ağzım kurur ve ayağa kalkarım. Kalbim hızla çarpar ve uşakma doğru bir adım atarım. "Ee? Ne oldu?"

"Dahlia Raventhal," diyor ve midem bulanıyor. Bir Raventhal mı?

Kahretsin.

ON ELLE

Daireme girdiğimde çıplak ayaklarım kesilmiş ve kanıyordu. Dahlia yatak odasının kapısından başını çıkardı, beni görünce yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. En yakın arkadaşımın gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzünde dehşet ifadesiyle donakaldı.

"Elle! Ne oldu? Aman Tanrım, iyi misin?"

"İyiyim. Sorun yok." Dudaklarım seğirir ve Dahlia'nın yüzünde bir anlık bir anlayış belirir.

"Seks yaptın, değil mi?"

Gülmeye başlarım ve elimle ağzımı kapatırım. Yırtık geceliğim belime kadar düşer ve kıkırdamalar içimden fışkırırken onu tekrar toplamak için çabalıyorum. Dahlia bana şaşkınlıkla bakıyor. Ağzı açık kalır ve başını sallar.

"Vay canına... Kimdi o?"

Kafamı sallayıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ona söyleyemem. *Kimseye* söyleyemem. Bu tür bir dedikodu yüzünden kürek takımından, Farcliff Üniversitesi'nden ve hatta muhtemelen Krallık'tan atılırım. Prensle yattığımı kimse bilmemeli... Prens'in kendisi dahil.

"Bilmiyorum," diyorum, gözlerimi kaçırarak. Berbat bir yalancıyım.

Ama Dahlia fark etse bile, hiçbir şey söylemiyor. Sadece ellerini çırpıp gülüyor, zıplayıp bana doğru dans ediyor. "Elbisen ne oldu? Ayakkabıların? Saçın? Eve gelirken aç bir puma sürüsü tarafından saldırıya uğramadığından emin misin? Berbat durumdasın."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Puma yoktu. Sadece o vardı. Çok... yoğundu."

"Hiç bu kadar gurur duymamıştım."

"Duş almam lazım."

"Evet, ihtiyacın var," Dahlia başını sallar. "Ve ben de mutfakta sabırla tüm detayları öğrenmek için seni bekleyeceğim."

Dahlia beni yatmaya bıraktığında, saat sabahın ikisini çok geçmişti. Onun ısrarlı sorularına rağmen, o adamın kim olduğunu bilmediğimi söyledim. Genel olarak, benimle gurur duyuyor gibiydi. Bir bakıma, ben de kendimle gurur duyuyordum. Kendimi bırakıp çılgınca bir şey yapmak iyi gelmişti. Hayatım o kadar disiplinli ve kürek çekmeye odaklanmış ki, kendimi bırakacak zamanım olmadı.

Bu gece, az sayıdaki saçlarımı da büyük bir cesaretle salıverdim.

Yatak odamın kapısına geldiğimde Dahlia seslendi. "Korunma kullandın mı?"

Donup kalırım, yavaşça ona doğru dönerim. O yatak odasının kapısına yaslanmış, kaşlarını kaldırmış duruyor. "Yaptın mı?"

Kafamı sallıyorum.

"Elle!"

"Biliyorum, biliyorum. Sadece yaptık. Sorumsuzca davrandığımızı biliyorum, ama öylece... oldu." Omuz silkiyorum.

"Ve sen doğum kontrol hapi kullanmıyorsun." Dahlia'nın yüzü sertleşir.

Bu bir soru değil, zaten almadığımı biliyor, ama yine de cevap veriyorum. "Hayır. Migrenim başladı ve kürek çekmemi etkiliyordu, bu yüzden bıraktım. Düzenli olarak seks yapmıyorum ki."

"Yarın seninle birlikte ertesi gün hapi almaya gideceğim."

Dudaklarımı ısııyorum. "Yapamam Dahlia. Tıbbi kayıtlarım kürek takımı tarafından izleniyor. Eğer görürlerse başım büyük belaya girer."

"Hapi kendi adıma alacağım, sen kullanabilirsin."

"Bu kasaba çok küçük, Dahlia. Birisi öğrenir." "Benden öğrenmez."

"Sabah sonrası hapi beni hasta ederse, antrenmanı kaçıracağım ve koç bir şeylerin ters gittiğini anlayacak."

"Yani hasta olsan bile kürek antrenmanından *bir* gün bile kaçıramaz mısın?"

"Dahlia, Bahar Regattası yedi hafta sonra. Hiç izin alamam. Bu gece izin günümdü. Orada olmamalıydım bile! Eğer biri öğrenirse, regattada yedek kulübesine gönderilebilirim."

"Koç Bernard, yılın en önemli regattasında en iyi kadın kürekçisini kenara almaz."

"Daha önce de yaptı. Geçen yıl, Maddie McLennan antrenmandan önceki gece partiye gittiği için onu kenara aldı."

"Ne olmuş yani? Hamile kalma riskini mi göze alacaksın? Bu, ertesi gün hapının neden olduğu hafif kramplardan biraz daha fazla kürek çekmeni etkilemez mi?" Dahlia bana doğru bir adım attı, ellerini beline koydu ve dudaklarını sıkıştırdı. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

"*Bir* kez seks yaptık. Hamile kalma ihtimalim ne kadar? Neredeyse sıfır."

"Neredeyse sıfır, aslında sıfırla aynı şey değil," diyor, kaşlarını çatarak. "Hadi ama Elle. Bir düşün."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Sorun da bu zaten, düşünemiyorum. Yatma vaktim çoktan geçti ve bu gece başıma gelenler çok fazlaydı. Her iki saniyede bir, aklım Prens'e dönüyor. Vücudumdaki elleri, dudaklarımdaki dudakları, onun...

Onun haklı olduğunu biliyorum. Sorumluluk sahibi olmalıyım, ama zamanlama daha kötü olamazdı. Çok fazla şey söz konusu. Pazartesi antrenmanını kaçıramam ve sabah sonrası hapını aldıktan sonra kızların ne kadar hasta olduklarını gördüm. Dahlia'nın benim için hapi aldığını kimsenin öğrenmesini de göze alamam. Bu gece olanları *kimsenin* öğrenmesini göze alamam.

Hamile kalma ihtimalim çok düşük, bu pek olası görünmüyor...

Kafamı sallıyorum. "Dahlia, lütfen. Risk almaya hazırım. Bir kereden hamile kalmam imkansız."

"Sen bir aptalsın."

"Sadece kürek çekmek istiyorum. Bunu kaybedersem, her şeyi kaybederim. O ödül parasının hayatımı ne kadar değiştireceğini ve bu bursun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Arkadaşımla alnı kırışır ve soluk mavi gözleri benimkilere bakar. Bir nefes alır ve sonunda başını sallar. "Anlıyorum. Katılmıyorum ama anlıyorum. İlacı alarak almadığından daha fazla risk alıyorsun."

Omuzlarım biraz gevşer. Başımı sallıyorum. "Aynen öyle."

"Peki." Dahlia bana yine yan gözle bakar ve iç çeker. "En azından bu gece eğlenmişsin. Prens Charlie'yi gördün mü?"

Herkesin dediği kadar yakışıklı mı?

Daha da yakışıklı. "Sadece uzaktan," diyorum, gözlerimi kaçırarak. "Ona yaklaşmadım."

Gözlerimi Dahlia'ya çevirdiğimde, o da bana merakla bakıyor. Sonra omuz silkiyor. "Tamam. İyi geceler."

Her birimiz yatak odalarımıza giriyoruz ve ben yatakta uzanıp tavana bakıyorum. Henüz uyumaya hazır değilim. Gözlerimi kapatıp gecenin her ayrıntısını hafızama kazıyorum. Bir daha böyle bir deneyim yaşayamayacağımı biliyorum ve mümkün olduğunca canlı ayrıntılarla hatırlayabilmek istiyorum.

Prensin, Charlie'nin pürüzlü ellerinin tenimde bıraktığı his. Hareket ettiğinde dövmelelerinin derisiyle birlikte kayıp kayması. Dudaklarının tatlı, teninin terli tadı ve çam ve baharat kokusu. Ve belki de en önemlisi, bana hissettirdiklerini hatırlıyorum.

Beni kucaklayıp, içime girerken homurdanarak, sanki bir tanrıça gibi bana bakıyordu. Daha önce hiç böyle bakılmamıştım. Hep bir canavar, bir ucube olarak görülmüştüm.

Ama onunla değil.

Beni bir kadın gibi hissettirdi. Vücudumu daha önce hiç sevmediğim bir şekilde sevmemi sağladı. Elbette vücudumun yapabildiklerini her zaman sevmişimdir, bu sayede suda harika performans gösteririm, ama hayatım boyunca hiç bu kadar çekici hissetmemiştim. Gözlerimi sıkıca kapatıp ellerimi vücudumda gezdirerek göğsüme doğru kaldırıyorum.

Kalbim avucumun altında çarpıyor ve içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Bu gece çok önemli. Sadece seks yüzünden değil, aynı zamanda benim arzu edilen biri *olduğumu* fark etmemi sağladığı için.

Charlie o karanlık, baş döndürücü gözleriyle bana bakmadan önce, içimde ne kadar güvensizlik olduğunu fark etmemiştim. Ama şimdi...

Şimdi, neyi kaçırdığımı biliyorum ve daha fazlasını istiyorum. O duyguyu her zaman içimde hissetmek istiyorum.

Tek sorun, onu bir daha asla yaşayamayacak olmam.

ON BİR CHARLIE

Bütün gece neredeyse hiç uyuyamadım. Odamda bir ileri bir geri yürüyüp duruyorum, parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. Aynada kendime bir bakış attıktan sonra iç çekip kalın, koyu saçlarımı tekrar düzeltiyorum. Berbat görünüyorum.

Neville bana Dahlia'nın adını söyledikten sonra partiye geri dönemedim.

Raventhals ailesi, annem öldükten sonra Farcliff'ten kovulmuştu. Tabitha Raventhal, Dahlia'nın annesi, annemin en yakın arkadaşlarından biriydi ve annemin ölümünün soruşturulması konusunda çok gürültü yapıyordu. Lady Raventhal, kraliçenin şüpheli bir şekilde öldüğünü söyleyerek haberlere çıktı.

Tüm ayrıntıları hatırlamıyorum, annem öldüğünde henüz on bir yaşındaydım, ama bunun kalede büyük bir karışıklığa neden olduğunu ve Tabitha Raventhal'ın iddialarının büyük ölçüde alay konusu olduğunu hatırlıyorum. Sonunda beni babamdan uzaklaştırmaya çalıştı ve tüm bu olaylar annemin ölümünü kabullenmemi daha da zorlaştırdı.

Babam, Raventhal ailesinin tamamını Farcliff'ten uzaklaştırdı. Bu bir felaketti. Raventhal ailesinin annemin anısını bu şekilde kirletmesine hiç bu kadar kızmamıştım. Ben sadece bir çocuktum ve yas tutuyordum. Muhtemelen Tabitha da aynı şeyi yapıyordu — anlamsız bir ölümden bir anlam bulmaya çalışıyordu.

Raventhal'ları Prens'in Balosuna davet etmek, annemin ölümünden bu yana attığım ilk barış eliydi.

Ve şimdi, onun kızıyla yattım mı? Bu zeytin dalından biraz daha fazlası. Babam öğrenirse, bunu ona inat için yaptığımı düşünecek. Kraliçe'nin anısına bir hakaret olduğunu düşünecek.

O n u n la korunmasız seks yapmamalıydım. Bir *Raventhal ile mi?* Ne kadar aptal olabilirdim? Ona

doğum kontrol hapi kullandığını söylemesini ısrar etmeliydim, ya da en azından ertesi gün hapi aldığından emin olmalıyım. Belki de annesi gibi, sadece daha fazla tartışma çıkarmak için buradadır.

Sonra ayrılırken bana bakışını hatırlıyorum. *Endişelenecek başka şeylerim var.* Sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanıyor.

Doğruyu söylüyordu. Benden çocuk sahibi olmak istemiyordu. Sadece paranoyak davranıyorum. Her zaman böyleyimdir, dadımla yaşadığım karışıklıktan beri. Yatağımın kenarına oturup, başımı ellerimin arasına alıp inliyorum. Şu anda yüzeye çıkmaya çalışan çok fazla anı var. Raventhal adı annemin ölümünü hatırlatıyor, annemin ölümü ise sonraki yıllarda olan her şeyi hatırlatıyor.

Annem öldükten sonra işler kontrolden çıktı. O yıllara dair pek bir şey hatırlamıyorum. Babam bana sık sık kızardı. Hiç arkadaşım yoktu.

Sonra da dadım Charlotte Thorne vardı. İlk aşkım ve ilk ihanetim — on beş yaşında. Bu, çöp kutularımı kilitlememin ve gayri meşru çocuklarla ilgili endişelerimin başlangıcıydı.

Evet, bazı sorunlarım olduğunu söyleyebilirsiniz.

Kadınlara güvenme konusunda sorunlarım olduğunu biliyorum ve onların beni hamile kalmak için kullandıklarına dair paranoyak olduğumu biliyorum, ama dün gece farklı hissettim. Bir parçam ona güvenmek istiyor ve bu beni korkutuyor.

Ama onu turuncu cipten inerken gördüğüm anda anladım —diğer kadınlar gibi olmadığını anladım.

Dahlia Raventhal, babamın benim için eş olarak seçeceği son kişi olurdu — tabii onu kabul ederse.

Saçlarım yine dikleşmiş ve farkında olmadan ellerimle saçlarımı okşuyordum. Avuçlarımı yüzüme sürterek inledim. Bu tam bir felaket. Neredeyse on beş yıldır Krallık'tan sürgün edilmiş bir kadına takıntılıyım.

Dahlia dün gece orada olmasaydı, o partide annesi tüm Krallık'ta şok dalgaları yaratmamış sayısız kızıdan birinin yanında mutlu bir şekilde uyanıyor olabilirdim. Hayatım yirmi dört saat önceki gibi olabilirdi. Bunun yerine,

delirmiş gibi odamda volta atıyorum ve midemde mide bulantısı hissediyorum.

Bana adını söylememesine şaşmamalı. Bilseydim, onunla asla yatmazdım. Bunun yerine, o benim aptal cinsel dürtülerimden faydalandı. Dudaklarım birbirine yapışıyor ve midem bulantıdan kusacak gibi oluyor.

Mide bulantısı omurgamdan yukarı doğru yayılıyor, damarlarımı donduruyor ve onu geçirecek herhangi bir şeye uzanmamı sağlıyor.

Böylece öfkeye uzanıyorum. Oda içinde dolaşmayı bırakıp odamın ortasında duruyorum ve geçmişimin anıları yüzeye çıkarken onları içime çekiyorum.

Annemin ölü olduğunu bulmanın şoku. Keder. Tabitha Raventhal'ın suçlamalarının dehşeti. Bunun tüm aileme getirdiği utanç.

Öfke.

Ah, öfke... Onu çok iyi bilirim. Öfke damarlarımda donmuş kanı eritir ve Charlotte Thorne ile olanlardan duyduğum utancı benden uzaklaştırır. Öfke dudaklarımı çirkin bir gülümsemeye bükür ve gözlerimi parlatır. Beni Bo'nun gördüğü en iyi boksör yapar. Beni yatakta bir hayvana dönüştürür; kadınların, yapmamaları gerektiğini bilseler de geri dönüp kucaklarına atladıkları türden bir erkeğe.

Evet, öfke benim dostum ve onu kullanacağım.

Banyoya gidip yüzüme biraz su serpiyorum, duygularımın kanımda olgunlaşması için zaman tanıyorum. Aynada kendime baktığımda, gözlerim kararmış ve yüzüm kararlı.

Dahlia'yı bulacağım ve ona bunu ödeteceğim.

Kraliyet ailesinden biriyseniz birini bulmak zor değildir. Neville zor işi çoktan halletmiş ve onu aradığım anda bana bir adres veriyor. Saat sabah dokuzu biraz geçiyor ve Dahlia Raventhal ile yüzleşme vaktim geldi.

Adresini alır almaz, unuttuğu ayakkabılarını alıp doğrudan motosikletime atladım ve Dahlia'nın evine doğru yola çıktım.

Aklımdan binlerce düşünce geçiyor.

Ne giydiğini merak ediyorum.

Bisikleti daha sıkı tutuyorum ve o düşünceyi kafamdan silip atıyorum. Düşünmek istediğim şey bu değil. Annesinin suçlamalarının acısını ve bunların ailemi nasıl parçaladığını hatırlamak istiyorum. Raventhals'ların Farcliff'ten ayrılmasının olabilecek en iyi şey olduğunu.

Evet, bunlar düşünülmesi gereken yararlı şeyler. Dahlia'nın saçlarının kokusu ya da inlemelerinin benim aletimi titretmesi değil. Onun dolgun, pembe dudaklarının benim aletimi sarmalamasını istemem değil.

Belki onu bir kez daha elde edebilirim... Bana yalan söylemenin bedelini ona öğretebilirim.

Dudaklarım gülümsemeye kıvrılıyor. Ona *sert* bir ders vereceğim. Bu sefer yumuşak davranmayacağım. Kıçına el izimi basacağım bir sonraki kişi o olacak. Onun vücudunu kullanıp onu terk edeceğim, her zamanki gibi. Benim çok genç olduğum ve neler olup bittiğini anlamadığım zamanlarda bana yapıldığı gibi.

Hızlandıkça motosikletim altımda gürültüyle çalışıyor. Zalim olmak istiyorum. Beni o kadar çok istemesini istiyorum ki, beni bırakmasın... ve sonra onun hayatından sonsuza kadar çıkacağım.

Kimse bana kim olduğu konusunda yalan söylemez. Çünkü Dahlia bana adını söylemeyi reddettiğinde tam da bunu yaptı. Yalan söyledi.

Yalancılarla başa çıkmanın tek bir yolu var. Onlara unutamayacakları bir ders vermek.

Adrese vardığımda, garaj yolunda turuncu renkli bir cip görüyorum ve geldiğimi anlıyorum. Bisikletimi sokağa park ediyorum, kaskımı çıkarıp koltuğa bırakıyorum. Ayakkabılarını elime alıp, evi seyrederken parmaklarımın ucunda sallandırıyorum. Anahtarları kontakta bırakıyorum. Bu iş uzun sürmez.

Dahlia, kasabanın uzak ucunda, Grimdale sınırına yakın küçük tek katlı bir evde yaşıyor. Bu şaşırtıcı, çünkü ailesinin çok daha fazlasını karşılayabileceğini düşünürdüm. Ama belki de bu, Dahlia'nın insanları kendisi olmadığı biri olduğuna ikna etmek için yaptığı sinsi ve aldatıcı planının bir parçasıdır.

Yabani otlarla kaplı ön bahçeyi geçerken kalbim deli gibi atıyor. Kendime bunun öfke olduğunu söylüyorum, ama gerçeği biliyorum.

Onu tekrar görmek istiyorum.

Bu beni zayıf ve acınası biri yapıyor olabilir, ama elimde değil. Onun dudaklarını tekrar tatmak istiyorum. Onun her yerini tatmak istiyorum. Bütün gece boyunca, benim uzunluğumu içine çeken tatlı, ipeksi amını düşünmekten kendimi alıkoymaya çalıştım. Onda uyandırdığı, içimi kemiren, doyumsuz arzuyu görmezden gelmeye çalıştım, ama artık görmezden gelemem.

Yumruğum kapının önünde, gerekirse kapıyı yıkmaya hazır. Derin bir nefes alıyorum.

Bir kez daha, kendime izin vereceğim tek şey bu. Onu bir kez daha alacağım ve sonra ona ya da yalancı, aşağılık ailesine bir daha asla konuşmayacağım.

Sonra yumruğumu kapıya götürüp vuruyorum. Kapıyı çaldığım andan kapının açıldığı ana kadar geçen sonsuz gibi gelen o anlarda nefes almıyorum. Acı verici saniyeler geçiyor, ta ki sonunda diğer tarafta hafif ayak sesleri duyup kapının açıldığını duyana kadar.

"Sonunda, ne zaman geleceksin diye merak ediyordum..." Donup kalır. Kapıda duran kısa boylu, peri gibi kız bana iri gözlerle bakar. Ağzı açık kalır.

Üzerinde sadece bir tişört ve neredeyse görünmez bir iç çamaşırı var. Saçları binlerce farklı pastel tonunda ve yüzünün iki yanında iki yüksek at kuyruğu şeklinde toplanmış. Yanaklarında parıltı var. Başka koşullar altında, bu kızı on beş saniye içinde yatağa atardım, sadece yatakta da görüldüğü kadar vahşi olup olmadığını görmek için.

Ama ben onun için burada değilim. Dahlia için buradayım. "Dahlia Raventhal'ı arıyorum."

Ağzını kapattı ve yutkunmasını izledim. "Onu buldun," dedi gergin bir gülümsemeyle, sonra da beklemediğim bir şey yaptı. Bu hareket, bir hata yapmış olabileceğimi ve dün geceki kızın belki de Dahlia olmadığını düşündürdü bana.

Karşımdaki kız reverans yapar, rengarenk saçlarını eğerek zarif bir hareketle bir bacağını arkaya atar.

Garip, beceriksiz bir reverans değil. Hayır, sanki yürümeyi öğrendiği günden beri bunu yapmak için eğitilmiş gibi görünüyor. Ve o anda, dün geceki kızın bunu hiç yapmadığını fark ediyorum. Beni gördüğünde nasıl davranacağını bilmiyordu. Bana ne diye sesleneceğini bile bilmiyordu.

Tek boynuzlu at saçları ve parlak makyajlı yüzüyle bu kız... O biliyordu... *Bu* Dahlia Raventhal.

ON İKİ ELLE

Prens Charlie'yi kapıda gördüğümde uzun bir çitin arkasına atladım. Elimde tuttuğum iki kahve fincanından döküldü ve ellerimi yaktı, satın aldığım kekleri de yere düşürdüm.

"Lanet olsun," diyorum, çömelip çitin arkasından bakıyorum. Dahlia o kadar şaşkın görünüyor ki, başka bir durumda olsaydı gülerdim.

Prens *benim evimde* olduğu için gülemiyorum. Beni bu kadar çabuk nasıl buldu?

Nefesim düzensizleşiyor. Çok geçmeden, hiperventilasyonun eşiğine geliyorum. Dahlia, daha önce hiç görmediğim bir şekilde reverans yapıyor ve Prens'e bir şey söylüyor.

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissederek kendimi ona bakmaya zorluyorum. Uzaktan bile bana bu etkiyi yapıyor. Dudaklarımı ısırıyorum, bacaklarımı sıkıştırıyorum ve onun gitmesi için dua ediyorum. Dahlia'nın arkasına bakışını izliyorum, omzunun üzerinden bir şey görmeye çalışırken gözlerini kısıyor.

Hayır, bir şey değil, birini.

Beni.

Beni bulmaya çalışıyor. Buraya nasıl geldi? Panik omurgamdan aşağıya doğru yayılırken kalbim deli gibi atıyor. Ellerimde kahve yanıkları ve yerde kirli kekler varken, zaten neredeyse hiperventilasyona girmiş durumdayım. Dün gecedan kalan heyecan ve adrenalin hala damarlarımdan akarken, neredeyse hiç uyumamış durumdayım.

Buna biraz panik de eklenirse ne olur?

Takip mi edildim? Prens Charlie gerçek adı mı biliyor mu? Beni nasıl buldu?

Ve sonra birdenbire, beni nasıl bulduğunu anlıyorum. Aslında beni değil... Dahlia'yı. Davetiyede onun adı yazıyordu.

Çitin arkasından tekrar bakınca, onun döndüğünü görüyorum ve çömelip, kekleri bırakarak komşunun bahçesine atlıyorum. Komşumuzun evinin yanından koşarak geçiyorum, o sırada onun motosikleti gürültüyle çalışıyor. Çitin üzerinden bahçemize atlayıp, güvenli bir şekilde evime giriyorum.

Kahveleri yere bırakıp arka kapıya yaslanarak nefesimi veriyorum. Beni görmedi. Gitti.

"Onu 'sadece uzaktan gördün' mü?" Dahlia, kaşlarını kaldırarak koridordan çıkıyor. Elleri belinde ve başını sallıyor. "Ona 'hiç yaklaşmadın' mı? Sanırım tam olarak böyle demiştin."

Birbirimize bakıyoruz. Hiçbir şey söylemiyorum. Ne diyebilirim ki? Prens Charlie ile seks yaptım. Hayır, sadece seks değil. Onunla vahşi, ilkel, hayvani bir seks yaptım. Bana neyi kaçırdığımı fark ettirdi. Zihnimi eriten bir orgazmı kendime bakış açımı değiştirdi.

Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, Dahlia bunu zaten biliyor. Dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve başını sallıyor. "Vay vay vay, Elle. Sen sürprizlerle dolusun."

"Lütfen kimseye söyleme."

"Seni tüm kalbimle sevdiğim için şanslısın, çünkü bu şimdiye kadar duyduğum en ilginç dedikodu."

"Ona ne söyledin?"

"Ona Dahlia olduğumu ve yalnız yaşadığımı söyledim."

Rahat bir nefes alıyorum ve Dahlia bana doğru yürüyor.

"Geri gelmemesini umsan iyi olur, Elle. Seni burada görürse, muhtemelen omzuna atıp şatonun kulelerinden birine kilitler."

"Bu fena olmayabilir. Bana uyar."

Dahlia sırtıyor. "Seni sorduğunda yüzündeki ifadeye bakılırsa, üzerinde *oldukça büyük* bir etki bırakmışsın." Kahvelerden birini alırken omzunun üzerinden başparmağıyla işaret ediyor. "Bu arada, ayakkabıların onda."

İnlerim. Tek çift topuklu ayakkabımdı ve onları kalede bırakmıştım. "Neden geri istemedin?"

"Yalnız yaşıyorum, unuttun mu? Ayaklarıma bir bakış attı ve bana asla uymayacağını anladı."

Dahlia'nın benim insan boyutlarındaki ayaklarımın yanında duran minik elf ayaklarına bakıyorum. Onun ayakkabıları benimkilerden en az üç beden küçük. "Tamam. Sanırım bir çift topuklu ayakkabımdan oldum. Hayatımın en iyi seksini yaşamak için ödenmesi gereken küçük bir bedel."

Dahlia sırttı. "Muffinim nerede?"

"Onu kapıda gördüğümde düşürdüm. Komşunun ön çitinin arkasında."

Dahlia güldü. "Sen delisin."

"Tencere, çaydanlık...?"

"Hey, dün gece Prens Charlie'yi beceren ben değilim, onu o kadar iyi becerdim ki, ikinci tur için Grimdale'deki evime kadar geldi ve sonra bir grup çalının arkasına saklandı. Bu tam anlamıyla çılgınlık."

Yanaklarım kızarır ve omuz silkerek başka yere bakarım. "İkinci tur için gelmedi. Muhtemelen sadece ayakkabılarımı geri getirmek için geldi."

"Elle." Dahlia gözlerini devirdi. "İkinci turdan otuzuncu tura kadar buradaydı, inan bana. Farcliff Prensi, başka bir tur yapmak istemese neden bir kızın ayakkabılarını geri getirsin ki?"

Yüzüm şimdi kıpkırmızı, her ne kadar Dahlia'yı haftada birkaç kez "samanlıkta yuvarlanırken" duysam ve onu sayamayacağım kadar çok kez çıplak görmüş olsam da. "Hazırlanmam lazım. Bugün öğle yemeği için ailemin evine gidiyorum."

Neredeyse bir aydır Valencia'ları görmedim ve bu hafta sonu onları göreceğime söz verdim... Ayrıca bu, Dahlia'nın meraklı sorularından kaçmak için de iyi bir bahane.

Dahlia sadece tıslama sesi çıkararak dudaklarını büzüyor. "Peki. Ama bu konuşma bitmedi."

"Benim için," diye gülerek yatak odama doğru yöneldim. Dahlia'nın keskin gözleri beni takip ediyordu ve bunun peşini bırakmayacağını biliyordum. Dün gece olanları kimseye anlatmayacaktı, bunun için çok iyi bir arkadaştı, ama Farcliff'in hatırı için, *prensle* yattığımı başka bir kişinin bile bilmesi... Bu beni tedirgin ediyordu.

Prens'in Balosu, kralın en büyük, evlenmemiş oğlunun bir eş bulduğu yer olarak bilinir. Davet edilenler sadece lordlar

ve hanımlar ile sosyal elit kesimin üyeleri. Yani *uygun* gelinler ve aileleri. Marielle ve Olivia gibi insanlar.

Grimdale'den gelen bir yetim çocuk değil. Ben değil.

Prens benim gerçek kimliğimi öğrenirse, başım büyük belaya girer. Prens'in balosuna katılmamam gerekiyordu ve benim sıradan bir vatandaş olduğumu öğrenirse, ona yalan söylediğimi düşünecektir.

Yani, ona yalan *söyledim*.

Beni Farcliff Üniversitesi'nden atabilir, bu da kürek kariyerimin sonu ve itibarımın yok olması anlamına gelir. Koç Bernard veya takımdan herhangi biri orada olduğumu öğrenirse, sonuçları da aynı derecede kötü olur.

Bursumu kaybedemem. Daha iyi bir hayat sürmem için tek şansım bu... Grimdale'deki geçmişimi geride bırakmam için tek fırsatım.

Prens'in balosuna gittiğimi kimse bilmemeli. *Kimse*.

Ama yatağımda oturup kahvemi yudumlarken, düşüncelerim tekrar Prens'e kayıyor. Bir geceliğine, kimse bana cüzzamlı gibi bakmadı. Kimse bana hırlamadı ya da beni bir tür insanlık dışı varlık gibi davranmadı. Böyle davranılmaya ne kadar alıştığımı fark etmemiştim.

Uzun zamandır ilk kez, Grimdale'den gelmemiş olmayı diledim. Keşke ailemin kim olduğunu bilseydim ve kendi adımla baloya davet edilseydim. Takımdaki en iyi atlet olmama rağmen, kürek takımında yerimi korumak için mücadele etmek zorunda kalmasaydım keşke.

Prens'e gerçek adımlı söyleyebilmeyi dilerdim.

Bir iç çekerek, dün geceyi kalbimin derinliklerine kilitliyorum ve Valencia'ların evinde öğle yemeği için hazırlanmaya başlıyorum. Ailem —çünkü Frank ve Tina Valencia, hayatıma on dört yaşında girmiş olsalar da benim için gerçek ailem oldular— antrenmanlarımla ve derslerimin nasıl gittiğini bilmek isteyeceklerdir. Bana yemek yedirecekler ve sevgiyle dolduracaklar, ve ben bir yere ait olduğumu hissedeceğim.

Dün gece artık sadece bir anı ve hayatımda hiçbir şey değişmemiş olsa da, başından beri hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetmişim gibi hissediyorum.

ON ÜÇ CHARLIE

Motosikletimle mahallenin etrafında dolaşıp bir yan sokağa park ediyorum. Sonra motosiklet ceketimi ve kaskımı çıkarıp Dahlia'nın evine doğru yürüyorum.

Kapıda tanıştığım kız Dahlia *Raventhal'dı*. Bana karşı davranışlarından ve annesine benzerliğinden bunu anlayabiliyordum, ama onun yalnız yaşadığına bir an bile inanmıyorum. Neden böyle bir çöplükte yaşadığını anlayamıyorum. Raventhal ailesi, sürgün edilmeden önce Krallık'ın en zengin ailelerinden biriydi ve bildiğim kadarıyla Amerika Birleşik Devletleri'ne taşındıktan sonra da iyi bir hayat sürdürdüler. Dahlia, kaleye daha yakın, daha güzel bir evi kesinlikle karşılayabilirdi.

Bir şeyler tutarsız.

Gizemli kızın ayakkabılarını motosikletimin koltuğuna koyup fotoğrafını çekip Neville'e gönderiyorum. Ardından onu telefonla arıyorum.

"Nev, bu ayakkabıların sahibini bulmak için internete ilan verebilir misin?"

"Elbette, Majesteleri."

"İlanı gören herkesi arayıp isimlerini ve adreslerini öğrenmeni istiyorum. Herkesi."

"Bu ayakkabılar Bayan Raventhal'a ait değil miydi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, daha fazla açıklama yapmadan. "Sadece ilanı ver."

"Sorun değil."

Telefonu kapattığımda, ayakkabıları koltuğun altına geri atıp bisikletime biniyorum. Kızla olan her saniyeyi hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum.

Sokağa çıkma yasağı olduğunu ve baloda olmaması gerektiğini söyledi. Kürek çekmeyi sevdiğini söyledi. Belki Farcliff Üniversitesi'ne gidiyordur? Her sabah suda kürek takımını görüyorum. Kahretsin, benim günlük

Koşu, Farcliff Üniversitesi'nden bir kızla. Yüzünü görecektik kadar yaklaşmamış olsa da, teknesindeki amblemi gördüm.

Motosikletin motorunu çalıştırıp üniversiteye doğru yola çıkıyorum. Yavaşça sürüyorum, yurtların ve apartmanların önünden dolanıp, onun kim olduğuna dair herhangi bir ipucu arıyorum. Ama bu anlamsız. Dahlia Raventhal'ı tanımıyorsa, neden onun davetiyesi olsun ki?

Bu yüzden, kaleye geri dönmek ya da amaçsızca sürmeye devam etmek yerine, Dahlia'nın harap bungalovuna geri dönüyorum. Bir blok ötede park ediyorum ve geri kalan mesafeyi yürüyerek kat ediyorum. İki evin arasından gizlice geçip, büyümüş bir çalı ve harap bir evin köşesinin arkasına saklanıyorum.

Ayakkabılarım çamurda batıyor ve ben bekliyorum.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Dahlia'nın yalan söyleyip söylemediğini bile bilmiyorum, ama yine de orada kalıp bekliyorum. Bir komşu çöpünü dışarı çıkarıyor ve birkaç araba geçiyor. Neredeyse bir saat sonra sabrım tükenmeye başlıyor.

Neville'e mesaj atıp, ilana henüz bir yanıt gelip gelmediğini soruyorum.

Birkaç tane olduğunu söylüyor, ama çoğunu zaten elediğini ekliyor.

Bu kadın bir anda ortadan kaybolmuş.

Bu çok aptalca. Çamurda durmuş, muhtemelen Dahlia ile birlikte yaşamayan bir kadını bekliyorum. Peki ne için? Onunla yüzleşmek için mi? Kim olduğunu söylemesini istemek için mi? Onunla tekrar yatmak için mi?

Belki de sadece oyun oynanmasından hoşlanmıyorum. Bir ilişkinin ne zaman biteceğine karar veren benim. Bir kadına ne zaman yatağımdan çıkacağını söyleyen benim, tersi değil.

Kendime gülüyorum. Babam bir konuda haklı: Farcliff kadar büyük bir egom var. Karşımda diz çöküp beni yalvaran tek bir kadın bile kaldıramıyorum.

Belki de bu yüzden bu kızı tekrar görmem gerekiyor. Ego'm incindi.

Kafamı sallayarak iç çekiyorum ve binadan uzaklaşıyorum. Eve gitmem gerekiyor, çünkü burada kalmanın bir anlamı yok. Dahlia Raventhal'ın muhtemelen bunlarla hiçbir ilgisi yoktur

. Kim bilir? Belki de Prens'in Balosuna davetiyesinin postada kaybolduğunu söylerken doğruyu söylüyordu.

Ama hareket etmeye başladığımda, Dahlia'nın çöplüğünün ön kapısı açılır ve kalbim durur.

O burada.

Biliyordum.

İçimde bir sıcaklık hissediyorum, bunun öfke mi, arzu mu, yoksa her ikisi mi olduğunu bilmiyorum. Gizemli kadını, kot pantolon ve bol tişört giymiş, çantası omzunda evden çıkıyor. Kulak hizasına kadar uzanan kahverengi saçlarını parmaklarıyla tararken onu izliyorum ve içimden bir titreme geçiyor.

Kahretsin, çok seksi.

Kapı tekrar açıldığında dönüyor ve Dahlia ortaya çıkıyor. Kızıma birkaç kelime söylüyor ama ne dediğini duyamıyorum. Sonra Dahlia güneş ışığında parıltı veren bir şey atıyor. Kızım onu kolayca yakalıyor ve bunun garaj yolundaki turuncu cipin anahtarları olduğunu anlıyorum.

Kızım — ona böyle hitap etmemeliyim, ama başka türlü düşünemiyorum — Dahlia'ya el sallıyor ve gülümseyerek Jeep'e doğru yürüyor. Şimdi, koşuyorum. On saniye içinde motosikletime ulaşıyorum, kaskımı ve ceketimi giyiyorum ve koltuğa oturuyorum. Motoru çalıştırıyorum ve Jeep sokağın diğer ucundaki virajdan kaybolurken

. Kalbim hızla atıyor. Konut sokaklarında hızla ilerliyorum ve kimsenin beni görmesi umurumda değil. Jeep'i tekrar görüş alanıma aldığımda, gaz pedalından biraz ayağımı çekip hızımı düşürüyorum. Ağzım kurumuş. Nabzım hızla atıyor.

O tam orada.

Beni deli eden, bana adını söylemeyen, Dahlia Raventhal'ın onun için yalan söylediği kadın... yanımdaki arabada.

Ve onu istiyorum.

Artık kızgın bile değilim. Geçmiş ya da Raventhal'ları umursamıyorum. Adını bilmemi istememesinin nedenini bile umursamıyorum. Sadece ona ihtiyacım var.

Onu benim yapmam lazım. Onu omzuma atıp yatağıma taşımam lazım. O benim adımları haykırıncaya kadar onu unutulmaz bir şekilde becermem lazım.

O Grindale'in kalbine doğru ilerledikçe, duyularım keskinleşiyor. Kanım kaynıyor, ama bu sadece onun vücudunu tekrar benimkine değdirme düşüncesinden kaynaklanıyor. Ağaçlıklı bir sokağa dönüyor ve ben onu yakalamak için hızlanıyorum. Onun arkasından köşeyi döndüğümde, turuncu renkli cip bir evin önüne park etmiş durumda.

Kızım ön kapıya doğru yürüyor. Sokağın sonunda durup, vizörümü kaldırıp onu izliyorum. Kapıyı açan kadına sarılır ve sonra evin içine kaybolur.

O da kim?

Beni ileriye iten soru bu. Her ne kadar içgüdülerim bana geri çekil, düşün, akıllı davran diyor olsa da... Bilmem gerek. Motosikletimi onun Jeep'inin arkasına park ediyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Ev düzenli. Yeni boyanmış ve yemyeşil bir çimi var. Küçük ama bakımlı. Kaskımı çıkarıp elime alıyorum ve cipin içine bakıyorum.

İçinde dikkat çekici bir şey yok, bu kızın kim olduğunu bana söyleyecek hiçbir şey yok. Kalbim hızla çarpmaya başlarken gözlerimi tekrar eve çeviriyorum.

Hiçbir planım yok. Kafamda *bu kızın kim olduğunu bulmak* dışında hiçbir düşünce yok. Kendimi durduramadan ayaklarım beni ön kapıya götürüyor, dün gece yattığım kızı bulmak için bir kez daha bir yabancının kapı zilini çalmak zorunda kalıyorum.

Bu ben değilim. Ben kadınların peşinden koşan, bu kadar çaresiz, kontrolsüz, kız delisi bir adam değilim.

Kadınlar *benim* peşimden koşar.

Burada olmak, inandığım her şeye aykırı. *Hiç* umursamam. Yine de, bu kızda karşı konulmaz bir şey var. Beklediğim gibi davranmıyor. Tanıdığım diğer kadınlar gibi hareket etmiyor, giyinmiyor, davranmıyor.

O *farklı*.

Onu seviyorum. Kendime itiraf etmek istediğimden çok daha fazla seviyorum — ve onunla sadece bir saat geçirdikten sonra sevmem gerekenden çok daha fazla seviyorum.

Ama ben Farcliff Prensi'yim, o yüzden siktir et. Bu insanlar benim tebaam ve lanet olası kapıyı açıp beni evlerine alacaklar. Saklayacak hiçbir şeyim yok, korkacak hiçbir şeyim yok.

Zili tekrar alıyorum.

Her an, gizemli kadının kim olduğunu öğreneceğim ve bana itaatsizlik ettiği için ona *sert* bir ders vereceğim. Ona adını sorduğumda, bana cevap versin, yoksa bedelini ağır der.

Kapının diğer tarafında ayak sesleri duyduğumda omuzlarımı düzeltiyorum. Buna hazırım. Ayaklarımın altındaki toprak bana ait.

Kim olursa olsun, günün sonunda bana onu alması için yalvaracak.

Ama kapı açıldığında, gerçekten saygı duyduğum tek erkeklerden biri kapıda belirince, inancım belirsizliğe dönüşür. Francis Valencia bana kaşlarını çatarak başını yana eğirir.

"Charlie?"

"Francis? Burada ne yapıyorsun?"

Kaşlarını çatarak sırtıyor. "Ben, şey... Ben burada yaşıyorum. *Sen* ne... Yani, kusura bakma. Lütfen, içeri gir," diye kekeliyor. "Bu bir onur. Tina!" Omzunun üzerinden sesleniyor. "Masaya bir kişi daha ekle. Prens geldi."

"*Ne?*" diye bağırır biri ve sert zeminde parçalanan tabakların sesi ikimizi de irkiltti.

ON DÖRT ELLE

ÜÇ TABAK ayaklarımın dibinde parçalanır. Yerdeki kırık seramik parçaları görene kadar ellerimden kaydıklarını fark etmem bile. Gözlerim fal taşı gibi açılır, kalbim çarpar, Tina'ya bakarım.

"Az önce ne dedi?"

"Prens, tatlım. Sorun yok, Frank onu tanıyor. Kıpırdama, ayağını kesersin. Ben süpürge getireyim."

"Babam onu *tanıyor mu*?"

Farcliff'te ne oluyor böyle?

Frank ve *Farcliff'in tuhaf Prensi* mutfağa girerken Tina elinde süpürgeyle ortaya çıkar. Donup kalırım, kırık tabakların arasında sıkışıp kalırım ve Prens beni baştan aşağı süzerken kıpırdayamam. Gözleri o kadar yakıcıdır ki ortadan kaybolmak isterim, ama aynı zamanda bana öyle bakmasını hiç istemem.

"Ne oldu?" diye soruyor babam, yerdeki kırık parçalara bakarak. "Senin gibi beceriksiz biri olamaz."

"Merak etme Francis, ben insanlara genelde böyle etki ederim." Prens bana sırtıyor.

Yanaklarım kızarıırken yüzüm kararır. "Bütün prensler senin kadar küstah mı?"

Ona böyle konuşmamam gerektiğini biliyorum, ama o *benim* alanımda. O *benim* hayatımda. Prens Charlie burada olmamalı. Burada olamaz. Son on iki saati onu bir daha asla görmeyeceğime kendimi ikna ederek geçirdim.

"Elle!" Tina, kırık tabak parçalarını benden uzaklaştırırken tıslayarak diyor. "Saygılı ol. O bizim gelecekteki kralımız."

"Elle, değil mi?" Prensın dudaklarından çıkan ismimi duymak içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, sanki mideme bir yıldırım düşmüş gibi. "*Resmi olarak* tanıştığımıza memnun oldum."

Frank, Prens'in ne demek istediğini anlamayarak kaşlarını çatı ve ben de ilk tanışmamızın ne kadar *gayri resmi* olduğunu açıklamak istemiyordum. Tina ayaklarımın dibindeki son kırık parçaları süpürürken boğazımı temizledim.

"İzninizle," boğuk bir sesle mırıldanarak, koridorun sonundaki tuvalete koşarım.

Kendimi içeri kilitlerken duvarlar üzerime üstüme geliyor. Sırtımı kapıya yaslayıp, gözlerimi sıkıca kapatarak nefes alıyorum.

O *burada*. Annemlerin evinde.

Babam onu *tanıyor mu?*

Kapının çalınmasıyla irkilirim. "Elle?" Frank'in sesi endişeyle doludur. "İyi misin?"

"Evet," diye ikna edici olmayan bir şekilde cevap veriyorum. "Hemen geliyorum."

Ayak sesleri koridorda kaybolurken, ben de derin bir nefes alıyorum. Aynada kendime bakarken, makyaj yapsaydım keşke diyorum. Ama Farcliff'in Seks Tanrısı Prens'i'ni anne babamın Grimdale'deki evinde göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Saçlarımı düzeltip tişörtümü çekiştiriyorum. Neden daha şık bir şey giymedim ki? Düzgün bir sütyen bile giymiyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp bu düşünceleri kafamdan atıyorum.

Dün gece olanlar tek seferlik bir şeydi. Prens eski bir tişört giymiş olmamı umursamıyor. Dün gece eğlendi ve muhtemelen sadece Frank'i görmeye geldi.

Beni değil.

Mutfığa doğru attığım her adımda kendime bunu söylüyorum. Mutfak açık plan bir oda, küçük bir yemek masası oturma odasına açılıyor. Annem başka bir tabak takımı çıkarıyor, babam ve Prens ise dışarıda köpeklerle oynuyor.

"İyi misin tatlım?" diye soruyor Tina.

Zorla gülümsüyorum. "Sadece biraz şok oldum."

"Frank, Prens'in barınakta yardım ettiğini söylediğinde ben de şok oldum."

Ne yapmış?

Tina gülümseyerek başını sallar. "Prens Charlie'nin *belli bir... ünü* var ve hayvanları bu kadar çok sevdiğine şaşırdım. Onlarla gerçekten çok iyi anlaşıyor." Arka bahçeye doğru başını sallar.

Dışarıdaki iki adama bakıyorum ve lanet olsun, o haklı. Bir köpek prensin ayaklarının dibinde yuvarlanıyor, diğeri ise prensin yanında oturmuş, prensin kraliyet bacağına kocaman tüylü yanağını sürtüyor. Prens Charlie bakışlarımı hissetmiş olmalı ki bana bir bakış atıyor ve dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

Gözlerimi kaçırıyorum. Tina fark ederse de, fark etmemiş gibi davranıyor.

Sonunda masaya oturuyoruz ve evlatlık ailemle geçireceğim güzel ve rahat öğle yemeği, dün gece beni deli gibi beceren adamla geçireceğim kesinlikle rahatsız edici bir öğle yemeğine dönüşüyor.

"Antrenmanlar nasıl gidiyor tatlım?" Tina bana gülümsüyor, sanki bu normal bir yemekmiş ve solumda gerçek bir kraliyet mensubu oturuyormuş gibi değil.

"İyi gidiyor. Koç, bu yılki regattada tekler kategorisinde kazanma şansımın yüksek olduğunu düşünüyor."

"Bahar Regattası mı?" Prensın kaşları havaya kalkar.

Tüm vücudum yanıyor olsa da, kendimi onun bakışlarını karşılamaya zorluyorum. Başımı sallıyorum. "Evet. Farcliff U takımında. Geçen sezon yeterlilik sınavını geçemedim, ama bu yıl gerçek bir şansım var."

Prens hafifçe kaşlarını çatıyor, yüzüme daha yakından bakıyor ve sonra başını sallıyor. Dizi benimkine değiyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Bacağıma kıpırdatmıyorum, o da öyle. Dizinin benimkine baskı yapması beni bayılmak üzere hissettiriyor.

Neredeyse nefes alamıyorum. Charlie ise hiçbir şey olmamış gibi yemek yiyor.

Benimle oynuyor.

"Elbette şansın var, Elle," diyor Frank. "Geçen yıldan beri antrenman yapmaktan başka bir şey yapmadın."

"Hala yedi hafta var," Prens bacağıyla beni tekrar dürttüğünde söylemeyi başarırım. "Hala yapmam gereken çok iş var."

Ağzıma koyduğum yemeğin tadını alamıyorum. Basit cümleler kurmakta zorlanıyorum ve nefes almak ciddi bir sorun haline geliyor. Sanki tüm kafam, hatta kafa derim bile parlak kırmızıymış gibi hissediyorum. Tek düşünebildiğim, Prens'in bacağına dokunan bacağım ve onun hiç durmamasını ne kadar istediğim.

Bu çok, çok kötü.

Prens'e dönüyorum. "Frank'e barınakta yardım ettiğinizi duydum?"

Ona hiçbir şey söylememeliydim, çünkü şimdi bakışları üzerimde. Gözleri dudaklarıma düşüyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor, bacaklarımın arasına yerleşiyor. Uyluklarımı sıkıştırıyorum ve zorla bir lokma daha yiyorum.

"Evet. Francis, tanıdığım tek gerçekten iyi niyetli insanlardan biri. Elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum." Prens başını eğip bana merakla bakar. "Ailenize hep ilk isimleriyle mi hitap edersiniz?"

Frank ve Tina'ya gülümseyerek bakıyorum. "Ben evlatlıkım. Ama hayır, bazen onlara anne ve baba diyorum."

Tina'nın gözleri parlıyor. "Bana ilk kez anne dediğin zamanı hatırlıyorum. Sen, oh..." Parmağıyla çenesine dokunuyor. "Sanırım on yedi yaşındaydın. Mutluluktan ölecektim. Bize anne ve baba demesi üç yıl sürdü."

Gülerek başımı sallıyorum. "Birine güvenmem çok zaman alır."

"Anlıyorum," diyor Prens, keskin bakışlarını bana dikerek. Uzun bir süre sonra, tekrar Frank'e bakıyor. "Bu hafta barınakta işler nasıl?"

"İyi. Her zamanki gibi. Aslında ihtiyacımız olan şey, insanların evcil hayvanlarını kısırlaştırması," Frank çatalını sırayla üçümüze doğrulttu. "Bu, sokak hayvanları ve terk edilmiş hayvanlarla ilgili sorunlarımızın çoğunu çözerdi. Bunu yapmamak suç sayılmalı."

Frank, daha önce milyonlarca kez duyduğum bir konuşmaya başlarken dudaklarım hafifçe kıvrılır. Elbette haklı, insanlar kısırlaştırma yaptırmalı — ve o her gün bunun en kötü yanını görüyor. Gidecek hiçbir yeri olmayan, terk edilmiş, kötü muamele görmüş tüm hayvanlara Frank bakıyor. Bir hayvanı uyutmak zorunda kaldığında, eve yıkılmış, sessiz ve kalbi kırık bir şekilde gelir. Onlardan birine yuva bulduğunda — çoğu zaman burada, Tina evin hayvanlarla dolup taşmasına izin verene kadar — krallığın en mutlu adamı olur.

Prensi gizlice gözetliyorum. Görünüşe göre o da bu hayvanlara bakıyor. Onun hakkında duyduğum tüm söylentilerde, Prens Charlie'nin köpekleri sevdiğine dair hiçbir şey duymadım. Hepsi kadınlar, içki ve kavgalarla ilgili hikayelerdi.

kadınlar, içki ve kavgalar hakkında. Ya da, daha gençken, yaşlı kadınlarla yasak ilişkiler hakkında hikayeler.

Grimdale Hayvan Barınağı'nda gönüllü olarak çalıştığına dair hiçbir şey yoktu.

"Krala bu konuda bir şeyler yapması için dilekçe verdim, Francis." Prens başını sallar. "Dinlemeyecek. Kral olduğum anda, evcil hayvanlarla ilgili yeni kurallar getirileceğine söz veriyorum. Mobil kısırlaştırma ve kısırlaştırma ünitesi fikrin harika. Bu projeye biraz finansman sağlamak istiyorum."

Frank'in gözleri hiç görmediğim kadar parlıyor. "Majesteleri, bu... bu hayatımı değiştirecek bir şey olur!"

Prens Charlie başını sallar. "Bu, büyük bir soruna kolay bir çözüm." Gözleri parlayarak Frank'e bakar. "Ama bunu tek bir şartla yapacağım."

"Ne şartı?" diye sorar Frank, kaşlarını çatarak. "Her şeyi."

"Farcliff'in hatırı için bana Charlie de. Kaç kez söylemem gerekiyor?"

Frank omuz silkerek gülüyor. "Eski alışkanlıklar. Eğer bu seni rahatlatacaksa, yeni dachshund köpeğimize Charlie adını verdim." Omzunun üzerinden, daha yaşlı ve daha büyük hayvanların üzerinde zıplayan küçük sosis köpeği işaret ediyor.

"Köpeğine benim adımı mı verdin?" Prens sırtıyor ve ben gülmeme engel oluyorum. "Aslında bu beni daha iyi hissettiriyor."

"Resmi olarak ona Charlie adını vermiş olabilir, ama Frank hala köpeğe 'Majesteleri' diyor," diye gülüyor Tina. Frank'e öyle sevgi dolu bakıyor ki, kalbim sıkışıyor.

Prens Charlie'nin yüzünü aydınlatan gülümsemesine bakıyorum ve bu benim kalbimi burkuyor. O bu hayvanları gerçekten önemsiyor, belki de Frank kadar. Grimdale'in kalbindeki mütevazı yemek masamızda otururken, buraya aitmiş gibi hissediyorum.

O anda, Prensi biraz fazla sert yargıladığımı fark ediyorum. Onun hakkında daha önce düşündüğümünden daha fazlası olabilir.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, Prens Charlie bakışlarını bana çevirir ve vücudumu bir sıcaklık dalgası kaplar.

ON BEŞ CHARLIE

En son ne zaman ailece yemek yediğimi hatırlamıyorum. Muhtemelen annem ölmeden önceydi, yani ben henüz küçük bir çocuktum.

Elle'nin kim olduğunu öğrenmek için bu eve geldim... Onun Francis ve Tina'nın kızı olacağını hiç tahmin edemezdim.

Tabaklar kaldırılıp öğle yemeği bittiğinde, Elle Tina'ya sarılır. "Öğle yemeği için teşekkürler Tina. Her zamanki gibi çok lezzetliydi."

"Şimdiden gidiyor musun?"

"Takım toplantımız var. Koç dün akşam bize..." Gözleri bana kayar. "...Prens'in Balosuna davet edilenler için izin verdi, bu yüzden bugün tekrar odaklanmak için toplanıyoruz."

"Tamam, seni görmek güzeldi Elle. Bir dahaki sefere bu kadar uzun bekleme. Eskisi gibi her pazar öğle yemeğine gelmelisin."

Elle gülümser ve ben neredeyse kıskançlık duyarım.

İkisi sarılırken boğazımı temizlerim. "Ben de gitmeliyim," ayağa kalkar ve Francis'in elini sıkarım. "Beni ağırladığınız için teşekkürler."

"Bizim için bir zevkti." Tina beni anne gibi kucaklıyor. Bu beni şaşırtıyor, ama bir saniye sonra ben de ona sarılıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Birinin beni böyle kucaklaması çok uzun zaman olmuştu.

Ondan uzaklaşıp derin bir nefes alıyorum. Elle çoktan kapıya varmış. Ayakkabılarını giyiyor. Bana hızlıca başını sallıyor ve ailesine el sallıyor, sonra kapıdan çıkıyor. Onu cipte yakalıyorum. "Bana veda etmiyor musun? Bu pek kibar değil. Prensine olan saygın nerede?"

Prensine saygın nerede?"

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, bana dönerek. "Beni mi takip ettin?"

"Evet."

Kaşları yukarı kalkar. Doğruyu söyleyeceğimi beklemiyordu. "Oh."

"Bana adını söylemedin."

"Yattığın her kızı böyle mi avlıyorsun?"

"Hayır, sadece seni." Nefesi kesilirken bir adım daha yaklaşıyorum. Evin ön penceresindeki perdeler hareket eder ve ben sırtımda. "Bizi izliyorlar."

"Sizi izliyorlar, Majesteleri." "Charlie."

"Majesteleri."

"Sana söylenenleri yapmaktan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Senin kendi işine bakmaktan hoşlanmadığın kadar."

Gülümsüyorum. "Bisiklete binmek ister misin?"

Bisikletime doğru başımı sallıyorum.

Elle kaşlarını çatıyor. Nefes alıyor ve sonunda başını sallıyor.

"Aslında ekip toplantım var. Bu konuda yalan söylemedim."

"O zaman sonra. Seni Farcliff Üniversitesi'nden alırım."

Kafasını sallarken yanaklarına dayanılmaz bir pembe kızarıklık yayılır. "Hayır, bu olmaz... Bu iyi bir fikir değil."

"Neden olmasın?"

"Farcliff Prensi'nin beni ekip toplantısından almaya gelmesi..." Elle doğru kelimeyi bulmaya çalışırken dudağını ısırır. "Dikkatimi dağıtır."

"Dün gece dikkatin dağılmasından rahatsız görünmüyordun." "O..."

"Ne demek o?" Gözlerimi kısıyorum.

"Farklı." Elle başını çevirir ve ben parmak uçlarımla çenesini bana doğru çeviririm.

"Bir hata olduğunu söyleyeceğini sandım." "Hayır," diye fısıldadı. "Asla hata değildi."

"O zaman bu gece benimle gel. Seni evinden alacağım, böylece Dahlia dışında kimse görmeyecek. Aramızda olanları zaten biliyor, değil mi?"

Elle dudaklarını yalar ve o anda, ailesinin ön bahçesinde onu öpmek için tüm irademi kullanırım.

araba anahtarlarıyla oynadı ve derin bir nefes aldı. Sonunda gözlerini bana kaldırdı ve başını salladı. "Tamam."

"Anlaştık."

"Ne giymeliyim?" Sözleri ağzından çıkar çıkmaz kızarır ve sonra başını sallar. "Yani... Bilmiyorum. Garip bir soru mu? Üzgünüm. Ben pek randevuya çıkmam."

"Tercihim, hiçbir şey giymemen, ama bu motosiklet sürmek için uygun olmayabilir," diyorum, ona doğru eğilerek. Elle'nin gözleri parılıyor ve ben devam ediyorum. "O mükemmel vücudundan yırtıp attığımda, mahvolmasına aldırmayacağın bir şey giy."

Gözleri büyür ve vücudu gerilirken, birkaç saniye daha bakışlarını tutuyorum. Gülümserim, parmaklarını elimde tutar ve elinin arkasını öperim. "Birkaç saat sonra görüşürüz, Elle."

KALEYE geri döndüğümde, sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum. Gizemli kadının kim olduğunu öğrenmekle kalmadım, aynı zamanda onun bir Raventhal *olmadığını* da öğrendim. Daha da iyisi, o, krallıkta en çok saygı duyduğum adamlardan birinin kızı. Onun bir leydisi ya da prenses olmaması umurumda değil... Aslında, tam da bu yüzden ona çekiliyorum.

O farklı. Özel. Davranışlarından, çok şey yaşadığını anlayabiliyorum ve bu da ona daha yakın hissetmemi sağlıyor.

Kalenin benim kanadına varmadan önce, Talin önümde belirir.

"Kral seni görmek istiyor," diyor ve koridoru işaret ediyor.

"Kral kıcımlı öpebilir." Onu geçip giderken Talin kolumu mengene gibi sıkıca tutar. Elini izlerim, bu adamın neden ve nasıl benim iznim olmadan bana dokunduğunu anlamaya çalışırım. Gözlerimi tekrar ona çevirip, bırakana kadar hırlarım.

Talin bir adım geri çekilir ve boğazını temizler. "Majesteleri dün geceki olayları sizinle görüşmek istiyor," der Talin biraz daha yumuşak bir sesle, boyun eğerek başını sallar.

"Peki, o lütufkar şahsa odamda olacağımı söyle. Aklındaki olayları orada konuşabiliriz." Adamdan uzaklaşırken, kolumun tuttuğu yer hala yanıyor.

O adam, o yılan, bu kalede fazlasıyla rahat hissediyor. Babamın yanına sızmış ve kralın güvenini kazanmış, ama ona ne tür yalanlar fısıldadığını bilmiyorum. Talin'in bende her zaman bıraktığı rahatsız edici duyguyu silkeliyorum ve odama doğru yol alıyorum.

Babamın kapıyı çalması sadece birkaç dakika sürer. Ben cevap vermeden içeri girer. "Artık seni çağırdığımda gelmiyor musun? Küstah velet."

"Bana oğul gibi davranmayı bıraktığınızda, emirlerinizi yerine getirmeyi bıraktım."

Kral gözlerini devirir. "Bu senin kendi hatan, evlat. Kendi dadını yatağına aldığın anda, senin kral olmaya uygun olmadığını anladım. Ama ne yapabilirim? Sen benim en büyük oğlumsun ve ellerim bağlı."

Ellerimi yumruk yapıp, çığlık atmamak için tırnaklarımı avuç içime batırıyorum. Dadımla yaşadığım skandal, babamla zaten paramparça olan ilişkimizin son çivisi oldu. Benim onun halefi olduğum gerçeğini kaldıramıyorum. Sanırım bu, dadımla yaşadığım olaydan önce de böyleydi. Annem öldüğünden beri benden nefret ettiğini düşünüyorum.

Derin bir nefes alıp sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Hangi hanımefendiyi eşin olarak seçtiğini söylemeni istiyorum."

"Hiçbirini." İstedğim kişi bir hanımefendi değil.

"Anlamadım?"

"Duydun."

Babamın gözleri kısılr ve bana doğru bir adım atar. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturur, kaşımı kaldırırım. Ondan daha genç, daha güçlü ve daha öfkeliyim, o da bunu biliyor.

"Oğlum..."

"Sanki bu kelime senin için bir anlam ifade ediyormuş gibi bana *oğlum* deme."

O sinirlenir ve burnundan nefes alır. "*Charles*, üç ay içinde bir eş seçmelisin. Yaşlanıyorsun ve artık zamanı geldi."

"Ne zamanı? Bütün bu aptal gelenekleri takip etmenin zamanı mı?"

"Bir kraliçeye ihtiyaın var."

"Kraliçe olmadan da gayet iyi idare ediyorsun." "Peki bu kimin suçu?"

Sözleri mideme balyoz gibi çarptı. Gözlerimi kaçırıp, avuç içlerime tırnaklarımı daha da batırdım. "Defol git. Onu yeni buldum, hepsi bu."

"Onu Farcliff Gölü'ndeki o aptal kulübeye sürükledikten hemen sonra. Ormanda keneler ve parazitler olduğunu biliyorsun."

"Onu neyin öldürdüğünü hiç öğrenemedik. Bir kene bir gecede birini nasıl öldürebilir ki?"

Kral bana dik dik bakıyor ve içimde tanıdık bir öfke dalgası yükseliyor. Annemin ölümünden beni sorumlu tuttuğunu hep biliyordum, ama bunu daha önce hiç açıkça söylememişti.

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Göğsüm ağırlaşıyor ve keder boğazımı sıkıyor.

Babam homurdanıyor. "Uygun eş adaylarının bir listesini hazırladım. İki ay içinde nişanlını açıklaman gerekiyor."

"Baba..."

"Bu *kanun*, Charlie. Bunu yapmazsan, benden sonra kral olamazsın. Bunu çok istesem de, ben de senin gibi kanunlara bağlıyım." Masama bir kağıt atıyor. "Onlardan birini seç, yoksa ben senin için seçerim."

Kapı arkasında gürültüyle kapanır ve öfkem içimde kaynar. Onun arkasından bakakalırım, yere yapışmış gibi.

Sonunda ellerimi uzatıp omuzlarımı silkiyorum. Masama doğru yürürken, babamın bıraktığı kraliyet antetli kalın kağıda göz atıyorum. Dudaklarım tiksinti ile kıvrılırken, "kabul edilebilir eşler"ın isimlerini gözden geçiriyorum. Kağıdı sıkıca bir top haline getirip çöp kutusuna atıyorum.

Siktir et.

Ben kraliemi çoktan seçtim. O sadece henüz bunu bilmiyor.

ON ALTI ELLE

OLIVIA TITTERS, toplantımızın ardından tüm ekip onun etrafında toplanırken.

"Beni yakaladığı saat gece yarısına yakındı. Bu yüzden ikimiz balodan kaybolduk. Beni yatak odasına çıkardı ve bayanlar... söylentiler *doğru*." Ellerini önüne uzatıp, kaşlarını oynatarak gösterdi. "O büyük."

Yalan söylediğini biliyorum. Prens gece yarısından hemen önce *benimle* birlikteydi, ama yine de sözleri beni rahatsız ediyor. Beni bulmadan önce onunla bir şey mi yaptı? Ya da sonra?

Derin bir nefes alıp, kafamdaki bu durumu mahvetmeye çalışan küçük, güvensiz sesi görmezden gelmeye çalışıyorum. Olivia'nın yalan söylediğini biliyorum.

Ama ya doğruysa? Prens bana hiçbir şey borçlu değil. İsteddiği kişiyle yatabilir. Muhtemelen de yatıyordur. Söylentileri duydum. Magazin dergilerini gördüm. O kadın düşkünün bir pislik ve hiçbir kadını birden fazla görmez.

Bu düşünceyle göğsüm sıkışıyor ve bu sıkışıklığı nefes alarak gidermeye çalışıyorum. Bu konuda mantıklı davranmam lazım.

Beni aradıysa bu nasıl doğru olabilir? Bu gece Olivia Brundle'ı değil, beni görmek istiyor.

Kafamın içinde korkunç bir ses yükseliyor. Muhtemelen ben sadece bu haftanın tadıyım. Onun her zamanki kaçamaklarından farklıyım, ama benden de sıkılacak.

Derin bir nefes alıp düşüncelerimi kafamdan uzaklaştırıyorum. Muhtemelen doğru olsalar da, aramızda olanların tadını çıkaracağım ve bu anıları hayatım boyunca unutmayacağım. Prens bana aşık falan değil, ama bu onun ilgisinden zevk alamayacağım anlamına gelmez. Çantamı omzuma atıp ayrılmak üzereyken Olivia beni durduruyor.

"Ya sen, Elle? D n geceyi nasıl geçirdin?"

"Prensi becermedi in kesin," diyorum, ona bakarak.

Yüzü acımasız bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu çok açık, tatlım. Davet edilseydin bile, sana iki kez bakmazdı. O biraz daha... kadınsı olanları tercih ediyor." Ellerini yanlarına indirip omuzlarını silkiyor. "Ama eminim sonunda sana uygun hoş bir erkek çıkacaktır. Sadece sabırlı olmalısın."

Cevap vermiyorum. Bir şey söylersem, onu çıplak ellerimle bo azlayacak dürtüye kapılmaktan korkuyorum. Bunun yerine, geri kalanlar g l   rken arkasını dönüp soyunma odasından  ıkıyorum.

Kendimi sakinle tiren e kadar eve kadar yol boyunca öfkeyle doluyum. Neden o kızların beni bu kadar sinirlendirdi ini bilmiyorum. Benim için hiçbir anlamları yok, bu yüzden sözleri beni incitmemeli.

Ama incitiyorlar.

Olivia, Marielle veya diğerleri bana acımasızca bir şey söylediğinde, bunu kafamdan atana kadar bu sözler kafamda yankılanır.  alı malarımnda ve kürek çekmede kendime güveniyorum, ama onlar benim tüm g vensizliklerimi nasıl i nelemeyi iyi biliyorlar. Kalbimin derinliklerinde saklı olan g vensizliklerimi koklayarak buluyorlar. Bu kızlar en karanlık korkularımı ortaya çıkartıyor, sonra da onları ortaya koyup gülüyorlar.

Ama bu gece öyle olmayacak. Bu güvensizlikleri kafamdan atıp randevuma hazırlanıyorum. *Prensle* randevuma. Olivia ne derse desin, bu gece onunla bulu acak olan *benim*.

"Ne giyeceksin?" Dahlia banyo kapısını açar ve ben du  perdesinin arkasından bakarım. Kapalı tuvalet koltuğuna oturmuş bir parça tost yiyor. Bana bakar. "Bence seksi ama abartısız bir şey giymelisin, böylece çok u ra mıyormu  gibi görünürsün, ama aslında çok u ra ıyorsun."

"Bunu  ıplak değilken konuşabilir miyiz?" Dahlia kaşlarını çatıyor. "Neden? Kimin umurunda?"

"Ben," diye gülüyorum.

"Ben umursuyorum." "Sen çok garipsin."

"Uh huh." Ka larımı kaldırıyorum ve o gözlerini devirip banyodan çıkıyor. Açık kapıdan tekrar kafasını uzatıyor. "Dolabından birkaç kıyafet alıp senin için hazırlayaca ım."

"Tamam, teşekkürler." Kapıyı tekrar kapatmasını bekliyorum. Duşumu bitirdiğimde, Dahlia bana seçmem için yarım düzine kıyafet getirmiş. Hepsini tek tek anlatıyor, neden seçtiğini ve neden iyi bir seçim olacağını düşündüğünü açıklıyor.

Yerde buruşuk duran kot pantolonları işaret ediyorum. "Bunlar nasıl?"

Dahlia gözlerini devirip diğer kıyafetlerden birini bana uzatır. "Bunu giy."

Bu, sahip olduğumu bile unuttuğum dar siyah bir elbise ve bir çift siyah tayt. "Bunun motosiklet için uygun olduğunu sanmıyorum," diyorum. "Kot pantolon daha iyi bence."

"Kot pantolon prensle randevuya uygun değil."

"Belki değil, ama bana çok yakışıyor."

Bana yan gözle bakar ve ben gülerim. Sinirlerim gerilmeye başlar ve derin bir nefes alırım. Dahlia'ya bakarım. "Bu kötü bir fikir mi?"

"Ne, randevu mu? Neden kötü bir fikir olsun ki? O bir prens!"

"Biliyorum, ama... Yani, beni bilirsin. Tek gecelik ilişkilerim

Tek gecelik ilişkiler yapamam. Çok çabuk, çok fazla aşık olurum ve her zaman bana uygun olmayan erkeklere. Prens ve ben... Bu tam anlamıyla çıkmaz sokak. Asla olmayacak. Hiç şansı yok. Öyleyse ne anlamı var?"

"Anlamı şu ki, parlıyorsun, gülümsüyorsun ve seni kürek çekmek dışında bir şey için bu kadar heyecanlı görmemiştim... muhtemelen hiç."

"Ama..."

"Eğlenmeyi hak ediyorsun, Elle. Kendini güzel hissetmeyi, dışarı çıkıp seni özel hissettiren çekici erkeklerle randevulara gitmeyi hak ediyorsun. Ne zaman istersen, akıllara durgunluk veren seks yapmayı hak ediyorsun. Kürek takımının zorlu olduğunu biliyorum ve o kızların sana ne kadar kötü davrandığını görüyorum. Dışarı çıkıp, sırf canın istediği için kendine bir şeyler yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Derin bir nefes alıp ağzımdan dışarı veriyorum. Başımı sallıyorum. "Evet, haklısın. Sadece bu konuda duygusal davranıp Bahar Regattası'ndaki şansımı mahvetmek istemiyorum."

"Peki, bu gece korunmayı unutma, böylece bunun olma ihtimalini en aza indirmiş olursun."

Gülerek başımı sallarım. "Not aldım. Yapacağım."

Sonunda Dahlia odamdan çıkar ve ben huzur içinde giyinmeme izin verir. Kot pantolon giymeye karar veririm.

Prens, motosikletinin motorunu gürültülü bir şekilde çalıştırarak sessiz sokağımıza girer ve gelişini duyurur. Dahlia çığlık atar, bininci kez saçlarımı kabartırken zıplar. "Harika görünüyorsun. Git ve seks yap, seni küçük yaramaz."

"Seks yapıp yapmayacağımızı bile bilmiyorum."

Dahlia, sanki tanıştığı en aptal insanmışım gibi gözlerini devirdi.

Ne istediğimi biliyorum: dün gecenin tekrarı. Belki de dün gecenin birçok tekrarı.

Bunun gerçekten olup olmayacağından emin değilim. Prens bende ne bulduğunu ya da neden bana ilgi gösterdiğini hâlâ anlamıyorum. Ben kraliyet ailesinden değilim.

Ama kalbim çarpıyor ve Dahlia'ya gülümsüyorum. Karnımda kelebekler uçuyor diyebilirim, ama daha çok öfkeli kuşlar gibi hissediyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken içimde şiddetle çarpışıyorlar.

Kapı zili çalıyor. Ben sıçırıyorum. Dahlia kıkırdıyor.

Kapıyı açtığımda, Prens Charlie orada duruyor, motosiklet ceketi giymiş ve kötü çocuk gülümsemesi yüzünde. "Selam." Eğilip dudaklarını yanağıma değdiriyor.

Yüzüm çoktan kıpkırmızı olmuştu. "Selam."

Motosikletine doğru başını salladı.

"Hazır mısın?" "Sanırım."

"Çok heyecanlı görünme," diye gülümser ve elini uzatır. Parmaklarımı onun parmaklarının arasına sokarım ve kolumdan elektriksel bir heyecan geçer. Beni motosiklete götürür, yedek kaskı çıkarır ve kafama takar. Gözlerimin içine derinlemesine bakar. "Nasıl hissediyorsun?"

Bir erkeğin bu kadar güzel gözleri olması yasadışı olmalı.

"İyi hissettiriyor," diyorum, kaskımı parmak eklemlerimle vurarak. "Sağlam."

*Pr—Charlie—*gülüyor—sanki yaptığım her şey onu şaşırtıyormuş gibi. Belki de öyledir. Kendi kaskını takıyor ve bacağını motosikletin üzerine atıyor. "Bin ve belime tutun," emrediyor.

Dediğini yapıyorum, kollarımı ona dolarken nefes alıyorum.

"Sıkı tutun." Sesinde bir gülümseme duyduğumu sanıyorum. "Düşmeni istemem." Vücudum onun vücuduna yapışmış, bacaklarım onun uyluklarını sarıyor, motosiklet ise mırıldanıyor.

Sonra yola çıkıyoruz. Sokaklarda uçarken ona sıkıca sarılıyorum. İlk birkaç dakika kalbim ağzımda atıyor, ama sonra rahatlamaya başlıyorum. Charlie motosikleti mükemmel bir şekilde kontrol ediyor ve sanki vücudunun bir uzantısıymış gibi ileri geri hareket ettiğini hissedebiliyorum.

Ona daha da yaklaşıyorum, vücutlarımızın bu şekilde birbirine uyum sağlamasını seviyorum. Derinin kokusu ve hafif bir tıraş losyonu kokusu geliyor burnuma ve etrafımızı saran rüzgârla birlikte bu kokuyu ciğerlerime çekiyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Bu neredeyse kürek çekmek gibi, ama... *daha fazlası*. Havayı yararak ilerlemek, seni daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı taşıyan aletinize güvenmek gibi bir his.

Charlie, Farcliff Gölü'ne doğru sürer ve parkın özel bir alanına giden dolambaçlı bir yan yola girer. Kraliyet Arazisi'ne giriyoruz. Tepeyi tırmanırken motosikletin hızını azaltır ve sonunda gölün güney ucundaki bir seyir noktasında durur.

Bisikletten iner, kaskımı çıkarır ve saçlarımı düzeltmeye çalışırım. Bunda hiç de çekici bir yan yok ve kot pantolon giydiğim için mutluyum.

Charlie bana bakıyor. "Ne düşünüyorsun? Sürüşü beğendin mi?"

"İyiymi. Kürek çekmeyi hatırlattı."

"Öyle mi?"

"Özgürleştirici." Gülümsüyorum. Prens başını eğip bana merakla bakıyor. Sonunda başını sallıyor.

Aşağıdaki gölü işaret ediyorum. "Buraya hiç çıkmamıştım." "Çıkmış olsaydın muhtemelen tutuklanırdın."

"Haklısınız. Özür dilerim, Majesteleri."

Charlie'nin gözleri kısılır ve çenesi seğirir. "Bana nasıl hitap etmeni istediğimi biliyorsun." Bana bir adım yaklaşır, kaskımı elimden alır ve motosikletinin koltuğuna koyar.

Gülümserim. "Kurallara uymak konusunda ne düşündüğümü biliyorsun."

Gözleri parlar. Aramızdaki hava ağırlaşır. Boğazımı temizlerim. Ona yakın olmak başımı döndürüyor.

"Tüm randevularını buraya mı getiriyorsun? Biraz klişe, değil mi? Motosikletli kötü çocuk prens, kızları romantik bir manzaraya götürüyor?"

"Genelde onları doğrudan yatağıma götürürüm," diye cevaplar. "Bu tür şeylerle zaman kaybetmem."

"Oh." Gözlerimi kaçırıyorum. Olivia'nın onunla yattığı iddiası birdenbire o kadar da uzak bir ihtimal gibi gelmiyor. Belki Prens'in Balosunda değil, ama başka bir zaman yapmış olabilir.

Elimi tutar, parmaklarını benimkilerle iç içe geçirir ve bana bakmamı sağlar. "Ama seninle zaman kaybetmiş gibi hissetmiyorum. Bu yüzden seni buraya getirdim, klişe olsun ya da olmasın."

Kuş sürüsü tekrar mideme geri dönüyor, o kadar şiddetli kanat çırpıyor ki Prens'in onları duyabileceğini düşünüyorum. Duyarsa da, hiç belli etmiyor. Beni kendine çekip öpüyor ve sonra fark etmediğim bir yola götürüyor.

Ağaçların arasında gizlenmiş ve yoldan görünmeyen devasa bir ahşap kulübeye açılıyor. Kulübe, gölü gören dik bir uçurumun kenarında yer alıyor. Prens beni kapıya götürüyor, kapıyı açıyor ve içeri girip oturmamı işaret ediyor.

"Evimden uzaktaki evime hoş geldin."

ON YEDİ CHARLIE

ELLE içeri girdiğinde ağız açık kalır. Boynunu uzatarak yüksek A-çerçeve tavana bakar, sonra gözlerini uzak duvarda yer alan devasa pencerelere çevirir. Hafifçe nefesini tutarak pencerelere doğru yürür ve dışarıya bakar.

"Burası muhteşem. Buradan Grimdale'i neredeyse görebiliyorsun! Buranın varlığından bile haberdar değildim."

"Annem ben çocukken burayı yaptırdı. Ne zaman fırsat bulsa hafta sonları beni buraya getirirdi." Sesim boğulur ve boğazımı temizlerim.

Elle bana bakar ve kolumu sıkmak için uzanır. "Onun vefatını hatırlıyorum." Hüzünlü bir gülümsemeyle ekler. "Ağlamıştım. Annemi hiç tanımadım ve hep onun Kraliçe gibi olmasını ummuştum, çok nazik ve sevgi dolu." Elle bana bakar ve başını sallar. "Üzgünüm. Muhtemelen aptalca bir şey söyledim."

Genelde, insanlar bana annemin ölümünü hatırlattıklarında bundan nefret ederim. Bu konuyu konuşmaktan ve düşünmekten nefret ederim. Anma törenlerinden ve insanların gözlerindeki acıma bakışlarından nefret ederim. Onlar, kardeşlerim ve benim henüz çocukken annemizi kaybettiğimizi düşünürler.

Ama Elle bana öyle bakmıyor. O samimi görünüyor. Gülümserim ve elimi onun kalçasına koyarım. "O nazik ve sevgi doluydu. Seni severdi."

Elle yutkunur ve yanakları kızarır.

Mutfağı işaret ederim. "Bir şey içmek ister misin?"

"Sadece su."

"Su mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve Elle gülüyor.

"Kürek sezonu. İçki yok, parti yok, uyuşturucu yok." Bir süre durur. "Erkek yok."

"Zaten bu kurallardan birini çiğniyorsun. Birkaç tane daha çiğnemek ne fark eder ki?"

"Kurallarda prenslerden bahsedilmiyor," diye gülüyor. "Bir istisna yapabileceğimi düşündüm."

İkimize iki bardak su dolduruyorum ve birdenbire gerginleşiyorum. Belki de bu tür durumlarda alkolü bir destek olarak kullanıyorum. Şimdi sadece ben, Elle ve... hepsi bu.

Gülümsayarak bardağı elimden aldı ve pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Farcliff Üniversitesi Kürek Kulübü orada," diyor ve gölün uzak ucunu işaret ediyor. "İskelenin ucundaki ışıkları görebiliyorum. Genellikle buraya kadar kürek çekiyorum" —gözleri kıyı şeridini takip ediyor—"buraya. Şu şamandıraya." Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Buradan bakınca çok farklı görünüyor. Her şey çok küçük görünüyor."

Onun işaret ettiği şamandıraya bakıyorum. Kale arazisinin yakınında ve ben bu gölü avucumun içi gibi bilirim. Elle'ye dönüyorum. "Sen... Sabahları orada koşan birini hiç fark ettin mi?"

Başını yavaşça çevirip bana bakar, gözleri büyür. "Sen misin?"

Gülüyorum. "Sen kürekçi misin?"

"Her sabah Farcliff Prensi ile yarıştığımı inanamıyorum." Elle'nin dudaklarından bir kıkırdama kaçır ve başını sallar. "Neden bunu yapıyorsun? Ben sudayken benden daha hızlı olamazsın."

Omuz silkiyorum ve gülümsüyorum. "Benimle oynaman hoşuma gidiyor. Kazandığımı düşünmemi sağlıyorsun, ama sonunda uzaklaşarak umutlarımı yıkıyorsun."

"Sen bir tür mazoşist misin?" Gülerek kızarır. "Sen olduğunu bilseydim..."

"...o zaman kendin gibi davranmazdın, ki bu çok yazık olurdu. Seni olduğun gibi seviyorum."

Elle dudağını ısırır, başka yere bakar ve bir yudum su içer. Parmağıyla bardağın kenarıyla oynar ve bana gülümser, başını sallar. "Düşündüğüm gibi biri değilsin."

"Nasıl olacağımı düşünmüştün?" diye soruyorum.

"Hikayeler duydum," der yavaşça. "Seninle ilgili... kadınlarla." "Ne tür hikayeler?"

Elle yine kızarır ve ben dudaklarımı onun dudaklarına bastırma isteğiyle mücadele ederim. O omuz silker ve aramızdaki mesafenin arttığını hissederim.

"Seninle ilgili hikayeler... Bilirsin. Seks yaptıktan sonra kızların gitmesini istediğin. Her gece yeni bir kız. Mankenler, aktrisler. O tür şeyler. Bir çapkın. Normalde ilgileneceğim türden bir erkek değil."

"Yine de buradasın."

"Yine de buradayım," diye tekrarlar, çekingen bir gülümsemeyle. "Tüm sağduyuma rağmen."

Onu kanepeye götürdüm ve bardaklarımızı sehpayaya koyduk. O uzun bacaklarını üst üste attığında, kolumu kanepenin arkasına attım. Başını koluma yaslayıp bana baktı.

"Peki, normalde ne tür erkeklerden hoşlanırsın?" diye sırtarak soruyorum.

Bu Elle'yi güldürür. "Bilmiyorum. Pek rağbet gören biri değilim."

"Benim için öylesin."

Bana bakıp kaşlarını çatıyor, sanki şaka yaptığımı sanıyor. Yapmıyorum. O, gördüğüm en güzel, en mükemmel yaratık. Parmaklarımı çenesine götürüp onu nazikçe öpüyorum. Elle bana yaslanıyor, parmaklarını gömleğime geçirip beni kendine çekiyor. Kokusu, teni, tadı içime çekiyorum. Onu içime çekip daha derin öpüyorum.

O uzaklaşır, alnını alnıma yaslar. "Beni neden buraya getirdin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Elle biraz daha geri çekilir, gözlerimin içine bakar. Başını yana eğip omuz silker. "Yani, muhtemelen kadınlar sana yapışıyor. Buradaki amacın ne? Neden ben?"

"Niyetim mi?" Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Sadece senden hoşlanıyor olamaz mıyım?"

"Sen Farcliff Prensi'sin, yani hayır, sadece 'benden hoşlanamazsın'. Bu mantıklı değil."

"Ben kim olduğumu biliyorum. Senden hoşlanmamın nesi mantıksız olsun ki? Sen hayatımda gördüğüm en seksi kadınsın. Beni sürekli şaşırtıyorsun. Seninle vakit geçirmekten gerçekten keyif almam o kadar inanılmaz bir şey mi?"

"Evet, biraz öyle."

Hayal kırıklığıyla ondan uzaklaşıyorum.

O başını salladı. "Dinle, kız arkadaşlarının fotoğraflarını gördüm. Hiçbiri bana benzemiyor. Bilmiyorum Charlie, Majesteleri, ben sadece... Şu anda başımda çok şey var. Önemli gibi görünmeyebilir, ama kürek çekmek benim için gerçekten çok önemli. İyi performans göstermem gerekiyor, ama senin yanıdayken..." Nefesini çekti. "Bilmiyorum. Sen çok yakışıklısın, komiksin ve karizmatiksin. Sen tam anlamıyla *bir kralısın*."

Elle derin bir nefes alır ve tavana bakar. Nasıl tepki vereceğimi gerçekten bilmiyorum. Kadınlar genellikle benim yanımda böyle davranmazlar. Normalde, bir kız şimdiye kadar bana yapışmış olurdu, vazgeçmeye çalışmazdı.

O büyük, kahverengi gözlerini bana çevirir. "Bu kötü bir fikirdi. Gelmemeliydim. Senin için bu ayın gözdesi olabilirim, ama ben öyle davranmam. Vaktini boşa harcadığım için üzgünüm."

Elle ayağa kalkmak için ağırlığını değiştirir. "Bekle, dur," diye başımı sallarım.

"Her şey için teşekkürler. Dün gece inanılmazdı ve burası çok güzel." "Öyleyse kal."

"Kalırsam, senin hakkında sevdiğim daha fazla şey fark edeceğim ve sen benden sıkıldığında bu çok daha zor olacak."

"Senden sıkılacağımı kim söyledi?"

Elle gülüyor. "Senin hakkında okuduğum tüm makaleler. On beş yaşından beri olan itibarın?"

"O farklıydı." İçimde bir hayal kırıklığı kabarıyor. Gençken başıma gelenler farklıydı. Kaotikti. *Yanlıştı*.

İkimiz de ayağa kalkarız. Kalmasını istiyorum. Onu gülümsetmek ve hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Onunla *konusmak* ve yanında olmak istiyorum. Ve sonra güneş doğana kadar onu çığlık attırmak istiyorum.

"Ben Grimdale'denim, Majesteleri. Anne babamın kim olduğunu bile bilmiyorum. Farcliff Üniversitesi'nde olmamın tek nedeni kürek bursum olması. Seninle ilişkiye girmek..." Başını sallar.

"Ne?"

"Bu kötü bir fikir." Elle üzgün bir şekilde iç çekip bana doğru eğildi ve dudaklarını yanağıma değdirdi. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Senin için doğru kız olduğumu sanmıyorum, ama benimle geçirdiğin zaman için minnettarım

Beni güzel ve seksi hissettirdin, bunun ne kadar ferahlatıcı olduğunu sana anlatamam. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim."

Birkaç saniye birbirimize bakışırız. Elimi sıkar ve aniden içimde panik hissi uyanır. Elini çekince, gideceğini anlarım.

Onu bırakamam. O, gerçekten birlikte olmak istediğim ilk kadın. Gerçekten konuşmak istediğim ve söylediklerini önemseydiğim tek kişi. Bana sadece unvanımı değil, beni de önemseydiğini hissettiriyor. Ama Elle eşyalarını toplar ve kalbim çarpmaya başlarken kapıya doğru yönelir.

"Bekle, Elle..."

Bana doğru dönerek kaşlarını kaldırdı.

"Gitme."

"Gitmeliyim. Üzgünüm, Majesteleri, ama kendime bakmam gerekiyor. Bana olan etkini anlamıyorsun ve aramızdaki bu... şeyin bir yere varmayacağını bilmek, senin yanında olmayı daha da zorlaştırıyor."

"Hiçbir yere varamayacak değil."

"Öyle mi?" Elle başını eğiyor ve haklı olduğunu biliyorum. O Grimdale'den ve ben tahtın varisiyim.

Ellerimi saçlarımdan arasında gezdirip derin bir nefes alıyorum. "Kadınlara karşı pisliğin teki olduğumu biliyorum, kötü bir üne sahip olduğumu biliyorum, ama lütfen kal. Lütfen."

Hiçbir kadına bir şey için yalvarmamıştım. Elle ceketinin fermuarını oynatıyor. "Yapamam." Bana bakmıyor.

"Eve nasıl gideceksin?" Omuzlarını silkiyor. "Yürürüm."

"Lütfen, Elle. Beni bu kadar çabuk silme."

"Sadece kendimi korumaya çalışıyorum."

"Ben de öyle."

Kaşlarını çatıyor. Geçmişim hakkında kimseye karşı hiç dürüst olmadım. Hiçbir kadına karşı bu kadar açık olmadım, hele ki önceki gece tanıştığım bir kadına karşı hiç.

Derin bir nefes alıyorum. "Bak, uzun süreli ilişkiler konusunda pek örnek bir erkek olmadığımı biliyorum. Ben... ben..." İç çekiyorum,

yüzümü buruşturarak. "Şey, gençken bazı şeyler oldu. Onları unutmak... çok zor oldu."

Elle bana doğru bir adım attı ve kalbimdeki panik biraz olsun azaldı. "Ne demek istiyorsun?" Başını bir yana eğdi.

"Sadece... Bana bir şans ver."

"Ne için, Charlie?" Üzüntüyle gülümser. "Bu ne?" İkimizin arasını işaret eder. "Şu anda olduğundan daha fazlası olamaz ve bu benim için yeterli değil. Kapımın önünde sıraya giren düzinelerce erkek olmayabilir, ama biraz öz saygım olmalı."

"Var. Elle, sen tanıdığım en muhteşem kadınsın."

Gülerek başını salladı. "Biraz abartıyorsun, Prens."

"Ciddiyim. Senin gibi biriyle daha önce hiç tanışmadım." "Nasıl yani?"

"Kim olduğunu bilen ve bana normal bir insan gibi davranan biri. Benimle birlikte olmak için kendini paralamayan biri. Akıllı, yakışıklı, atletik ve..." Sözlerim yarım kalır.

Elle'nin gözleri kısılr ve dudakları yukarı doğru kıvrılır. "Sana durmanı söylemedim ki."

Gülümserim ve ona doğru bir adım atarım. "Akşam yemeğine kal. Senin için ilk kez guacamole yaptım. Partide onu yediğini gördüm ve ilk denemem için çok iyi olduğunu söylemekten çekinmiyorum. Onu tek başıma yememe neden olma."

Dudaklarını ısıtır ve gözleri parlar. "Şey... Guacamole'den bahsetmemiştin. Bu durumu oldukça değiştirir."

ON SEKİZ ELLE

İçimde bir savaş var. Beynim bana gitmemi, kendimi korumamı, uzaklaşmamı söylüyor. Kalbim ve bedenim ise *kalmamı* söylüyor, *kadın, deli misin sen?! Neden gidesin ki?*

Ve hayatımı, beni yok etmeye mahkum olan yavaş çekim bir araba kazası gibi yaşamayı sevdiğim için, kalmaya karar veriyorum.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Bu küçük ilişkimiz hiçbir yere varmayacak. Prens doğru şeyleri söylese ve beni özel hissettirse bile, bunun biteceğini biliyorum.

Ama bu, *hemen şimdi* bitmesi gerektiği anlamına gelmez, değil mi?

Derin bir nefes alıp çantamı bırakıyorum ve Prens'e doğru yürüyorum. Yüzünde kalbimi eriten bir gülümseme beliriyor.

"Guacamole nerede?" diye soruyorum, o konuşmadan. "Bakalım neyle karşı karşıyayız."

Charlie gülerek beni kucaklayıp daireler çizerek döndürür. Beni yerden bu kadar kolay kaldırmasını seviyorum. Prens mutfağa doğru başını sallar. "Bu taraftan, hanımefendi."

Onu takip edip mutfak adasının yanındaki tabureye otururken, Prens buzdolabından çeşitli yiyecekler çıkarıyor. Hepsini önüme seriyor: sürülebilir peynirler, soslar, peynirler, şarküteri ürünleri. Her şey var. Etkilendim.

Prens, guacamole'yi buzdolabından çıkarır ve bana sunar. "Madam."

İki parmağımla bir cips alıp dikkatlice guacamole'ye batırıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve gülümsüyorum.

Tadına baktığımda, derin ve memnun bir ses çıkararak takdirle başımı salladım. "İyi iş çıkarmışsın Charlie. Bu guacamole gayet iyi. Gerçekten sen mi yaptın?"

"Bu kadar şaşırtıcı mı?"

"Evet," diye gülüyorum. "Kesinlikle. Bunların hepsini sen mi yaptın?"

O gülümser. "Her şeyi değil, hayır. Biraz yardım aldım. Ama guacamole'yi ben yaptım."

"Guacamole çok güzel."

Charlie yanımdaki tabureye oturur ve elini uyluğuma koyar. Bu hareket, damarlarımda anında bir sıcaklık hissi yaratır. Bir süre sessizce yemek yeriz, sonra ona dönerim.

"Peki, neden bu 'çapkın' tavırlarını takınıyorsun? Eğer kendini gerçekten öyle görmüyorsan, neden bu kadar çok kadınla alenen çıkıyorsun?"

Yüzü buruşur. "Bilmiyorum."

"Yeterli değil," diyorum ve tekrar guacamole'ye daldırıyorum. "Eğer iyi bir sos yapabiliyorsan, basit bir soruyu da cevaplayabilirsin."

"Bu basit bir soru değil. Bana neden böyle olduğumu soruyorsun."

"Kadın düşkün olmanın gurur duyulacak bir şey olduğunu düşünmüyorum." "Gurur duymuyorum."

"Beni kandırabilirdin."

Derin bir nefes alır ve elini saçlarının arasından geçirir. Bu gece bunu birkaç kez yaptı ve ben bu hareketinin ona verdiği görünüşü sevmeye başladım. Yüzündeki keskin hatlar kaybolur ve bir an için, sadece bir an için, onun başka bir yönünü görürüm. Saçları her yöne dağılmış, gözleri içe dönükken, bambaşka birine benziyor.

Charlie iç çekiyor. "Sana anlatacağım şeyi daha önce kimseye anlatmadım, o yüzden... bilirsin."

"Kimseye söylemem."

O başını sallar. "On beş yaşındayken, öğretmenlerimden birine aşık oldum."

"Özel öğretmenine mi?"

Prens yüzünü buruşturur. "Evet," diye iç geçirir. "Bayan Charlotte Thorne. O..." Yutkunur. "O güzel ve zarıftı ve *benden* hoşlanıyordu. On beş yaşındaki bir çocuk için..."

"... bu çok önemli bir şey."

"Birlikte olmaya başladık." Yutkunur, peçetenin kenarıyla oynar. "Aşık olduğumu sanıyordum." Charlie bana bakar ve başını sallar. "Bir gün onu prezervatiflerimi iğneyle delerken buldum."

Nefesim kesildi. "Ne? Bunu hiç bilmiyordum. Sadece yasak bir ilişkin olduğunu duymuştum."

O alaycı bir şekilde güldü. "Bunu magazin dergilerinde yazmadılar, değil mi?"

Kafamı sallardım. "Sadece babanın senin onunla yattığını öğrendiğini ve onu evden attığını duydum."

Prens burnunu çeker. "Öğrendi çünkü onu *ben* attım. *Delirdi*. Odamdaki tüm bardakları kırdı, kırık bir şişeyle beni tehdit etti. Ortam çok karışmıştı."

Orada oturup ne diyeceğimi bilemedim. "Sen on beş yaşında mıydın?"

O kaç yaşındaydı?"

Omuzlarını silkiyor. "Otuzlu yaşlarında, sanırım." "Vay canına."

Prens iç çeker. "Babam onun prezervatiflerle ne yaptığını öğrendiğinde, ona değil bana kızdı. Sorumsuz olduğumu ve kral olmaya layık olmadığımı söyledi. Birini hamile bırakıp bunun sonuçlarıyla başa çıkmayı hak ettiğimi söyledi."

Elimi koluna koyuyorum ve o bana bakıyor, gözleri acı dolu. Onun için çok üzülüyorum. Yetişkinlerin seni reddetmesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Tanrı biliyor ki, ben de korkunç koruyucu ailelerle başa çıkmak zorunda kaldım. Ama tek ihtiyacın olan destekken bunu kendi babanın ağzından duymak... Bu çok zor.

"Charlie," dedim yumuşak bir sesle. "Sen daha çocuktun. Onun yaptığı şey çok yanlış. Her açıdan çok yanlış. O senden faydalanıyordu."

"Ben istedim," diyor, başını sallayarak.

Elimi alıp çenesini okşayarak gözlerine bakıyorum. Kafamı sallıyorum.

"Sen daha çocuktun, Charlie. Ne kadar istediğini düşünsen de, bu doğru değil. O kadın hapiste olmalı. Bunun kamuoyuna duyurulmamış olmasına inanamıyorum. Haberlerde sadece hormonlarını kontrol edemeyen, seks düşkünü bir genç olduğundan bahsedildi."

"Aşık olduğumuzu sanıyordum, ama o sadece bu karmaşık kraliyet politikalarında bir adım öne geçmek için beni kullanıyordu."

"O senden faydalanıyordu," diye tekrar ediyorum, bu sefer daha yavaş. "Anlıyor musun? Senin suçun değildi."

Kafasını salladı. "Ne yaptığımı biliyordum."

"Sen daha *çocuktun*."

"Daha dikkatli olmalıydım."

"Senin hatan değildi." Kolunu sıkarak bana bakmasını sağlıyorum. Sözlerim etkisini gösteriyor ve derin bir nefes alıyor. Gözleri yaşarır ve boğazını temizleyerek başka yere bakar. Prens hakkında bilmediğim çok şey var, asla bilemeyeceğim çok şey var, ama şu anda ona hiç kimseye hissetmediğim kadar yakın hissediyorum.

Elimi sırtında gezdirip başımı omzuna yaslıyorum. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "Benim hatam

"

Gözlerinden uzaklaşıp gözlerine bakarım. "Bana anlattıklarına bakılırsa, evet, kesinlikle. Gerçekten öyle düşünüyorum. O yetişkin bir kadındı ve sadece kendi çıkarları için seni en korkunç şekilde kullanıyordu."

O, hareketsiz bir şekilde önümüzdeki yemeklere bakarak başını sallar. "Bunu daha önce kimseye söylememiştim. İçimi dökmek iyi geldi."

"Başa çıkması zor bir durum." Omzuna hafifçe dokunuyorum. "Şimdi kadın düşkünün bir pislik olmana şaşmamalı."

Gözleri bir an parlar, sonra dudakları hafifçe kıvrılır. Kıkırdar ve ben ağızma guacamole kaplı bir cips daha atarım.

"Bu yorumun bedelini ödeyeceksin," diye homurdanır.

"Ama guacamole'yi iyi yapıyorsun, bunu kabul ediyorum."

Tek bir akıcı hareketle, kalın, güçlü kollarını belime doladı ve beni omzuna attı. Prens beni koridordan geçip kulübenin arkasına taşırken, ben de kıkırdayarak bağırdım. Kolu bacaklarımı sıkıca kavradı ve ben orada asılı kaldım.

Prens, homurdanarak yatak odasının kapısını tekmeledi, içeri girdi ve beni yatağa attı. Gömleğini başından çıkardı ve nefesim kesildi. Gözleri karanlıktı, dudakları günahkar bir gülümsemeye bükülmüştü. Onu görünce vücudum ısınırken, kanım damarlarımdan kalın ve sıcak bir şekilde akıyordu.

Dövmeli, kaslı ve mükemmel bir kötü çocuk.

Üzerime çıkararak Charlie yanağını benimkine sürüyor. Prensin sakalları cildimi çiziyor, nefesi boynumun dibini gıdıklıyor. Beni bir anda sıfırdan yüze çıkardı ve vücudum daha fazlasını istiyor. Onun dokunuşunu, dilini, ellerini istiyorum. Hepsini istiyorum.

Charlie üstüme çöküyor, parmaklarını yanlarımdan yukarı kaydırıyor ve vücudumda lezzetli titremeler yaratıyor.

Ben tepki veremedem, ellerimi tutup başımın üstüne sabitliyor. Ellerimi orada tutarken, beni şiddetle öpüyor.

Zihnimin derinliklerinde bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Onunla bir kez yatmak yeterince kötüydü, ama iki kez? Kendimi ona aşık olduğumu hissedebiliyorum. Belki acınası bir durum, ama ben hep böyleydim. Duygularıma engel olamıyorum. Hızlı ve şiddetli aşık oluyorum, ve her zaman en kötü zamanda.

Kalbim kırılacağını *bilsem* bile.

Prensle geçirdiğim her saniye beni daha da yükseğe uçuruyor ve bunun yere çakılmamı daha da acı verici hale getireceğini zaten biliyorum.

Ama Charlie yumuşak bir homurtu çıkararak dilini ağızma soktuğunda, dudaklarımı ele geçirdiğinde ve kalçalarını benimkilere sürttüğünde, kaçınılmaz düşüşü düşünmüyorum. Tek düşündüğüm onun öpücüğü, vücudu, gücü. Bacaklarımı beline doluyorum ve arzularımın beni ele geçirmesine izin veriyorum, endişelerimi şimdilik susturuyorum.

Elimde değil. Şu anda Farcliff Prensi Charlie üstümde. Ağızma inliyor ve sanki ben ona aitmişim gibi beni bastırıyor. Göğüslerimi avuçlayıp gömleğimi ikiye yırtıyor. Sert penisi bana bastırıyor ve başka hiçbir şey düşünemiyorum.

ON DOKUZ CHARLIE

Elle'nin çıkardığı sesleri çok seviyorum. İnliyor, iç çekiyor, bana karşı direnirken homurdanıyor. Birbirimizin kıyafetlerini yırtıp atmak sadece bir saniye sürüyor. Elle dantelli siyah iç çamaşırı ve ince bir sütyen giyiyor, ben gülümsüyorum. Bu gece onları göreceğimi biliyordu.

Şimdi parçalanmış tişörtünü omuzlarından atıyor ve sırtıyor. "Gardırobum için pek iyi değilsin. Senin yanında giydiğim her şey mahvoluyor."

"Sana yenisini alırım." O kollarını boynuma dolarken dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Elle beni kendine doğru çekerken tırnakları sırtımın üst kısmında derin çizikler bırakıyor.

Daha önce hiç bir kadını bu kulübeye getirmedim. Burası benim sığınağım ve sadece tek başıma gelirim, ama Elle'in burada olması doğru geliyor.

Onu altımda tutmak çok doğru geliyor. Bacaklarını belime doluyor ve kendini bana sürüyor.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömerken ellerim onun kısa kahverengi saçlarına dolanıyor. Nefes alıp, vücudum aşırı hızlanırken onun kokusunu içime çekiyorum. Yıllardır bu kadar tahrik olmamıştım.

Elle altımda kıvranıyor ve yatakta yuvarlanarak üstüme çıkıyor. Ben kollarımı başımın arkasına koyarken, o da ellerini göğsüme dayayarak sırtıyor.

Gülümsüyorum. "Üstümde böyle çok güzel görünüyorsun."

Kalçalarını yavaşça bana sürterken, parmaklarını göğsüme geçirir. Parmakları kaslarımı izler, göğüs kaslarımdan karnıma kadar, vücudumun her bir çıkıntısını ve çukurunu.

"Göğsünü tıraş ediyor musun?" Elle elinin tersini göğsümün üzerinde gezdirir. Kalçaları hala en baş döndürücü şekilde bana sürünmeye devam eder.

"Ağda yapıyorum."

O gülümsüyor, parmaklarını cildimde gezdiriyor.

"Ne?" diye soruyorum. "Ağda yapılmış göğüsleri sevmez misin?" Ellerim hala başımın arkasında birbirine kenetlenmiş durumda ve kendime bakıp kaslarımı gerginleştiriyorum. Kalçalarımı ona doğru itiyorum ve o gülerek öne doğru düşüyor ve bana tutunuyor.

Elle sert karın kaslarımı dırter ve omuz silker. "Dürüst olmak gerekirse, biraz göğüs kılı hoşuma gider. Bu... erkeksi. Bilmiyorum. Beni tahrik ediyor."

"Senin için uzattırırım."

"Göğüs kıllarının uzamasını göreceğ kadar uzun süre benimle kalmayı mı planlıyorsun?"

"Senin düşündüğün kadar pislik biri değilim."

"Bunu jüri henüz karara bağlamadı." Gözleri parıldıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Bunu başkası söylese sinirlenirdim, ama Elle'den duyunca onu daha çok istiyorum. Keskin dilini seviyorum. Onun dilini benim çevremde dolaştırmak daha da hoşuma giderdi.

Aramızdan uzanıp sertleşmiş penisimi hissediyor, sonra iç çamaşırımı aşağı çekip çıkarıyor. Bu sefer, korunmak için aklım başımda. Yan masadan bir prezervatif alıp Elle üzerime otururken takıyorum.

Üzerime çöktüğünde, yumuşak bir inilti çıkarırım. O beni sürerken, ellerim onun uyluklarını kavrar, parmaklarını göğsümün üzerine yayar. Elle'in gözleri kapanır ve ağzı açılır.

Sessizce birbirimize sürtünerek ve iterek birlikte hareket ediyoruz. O inliyor, göğsünü göğsüme bırakıyor ve beni sıkıca sarıyor.

Elle o kadar iyi hissettiriyor ki, başım dönüyor. Kalçalarını hareket ettirme şekli, o anda patlamak istememe neden oluyor, ama henüz buna hazır değilim.

Onu tekrar ters çeviriyorum ve o kıkırdayarak bağıyor. Ben ona güçlü bir itme yaparken, o ellerini çarşaflara geçiriyor. Ağzı açılıyor ve keskin bir nefes alıyor, gözlerini sıkıca kapatıyor ve benim için kendini daha da açıyor.

Onun yüzünü bu şekilde görmek, zevk, şehvet ve günahla dolu, şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeylerden biri. Elimi omzuna indirip boğazına doğru kaydırıyorum.

Elle, göz kapaklarını kısarak bana bakar ve ben kendimi onun içine daha da sokarken elini benimkinin üzerine koyar. Parmaklarını benimkilerin üzerine kıvrır ve elimi boynuna daha sert bastırır.

Penisim onun içine derinlemesine girmiş, elim ise boğazında. Biraz daha sert sıkarken kalbim hızla atıyor. Gözlerini kapatıp kalçalarını bana doğru çevirerek nefes veriyor.

Daha önce de sapık kızlarla birlikte oldum. Bazıları deliydi. Ama bu? Elle'de beni onu daha sert boğazlamam için nazıkçe dürtten bir şey var - bu beni etkiliyor. Birkaç dakika önce gitmeye hazır olan tatlı, masum kız şimdi tamamen benim kontrolüm altında - ve bunu seviyor. O bacaklarını bana dolarken ben de kendimi onun içine daha derine sokuyorum.

Onun geldiğini hissediyorum. Sırtı kavislenirken duvarları beni sıkıca kavıyor. Elle nefes nefese kalıyor, orgazm vücudunu sarsarken dudakları açılıyor. Elleri kollarımı kavıyor ve ben de boğazını bırakıp onu göğsüme çekiyorum ve onunla birlikte boşalırken ona sıkıca sarılıyorum.

Ormazmım bir tsunami gibi vuruyor, kendimi onun içinde boşaltıyorum. Titreyerek ve nefes nefese birbirimize sarılıyoruz, sonunda yığılıp kalıyoruz. Zevk azalırken, ondan uzaklaşıyorum, göğsüm inip kalkarken tavana bakıyorum.

"Vay canına."

O da zayıf bir kahkaha atarak cevap verir. "Evet."

Ona dönüp baktığımda, göz kapakları ağırlaşmış ve vücudu gevşemiş bir şekilde bana doğru yaklaşıyor. Onu kollarıma alıp sarıyorum, ikimizin kalbi de aynı ritimde atıyor.

Birkaç dakika boyunca mutlu bir uykuya dalıyoruz, ta ki Elle derin bir nefes alarak benden ayrılana kadar. "Artık gitmeliyim. Yarın sabah saat beşte antrenmanım var."

İnliyorum. "Kulağa korkunç geliyor."

"Belki orada görüşürüz," diye gülümsüyor, "çünkü bizim küçük yarışlarımızı kaybetmekten çok hoşlanıyor gibisin."

Gülerek onu kendime çekip dudaklarından öpüyorum. Kollarını bana doluyor ve birbirimize sarılmış halde yatıyoruz. Teninin dokunuşu sihir gibi. Kokusu inanılmaz. Keşke bütün gece böyle kalabilsek, ama o benden uzaklaşıyor.

"Beni eve bırakman sorun olmaz, değil mi?"

"Tabii ki sorun değil," diye cevap veriyorum.

Gülümsemesi utangaç ama samimi. Omzuma öpücük kondurup yataktan kalkarak giysilerini giymeye başlar. Giyinmesini izlerim, sonra eğilip gömleğimi alır ve kafama fırlatır.

"Sapık."

"Manzara çok güzel."

Elle gülerek başını sallıyor. O kendi yırtık bluzunu tutarken ben tişörtümü giyiyorum.

"Al," derim, çekmeceyi açarak. "Benimkilerden birini giy."

Benim gömleğimi giydiğinde gülümserim. Onu benim kıyafetlerimle görmek hoşuma gidiyor. Kumaşı yüzüne götürür ve gülümseyerek koklar. "Senin gibi kokuyor."

Bu rahatlığa alışkın değilim. Onun yanında, şimdiye kadar birlikte olduğum diğer kadınlardan daha rahat hissediyorum. Bana kraliyet mensubu, ünlü ya da bir tür tanrı gibi davranmıyor. Sadece kendisi gibi davranıyor. Hiç çaba sarf etmeden, benden hiçbir şey istemeyen bir kadının eşliğinin ne kadar değerli olduğunu fark etmemi sağlıyor.

Az önce benden ayrılmaya hazırды. Benim Prens Charlie olmam umurunda değil. Kraliyet mensubu olduğum için burada değil.

Burada olmak istediği için burada. *Beni* sevdiği için.

Mutfağa geri dönerken, Elle biraz daha yiyecek almak için durur. Yiyecekleri çiğnerken başını sallar ve bana başparmağını kaldırır.

"İyi iş çıkardın Charlie. Seks ve atıştırmalıklar tam yerinde."

Gülerek kollarımı ona doluyorum. O da kollarını boynuma doluyor ve bana gülümsüyor. Burnunun ucunu öpüp derin bir nefes alıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Elle, başını yana eğerek.

"Seni tekrar görmek istiyorum."

Gülümseme dudaklarında belirirken yanakları kızarır. "Sen mu?"

"Yarın."

Derin bir nefes alır ve sonunda başını sallar. "Tamam. Yarın. sağduyuma aykırı olsa bile." "Sağduyunu boş ver."

Elle güldü. "Szlerinle zel bir yeteneğin var, Majesteleri."

Onu daha sıkı sarar ve öperim. Onu kendime yakın tutarken, daha önce kimseyi pmediğim kadar şefkatle öperken, göğsümde bir şey sallanır.

Bu kız farklı. Özel. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, nereli olduğu o kadar az önemli hale geliyor. Onunla birlikte olmak için her türlü kuralı çiğnemek istediğimi hissetmeye başlıyorum.

YİRMİ ELLE

VE BÖYLECE hayatımın en çılgın dönemi başladı.

Birkaç hafta önce bana Prens Charlie'yi şahsen göreceğimi düşünüp düşünmediğimi sorsaydınız, *muhtemelen hayır* derdim. Bana bir kelime bile söyleyeceğini düşünüp düşünmediğimi sorsaydınız, alay ederdim.

Prens'in bir gün kıyafetlerimi yırtıp, sanki yarın yokmuş gibi benimle sevişeceğini düşünüp düşünmediğimi sorsaydınız, güler ve *sadece rüyalarımda olur* derdim.

Ama rüyalarım gerçek oldu ve Farcliff Prensi benim yeni sevgilim oldu. Sonraki üç hafta boyunca, neredeyse her akşamı birlikte kulübede geçirdik ve her sabah Farcliff Gölü kıyısında benimle yarıştı. Beni güldürdü ve bana çok güzel olduğumu söyledi.

Ve ben kendimi güzel hissediyorum.

Charlie koyu renk gözleri ve daha da koyu niyetleriyle bana baktığında, omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası geçiyor. Alnımı öptüğünde veya kolumu okşadığında, kalbim en sarhoş edici şekilde göğüs kafesime çarpıyor.

Erkeklerin, daha çekici arkadaşlarımdan birini elde edemediklerinde benimle yetindiklerini hep hissetmişimdir. Ya da göğüslerimi beğenip başka hiçbir şeyi umursamadıklarını.

Ama Charlie öyle değildi. O bana kendimi seksi, kadınsı ve *istenen hissettiriyor*.

Bir sabah, kabuğumu suya koyarken Koç Bernard bir değişiklik fark etti.

"Bu aralar çok gülümseyen bir halin var, Elle," diyor koç, kaşlarını kaldırarak.

"Sadece Bahar Regattasını iple çekiyorum, Koç."

"Büyük umutlarım var. Böyle antrenman yapmaya devam edersen, şampiyonluk şansın olur."

Sıkı kürek çekiyorum, ders çalışıyorum ve Charlie'yi görüyorum. Prens ve ben haftada bir kez barınakta Frank'e yardım ediyoruz ve Charlie pazar günleri Valencia'ların evinde benimle öğle yemeği yiyor. Dahlia bana durmadan gülümsüyor.

Mutluyum.

Bir akşam, Charlie kraliyet görevleriyle meşgulken, Dahlia ile kanepede uzanıyorum. *The Bachelorette*'in yeni sezonu başladı ve Dahlia bana her bir talipliği nasıl bulduğunu ayrıntılı olarak anlatıyor.

"O kadar çok erkeğin benimle çıkmaya çalışmasına dayanabileceğimi sanmıyorum." Ağzıma bir parça patlamış mısır atıyorum. "Yorucu görünüyor."

"Ben yapabilirdim," diyor Dahlia omuz silkerek. "Tabii ki yapabilirdin," diye gülüyorum.

Bana gülümsüyor, sonra bir avuç popcorn alırken yüzünü buruşturuyor. "Şu anda adet dönemim çok kötü," diyor. "Tek istediğim burada oturup yemek yemek."

Yüzümü buruşturmuş olmalıyım, çünkü Dahlia doğrulur.

"Ne?" Kafamı sallarım. "Hiçbir şey."

Dahlia ile yaşamaya başladığımdan beri, adet döngülerimiz senkronize oldu. Eskiden benimki düzensiz ve aralıklıydı, ama Dahlia ile yaşadığım son bir buçuk yıldır, tıpkı onunki gibi saat gibi düzenli.

Ama... bu sefer öyle değil.

"İyi misin?" Dahlia bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Endişeli görünüyorsun."

Kafamı sallıyorum. "Önemli bir şey değil. Adetin ne zaman başladı?"

"Dün."

"Huh."

"Neden sordun?"

"Önemli değil, sadece... Önemli değil." "Seninkiler başlamadı mı?"

Kafamı sallıyorum. "Genelde seninkinden bir gün sonra başlar."

Dahlia ayaklarını kanepeye uzatır ve çenesini dizlerine dayar. "Belki de gecikmiştir."

"Evet. Çok sıkı antrenman yapıyorum, yeterince yemek yemediğim için olabilir."

"Evet. Olabilir." Dahlia bana bakıp yutkunur. Dudaklarını ısırır ve ne düşündüğünü bilirim — *benim* ne düşündüğümü. Her kızın, normalde çok düzenli olan adet dönemi tam zamanında gelmediğinde düşündüğü şeyi.

... *ya eğer?*

"Sabah sonrası hapını almadın, değil mi?" Dahlia her zamanki gibi doğrudan konuya girer.

Kafamı sallarım. "Hayır."

"Korunuyor musunuz? Sen ve Prens Charming tavşanlar gibi sevişiyorsunuz. Umarım sorumluluk sahibi davranıyorsunuzdur."

"Hamile değilim."

"Biliyorum. Sadece söylüyorum..." "Hamile *değilim*."

"Belki bir test yaptırmalısın."

"Hayır." Kafamı sallıyorum.

"Yapamam." "Elle..."

"Hamile değilim Dahlia. Olamam. Sadece bir kez oldu! Bunun olma ihtimali..."

"...sıfır değil."

Derin bir nefes alıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Dahlia ne derse desin, hamile olabileceğim fikrini kafamda oturtamıyorum.

Hayır, sadece hamile değilim. Prens Charlie'nin bebeğine hamile olabilirim.

Otururum, elimi alnıma koyar ve derin bir nefes alırım. Zihnim hemen saatte bir milyon mil hızla çalışmaya başlar.

Hamileysen, kürek çekmeyi bırakmam gerekecek. Bursumu kaybedeceğim.

Üniversiteyi bırakmak zorunda kalırım. Bununla nasıl başa çıkacağım?

Prens'e nasıl söyleyeceğim?

Kulübede geçirdiğimiz ilk akşam, bana dadısının onu istismar ettiğini ve prezervatiflerinde delikler bulmasının onu ne kadar mahvettiğini anlattı. Kullanılmış prezervatifleri çok dikkatli bir şekilde attığını gördüm ve her zaman ekstra tedbirli davranır.

Çocuk istemediğini *biliyorum*, özellikle de benim gibi Grimdale'den gelen biriyle.

Elimi karnıma koyup derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Hamile değilim. İmkânsız."

"Sadece nefes al," diyor Dahlia, bana yaklaşıyor. Kolunu omuzlarıma doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Adetin gelecek. Hayatında çok şey oluyor, krallığın en kötü çocuğu ile yasak aşkın, kürek kariyerinin en büyük regattası ve derslerin arasında. Kendine biraz zaman tanı. Panik yapma."

"Hamile olamam, Dahlia. Anlamıyorsun."

"Anlıyorum." Gözlerimin içine bakıyor, yüzü hiç görmediğim kadar ciddi. "Çok iyi anlıyorum, Elle. Panik yapma. Birkaç gün içinde gelmezse, sana test alırım ve birlikte yaparız. Ben senin yanıdayım."

Başımı sallıyorum. "Tamam. Haklısın. Muhtemelen sadece stresten. Belki daha fazla yemeliyim."

"Farcliff'in hatırı için Koç Bernard'a bir gün izin vermesini söyle," diyor Dahlia. "Dinlenmen lazım. Kürek çekmek ve Prens'le sevişmek arasında vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var."

"Evet," diyorum, ciğerlerimdeki havayı dışarı üfleyerek. "Sadece dinlenmem lazım."

"O vajinana biraz ara ver. Lanet olsun, kızım." Dahlia sırtıyor. "Prens Charlie'ye sana biraz daha nazik davranmasını söyle."

"Kapa çenenin, Dahlia." Gülümserim ve televizyona geri dönerim. "Geçen hafta yeni yatak çerçevesi almak zorunda kalan sensin. Eğer birinin vajinası dinlenmeye ihtiyaç duyuyorsa, o da seninki."

"Hey, haftada birkaç gece ara veriyorum," diyor Dahlia, gökkuşağı rengindeki saçlarını omzunun üzerinden atarak. "Sınırlarımı biliyorum."

"Ama yatağının sınırlarını bilmiyorsun."

O sadece omuz silkiyor ve biraz daha patlamış mısır alıyor. "Pizza sipariş edelim. Buna 'Elle'nin Adetini Geri Getirme Operasyonu'nun birinci adımı diyelim."

"Anlaştık," diyorum gülümseyerek ve telefonuma uzanıyorum.

Akşamı Dahlia ile geçiriyorum, paniğimi bastırmaya çalışıyorum. Birkaç dizi izliyor, bol bol yemek yiyoruz ve sonra yatıyoruz.

Yorganın altında, tavana bakarken, sonunda kendime tekrar bu konuyu düşünme izni veriyorum.

Ya hamileysem?

Bu düşünce beni binlerce farklı nedenden dolayı korkutuyor. Her şeyden önce, tüm hayat planımı altüst eder. Üniversite diplomam kürek performansına bağlı ve mezuniyetime bir yıl kaldı. Şimdi hamile kalmak, mezun olmadan bursumu kaybetmek anlamına gelir.

Mezun olmazsam, iyi bir iş bulamam. İyi bir iş bulamazsam, kendime ya da bir çocuğa bakamam.

Derin bir nefes alıp elimi karnıma koyuyorum. Hamile olsaydım, bebeği doğuracağımı zaten biliyorum. Bebeği aldırma söz konusu bile olamaz. Evlatlık vermek de olmaz. Ben koruyucu aile sisteminde büyüdüm, istenmeyen, çöp gibi atılmış hissettim. Bir bebeğe bunu yapmayacağım.

Hamile olsaydım, olabileceğim en iyi anne olurum. Bunun için üniversiteyi bırakıp Frank'ın barınağında çalışmam ya da başka bir iş bulmam gerekirse, öyle olsun. Bir şekilde hallederdim.

Bu düşünce bana güç veriyor. Hayat planlarımı altüst edebilir, ama hayat planları ne ki zaten? Hiçbir şey planlandığı gibi gitmez. Prensle tanışmak planımın bir parçası değildi. Bu fırtınalı aşk da planımın bir parçası değildi.

Karnıma bakıyorum, orada neler olup bittiğini görebilmek için ultrason görüşüm olmasını diliyorum. Kafamı boşaltmak için derin bir nefes alıyorum.

Panik yapıyorum ve Dahlia haklı. Son zamanlarda vücudumu çok fazla strese soktum ve muhtemelen bu yüzden adet dönemim gecikti.

Frank hep ne derdi? *Nal sesleri duyarsan, zebraları değil, atları düşün.* Muhtemelen basit ve yaygın bir açıklaması vardır. Yeterli besin almamışımdır. Çok fazla antrenman yapmışımdır. Kesinlikle hamilelik değildir.

Zihnimin kontrolden çıkmasına izin veremem. Şu anda odaklanmam gereken şey, dört hafta sonra yapılacak Bahar Regattası. Regattadaki performansım gelecek yılki bursumu belirleyecek, bu yüzden önceliğim bu olmalı.

Prensle olan bu romantizm eğlenceli, ama dikkatimi dağıtır. Mantıksız bir hamilelik korkusu yaşamak, gerektiği kadar odaklanamadığımın bir işaretidir.

Yan dönüp derin bir nefes alıyorum. Biraz uyuyup antrenmana gideceğim ve kürek çekmeye odaklanacağım.

Ancak, hayatımda prens şeklinde büyük bir dikkat dağıtan unsur varken, bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

YİRMİ BİR CHARLIE

Her zamanki saatte göl kıyısına varıyorum ve Elle'in soğuma turunu tamamlayıp geçmesini bekliyorum. Birbirimizin yanında koşmak ve kürek çekmek günlük ritüelimiz haline geldi. Bunu yaptığımızı kimse bilmiyor ve bu, birlikte nispeten halka açık olabileceğimiz tek zamanlardan biri.

Ama bu sabah beni aramıyor. Kıyıya bakmadan kürek çekerek geçip gittiğini görüyorum ve bu canımı yakıyor. Birkaç dakika daha su kenarında kalıyorum, ama o bir daha ortaya çıkmıyor. Yüzümde somurtkan bir ifadeyle koşumu bitiriyorum.

Elle bütün gün bana mesaj atmaz, bu da alışılmadık bir durumdur. Kulübede geçirdiğimiz ilk geceden beri neredeyse sürekli iletişim halindeydik. Bu beni güvensiz ve tedirgin hissettiriyor ve bu duyguları sevmiyorum. Bunlar ben değilim.

Akşam yemeği vaktine kadar sinirleniyorum.

Aklım kontrolden çıkmış durumda. Beni görmezden gelerek kendini ne sanıyor? *Beni* mi? Ben Farcliff'in veliaht prensiyim, o ise kim? Hiç kimse.

Saat yedi civarında, telefonum yeni bir mesaj geldiğini belirten bir ses çıkarır.

ELLE:

Selam, oldukça yorgunum ve yarın önemli bir antrenmanım var. Bu gece dinlenmek istiyorum.

Mesajı defalarca okudum, tam olarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Şu anda beni reddediyor mu? Neler oluyor?

Odamda bir aşağı bir yukarı yürüyüp, birkaç dakikada bir telefonuma bakıyorum. Bir cevap yazıp siliyorum. Çok öfkeliyim. Başka bir cevap yazıp yine siliyorum.

Üçüncü deneme.

CHARLIE

İyi fikir. Biraz dinlen.

Gönder tuşuna basıp iç çekiyorum. Bu mesajda duygularımın hiçbirini yansıtılmıyor. Elle'in şu anda ne kadar dengesiz hissettiğimi ya da kapısını kırıp ona bir açıklama yapmasını ne kadar istediğimi bilmesinin imkanı yok. Benden bıktı mı? Beni kullanılmış bir çöp parçası gibi bir kenara mı atıyor?

Kapının çalınmasıyla irkiliyorum. Kardeşim Damon, en küçük kardeşim Gabriel ile birlikte kafasını içeri sokuyor.

"İyi misin?" diye sorar Damon.

Parmağımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Evet, neden sordun?"

"Duvara yumruk atacakmış gibi görünüyorsun."

"Buradan çıkmam lazım. Babam yine bana bir eş seçmemi istiyor ve şu anda onun saçmalıklarına tahammül edemiyorum."

Gabriel başını sallıyor. "Senin yerinde olmak istemezdim. En büyük çocuk olmadığım için mutluyum. Dün gece seni kenara çektiğini gördüm. Kiminle evlenmeni istiyor?"

"Bilmiyorum," diye iç çekiyorum. "Brundle'dan bir kız. Kızlarından biri."

"Kim, sarışın mı?" Damon kahkaha atar. "Seni karmaşık bir boşanmaya mı sürüklemeye çalışıyor? O kız krallığın yarısıyla yatmış bile. Senin ve onun itibarını düşünersek, kimse güvende olmaz."

"Sanırım Brundle ile bir ticaret anlaşması üzerinde çalışıyor," diyorum. "Farcliff Gölü'nün güney ucundaki bu baraj hakkında sürekli bir şeyler duyuyorum

—annemin on beş yıl önce karşı çıktığı proje. Ama ben yanıdayken bu konuyu hiç açmıyor. Anlaşılan ben sadece bir pazarlık kozuyum."

Damon homurdanıyor, "Bu çok kötü. Kiminle birlikte olmak istediğini bile seçemiyorsun."

Aklım Elle'ye gidiyor. O bunun olacağını biliyordu. Bu yüzden ilk gece ayrılmak istedi. İlişkimizin bir son kullanma tarihi olduğunu biliyor, ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o saatin bitmesini o kadar az istiyorum. Onunla birlikteyken kendimi iyi hissediyorum. Normal.

Mutlu.

Şu anda Bo'yu boks salonunda görmek istiyorum. Haftalardır kum torbasına vurarak stres atmaya ihtiyacım olmadı ve bunun sebebi Elle. O beni sakinleştiriyor. Ama şimdi, beni görmek istemediğini bildiğim için içimde bir öfke yükseldiğini hissediyorum. Keşke spor salonuna gidip ter içinde kalana kadar kum torbalarına vurabilseydim. Bunun yerine, tek yapabildiğim kafeslenmiş bir hayvan gibi odamda volta atmak.

Damon ceketimi bana atıyor. "Hadi. Dışarı çıkıyoruz."

"Nereye?"

"Grimdale'i düşünüyorduk."

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. Haftalardır dışarı çıkmadım ve bu gece başka bir şey yapmayacağım. Elle ile görüşüyor olabilirim ama onunla evli değilim. Hala istediğim her şeyi yapabilirim. Ve eğer beni görmek istemiyorsa, siktir et.

"Gidelim."

Telefonuma bir kez daha bakınca Elle'nin cevabını görüyorum.

ELLE

Teşekkürler xx yarın görüşürüz.

Kalbim sıkışıyor. Onu yarın görmek istemiyorum. Onu bu gece görmek istiyorum.

Ama o beni uzaklaştırıyor ve bir kadının sevgisini kazanmak için yalvarmayacağım. On beş yaşındayken bunu yaptım ve dersimi zor yoldan öğrendim. Ceketimi giyip kardeşlerimin peşinden kalenin koridorlarında yürüyorum. Spor salonunun önünden geçerken, düşüncelerim Elle ile geçirdiğim ilk geceye kayıyor.

Her şeyin başlangıcıydı o gece, hiç olmaması gereken çılgın bir geceydi.

Neyse, boş ver. Bir kadının beni engellemesine izin vermeyeceğim.

Çenemi sıkıp garajlara doğru yürüdüm. Kardeşlerim, Grimdale kulüplerine götürmemiz için şoförlerden birini ayarlamışlardı. Farcliff barlarından daha sefil yerlerdi ama genelde basın daha azdı. Üç prens, kameralar ve paparazziler tarafından rahatsız edilmeden gidip eğlenebilirdi.

Kulübe vardığımızda, biri elime bir içki tutuşturur ve ben de tek dikişte içerim. Alkol midemde çalkalanır ve sarhoş olmayı beklerim.

Kardeşlerim haklıydı, bir gece dışarı çıkmam lazım. Biraz gevşemem lazım.

Tüm zamanımı ya Elle ile geçiriyorum ya da onu düşünüyorum. Ergenlik çağımdan beri böyle hissetmemiştim ve o dönem hayatımın en büyük felaketi olmuştu. Grimdale'den bir yetim kızla çıktığımı biri öğrenirse, ortalık cehenneme döner.

Bu yüzden, kardeşlerim bir grup kadın bulduklarında, kollarını bana dolamalarına izin veriyorum. Boynuma sokuluyorlar ve ben sadece oturup içiyorum. İlgiyi içime çekiyorum. Haftalardır kadınlar bana böyle ilgi göstermiyordu.

Bu çok iyi geliyor.

Ben Farcliff Prensi'yim. Böyle davranılmayı hak ediyorum. Ama sonra, kızlardan biri kulağıma müstehcen bir şey fısıldayınca onu kendimden uzaklaştırıyorum. Güvenlik görevlileri onu uzaklaştırmak için fazla zaman kaybetmiyor.

Gabe bana kaşlarını çatarak bakar. "O neydi öyle?"

"Hiçbir şey." Gözlerinden kaçınıyorum. Bakışlarını hissedebiliyorum ve kardeşlerimin bir sorun olduğunu anlayabileceğini biliyorum. Bir ay önce, bu kızlardan en az birini kulübün تنها bir köşesine götürmüş ve baş başa vakit geçirmiş olurdum. Bir ay önce, o kızı üzerimden itip kulüpten attırmazdım.

Ama bir ay önce Elle ile tanışmamıştım.

Bir içki daha alıp oturdum. Onu düşünmeden duramıyorum ve bu beni delirtiyor. Onu yirmi dört saattir görmedim ve bu bana sonsuzluk gibi geliyor.

Bu duygular çok fazla. Ona aşık olduğumu kendime itiraf edemiyorum, bu yüzden sadece sarhoş oluyorum. Grimdale'de bile kameralar flaş patlatıyor, ama ben onları görmezden geliyorum.

Hiçbir şeyin önemi yok. Her şey berbat durumda.

Asla sahip olamayacağım bir kıza aşık oluyorum. O haklıydı, birbirimizle ilişkiye girmemeliydik. İkinci akşam birlikte olduğumuzda onun kulübeyi terk etmesine izin vermeliydim.

kendi kurallarına uymalı ve onunla bir geceden fazla vakit geçirmemeliyim.

Ama kulüpte etrafa her baktığımda, aşırı makyajlı ve yetersiz giyinmiş kızların bana baştan çıkarıcı bakışlarla baktığını görüyorum ve tek görmek istediğim Elle.

Ne kadar içersem içeyim, onun görüntüsünü kafamdan atamıyorum ve benden uzaklaştığı, onu kaybettiğim hissini görmezden gelemiyorum.

Bu yüzden içiyorum.

Bir şekilde, kendi yatağımda uyanıyorum.

Neyse ki yalnızım.

Normalde bu rahatlatıcı bir şey olmazdı, ama bugün öyle. Başım zonkluyor ve ağzımın tadı berbat.

Telefonuma uzanıyorum, ama şarjı bitmiş. Sarhoş Charlie elektronik cihazlarını şarj etmiyor galiba. İnleyerek telefonu şarja takıyorum ve duşa doğru sendeleyerek gidiyorum. Yarı insan gibi hissedene kadar su altında duruyorum.

Bunu unutmuştum — akşamdan kalmayı. Son üç haftadır Elle ile birlikte ayık kaldım. Ağzımda ölü bir hayvan ve kafamda sönük bir zonklama ile uyanmadım.

Telefonumu açtığımda ışığı yanıyor ve bildirimler yağmaya başlıyor. Her yeni sesle kalbim daha da aşağıya, daha da aşağıya, daha da aşağıya batıyor. Manşetler çok ağır.

PARTİ PRENSİ CHARLIE YİNE İŞ BAŞINDA O
MU O?
ÜÇ PRENS GRIMDALE'DE PARTİ

Ve böyle devam ediyor.

Onca bildirimin arasında Elle'den gelen hiçbir mesaj yok. İnleyerek yatağıma geri uzanıp yüzümü ellerimle kapattım.

Yatak odamın kapısı açılır. Neville, içinde uzun bir bardak su, iki ibuprofen tableti ve tereyağlı bir parça

bir parça tereyağlı tostla içeri girer.

Ne yapacağını biliyor.

O kapıya geldiğinde onu durduruyorum. "Nev, dün gece nasıldım?"

"Nev, dün gece nasıldım?"

"Efendim?"

"Yani, ne kadar sarhoştum? Ne yaptım? Bir şey söyledim mi?"

Yine eğildi. "Kızgındınız efendim. Bir isim söylediniz... Elle mi?"

Halıya bakıyordu.

"Onun hakkında ne dedim?"

"Dediniz ki... Onu sevdiğinizi söylediniz."

"Ondan hoşlandığımı söyledim," diye tekrarladım ve Neville başını salladı. "Neredeyse aynen öyle söylediniz, Majesteleri."

Homurdanıp ibuprofenimi alıyorum. Sanırım sözlerim "ondan hoşlanıyorum"dan çok çok uzaktı, ama Neville bunu söylemeyecek kadar sağduyulu biridir.

Uşağım sadece bana bakıyor. "Başka bir şey var mı, Majesteleri?" "Evet, teşekkürler Nev."

Kapı tekrar kapanınca gözlerimi kapatıp inlerim. *Ondan* kesinlikle *hoşlanıyorum*. Sorun da tam olarak bu.

YİRMİ İKİ ELLE

Neyse ki antrenmandan sonra fotoğrafları görmüyorum, ama soyunma odasına döndüğümde, takımın geri kalanının telefonlarının etrafında toplanmış olduğunu görmezden gelemiyorum.

"Beni dışarı davet etti, ama Grimdale'e adımımı atmam." Olivia uzun beyaz sarı saçlarını omzunun üzerinden atar ve bana bakar. "Soyulmak istemiyorsam tabii."

"Ne kadar orijinal, Olivia." Gözlerimi deviriyorum. "Daha önce Grimdale ile dalga geçtiğini hiç duymamıştım."

"Sadece gerçekleri söylüyorum."

"Gerçekleri mi? Grimdale'de soyuldun mu? Kaç kez?"

O bana öfkeyle sırtını döner. "Charlie sadece bir molaya ihtiyaç duyuyordu. Dün gece bana öyle söyledi, ama ben yine de oraya gitmedim. Benim standartlarım var. Yani, şu resimlerdeki kızlara bir bak. Çaresiz olduklarını söyleyebilir misin?"

Kızlar hep birlikte onaylar ve kanım donar. Grimdale'deki Prens Charlie? Başka kızlarla mı?

Soyunma odasından çıkıp atletizm binasının sakın bir köşesinde telefonuma bakıyorum. Charlie'den mesaj yok, ama dün gecedен onunla ilgili bir sürü fotoğraf var.

Boğazım sıkışır ve gözlerimi sıkıca kapatırım.

Bunun olacağını biliyordum. Kendime bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini söyledim.

O ve ben sadece geçici bir ilişki yaşıyoruz. Bu gerçek değil. Son kullanma tarihi var. Bitecek.

Yine de, hala hazır değilim.

Son üç hafta boyunca, Prens Charlie'nin beni önemseydiğine, benden hoşlandığına ve benimle olmak istediğine inanmaya izin verdim.

Sonra ayrı geçirdiğimiz ilk akşam, o partide, diğer kızlar ona yapışmış, kulağını öpüyorlar. *Kulağını!* Bu benim zevkime göre çok fazla samimi.

Acı verse de, kendimi zorlayarak fotoğraflara bakıyor ve makaleleri okuyorum. Her görüntü kalbime bir hançer daha saplıyor. Her başlık sapı çevirip göğsüme parçalayıcı bir acı gönderiyor.

Bu fotoğraflarda tamamen mahvolmuş görünüyor. Sarhoş, azgın ve Grimdale'de av peşinde.

Ve ben onun beni önemseydiğini sanıyordum.

Ama kimim ki kızayım? Sanki özel bir ilişkimiz varmış gibi değil ki. Hiç "biz" hakkında ya da birlikte olmanın ne anlama geldiği hakkında konuşmadık. Ben onun kız arkadaşı değilim. O prens, prenslerin kız arkadaşları olur mu ki?

Kesinlikle, krallığın yoksul kesiminden gelen ve orman kulübesinde sakladığı kız arkadaşları değil. Buna hazırlıklı olmalıydım. Ona bunun hoşuma gitmediğini açıkça söylemeliydim ve eğer bu bir sorunsa, onu görmek istemediğimi söylemeliydim.

Daha güçlü olmalıydım.

Ama o beni zayıf, aptal ve ahmak yapıyor. Neredeyse bunun olmasını ben istedim.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. Bu acı verici. Açıkça söylememiş olsak da, her akşamı biriyle geçirmek belli bir mesaj veriyor.

Ve bu mesaj şudur: Senden hoşlanıyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Benim için önemlisin.

Sonra gidip, her iki koluna da yarı çıplak kızlar asılı halde sarhoş olmak...

... bu çok acı verici.

Ne yapabilirim ki? Ben sadece Grimdale'den Elle Valencia'yım, o ise Farcliff'in veliaht prensi. Kendimi toparlayıp, yanaklarımdaki gözyaşlarını siler ve eve geri dönerim.

Bunun için kendimi suçluyorum, her ne kadar bunun olacağını başından beri bilsem de. Kendimi özel hissettiğim için aptal gibi hissediyorum, aramızda önemli bir şey olduğunu düşündüğüm için. Bir geleceğimiz olduğunu ya da kalbim parçalanmadan bunun sona ereceği umudunu beslediğim için.

Eve vardığımda, duşa girip kimseye görünmeden iyice ağlamaya hazırım. Kendimi aptal gibi hissediyorum ve Charlie'den nasıl ayrılacağımı bulmak için tüm bu duyguları dışa vurmam gerekiyor.

Ancak bunu yapamıyorum, çünkü ön kapımın önünde, elinde beyaz güllerle duran kişi, bizzat Prens'in ta kendisi.

Charlie, ben patikadan yukarı çıkarken ayağa kalkıyor. Yüzünde çizgiler var ve çok kötü bir akşamdan kalma hali var. "Elle..."

"Selam."

"Bunlar senin için." Gülleri bana uzatıyor. Onları alıp başımı sallıyorum. "Teşekkürler. Neden?"

"Neden ne?"

"Neden bana çiçek veriyorsun?"

Prens elini saçlarına geçirip içini çeker. "Dün gece dışarı çıktım."

"Duydum."

Bir an bana bakar ve iç geçirir. "Hiçbir şey yapmadım." "Bu ne demek oluyor?"

"Fotoğraflardaki kızların hiçbirisiyle yatmadım demek istiyorum."

"Tamam. Tebrikler? Altın yıldız ister misin?"

Derin bir nefes alır. "Sen delisin."

"Ne hissettiğimi bilmiyorum. Ne yapıyoruz, Charlie? Bu işin sonu iyi olmayacak. Ben biliyorum, sen de biliyorsun..."

"Ne yani? Beni görmek istemiyor musun?" Kaşlarını çatıyor ve bana şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en prensvari, en köpek yavrusu gibi gözlerle bakıyor ve ben onu geri çevirecek kadar güçlü olmadığımı biliyorum.

Omuzlarım düşer. "İçeri girelim. Duş almam lazım."

Charlie peşimden içeri girer ve ben çiçekleri odamdaki masanın üzerine bırakırım. Spor çantamı yere bırakıp yatağımın kenarına otururum. Prens yatak odamın kapısını kapatır ve bir an beni izler. "Bana kızgın mısın?"

"Çoğunlukla kendime kızgıyım," diye cevap veriyorum kuru bir kahkaha atarak. "Dinle..." diye iç çekiyorum.

Ona gitmesini, beni rahat bırakmasını, benden bıkmıncaya kadar beni zavallı bir hayran gibi oyalamamasını söylemek istiyorum...

... ama sözler ağzımdan çıkmıyor.

Charlie bana doğru yürür ve ellerini ellerime sokar. Beni yataktan kaldırır, böylece onun önünde dururum, göğsüm onun göğsüne yapışır. Ellerimi alır ve boynuna dolayarak kendi ellerini arkamda birleştirir. Alnını alnıma dayayarak derin bir nefes alır.

"Dün beni görmek istemediğin için üzüldüm, bu yüzden sarhoş oldum. O kızlara dokunmadım. Beyaz elbiseli olanı kulüpten attırdım. Yemin ederim Elle, bütün gece seni düşündüm."

Kalbim çarpıyor ve içimde duygularım savaşıyor. "Aramızda bir gelecek yok Charlie. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Neden olmasın?"

Gülerek başımı ondan uzaklaştırıp yüzüne baktım. "Neden olmasın da ne demek? Çünkü ben benim, sen sensin. Neredeyse bir aydır gizlice görüşüyoruz, peki sonra ne olacak? Grimdale'deki kız arkadaşınla ilişkini kamuoyuna açıklayacak mısın? Bu asla olmayacak."

"Hemen şimdi herkese duyuracağım, Elle. İşte." Telefonunu çıkarıp fotoğrafımızı çekmek için kolunu itiyorum ve gülüyorum.

"Hadi ama." Kafamı sallıyorum. "Ciddiyim."

Birbirimize bakıyoruz ve sonunda iç çekiyorum. "O fotoğrafları görmek hoşuma gitmedi. Dışarı çıkmayı sevdiğini anlıyorum, ama..."

"Seni düşünüyordum, Elle. Her zaman seni düşünüyordum." "Ama yine de onların sana yapışmasına izin verdin."

"Biliyorum. Her şeyi mahvettim ve özür dilerim. *Seni* istiyorum."

Ona inanmak istiyorum. Kalbim ona inanıyor, ama kendimi uzun ve zorlu bir düşüşe hazırladığımı biliyorum. Aramızda bir gelecek yok —bu kesin.

Ama umut, kıvrılan küçük bir solucan, kalbimin derinliklerine ulaşan ve içime yerleşen bir termit gibidir. Ruhumun derinliklerinde yanan ve "ya eğer..." diye fısıldayan zayıf bir alevdir.

Umut kirli bir yalancıdır, ama yine de ona inanmayı seçiyorum.

Prens, beni düşündüğünü ve başka kızlarla hiçbir şey yapmadığını söylediğinde ona inanmayı seçiyorum

kızlarla hiçbir şey yapmadığını söylediğinde ona inanmayı seçiyorum. Birlikte bir geleceğimiz olabileceğini söylediğinde ona inanıyorum, bunun doğru olmadığını bilsem de.

Çenemi ona doğru kaldırıp beni şefkatle öper, sonra giysilerimi çıkarır. Ben de onun giysilerini çıkarır, göğsüne yumuşak bir öpücük kondurur, dövmelelerinden birinin kenarını okşarım. İç çekerek teslim olurum.

Onu istiyorum.

Onu bırakmaya hazır değilim.

İkimiz birlikte duşa giriyoruz. Suyun altında birbirimizi yıkıyoruz ve Prens ellerini, ağzını ve penisini kullanarak beni orgazma ulaştırıyor.

"Bu hafta sonu benimle gel," diyor, orgazm sonrası titreyen bacaklarımın kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken beni sıkıca sarıyor.

"Ne? Nereye?"

"Kır evimize. Sana prenses gibi davranmama izin ver."

Islak saçlarını alnından çekip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Yapamam Charlie. Antrenmanım var. Regatta'ya bu kadar az zaman kala antrenmanları kaçıramam."

O dudaklarını büküyor, bu da beni güldürüyor.

"Yarıştan sonra birlikte bir yere gidelim," diye emreder.

Gülümserim. "Tamam. Yarıştan sonra."

Ama bizim için "regatta bittikten sonra" diye bir şey olacağından emin değilim. Bu, sonun başlangıcı gibi geliyor, ama ikimiz de bunu kabul etmiyoruz.

YİRMİ ÜÇ CHARLIE

O gün birkaç şey öğrendim.

Birincisi, Elle'yi gerçekten *çok* önemseydiğimi öğrendim. Onu, diz çöküp yalvaracak kadar önemsiyorum.

İkincisi, partiler ve kızların eskisi kadar çekici gelmediğini öğrendim.

Üçüncüsü ise, belki de en şaşırtıcı olanı, babamın beni takip ettirdiğini öğrendim.

Elle'nin evinden eve döndüğümde, Talin birdenbire ortaya çıktı ve koridordan babamın çalışma odasını işaret etti. İçeri girdiğimde babam öfkeden köpürüyordu.

"Dahlia Raventhal mı? Cidden mi? Bir Raventhal kaltağı yetmedi mi? Kızı Prens'in Balosuna davet ettik, ama onu sikmeni beklemiyordum."

"Anlamadım?"

"Biriyle gizlice görüştüğünü biliyorum, ama onun Raventhal pisliği olacağını beklemiyordum," diye tükürdü.

"Dahlia Raventhal ile yattığımı mı düşünüyorsun?"

"Bana masum numarası yapma, Charles. Sana kaç kez *uygun* bir eşe ihtiyacın olduğunu söylemem gerekiyor?"

"Kime uygun, baba?"

"Krallığa!" Sesi ofisinde yankılanarak gürler. Bana öfkeyle bakarken boynu titrer.

Onun sandalyelerinden birine çöküp tırnaklarıma bakıyorum. Babamın öfkesinin birkaç kat arttığını hissediyorum ve dudaklarım seğiriyor.

"Sen, Krallığın veliaht prensisin..."

"Ben kim olduğumu biliyorum ve bunun yirmi birinci yüzyıl olduğunu da biliyorum. Politik nedenlerle beni bir prensesle evlendirmenize gerek yok. Artık bunun için gerçek politikacılar var."

Kralın yüzü kıpkırmızı olur. Burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Naif olma, Charlie."

"Naif mi? Sence ben naif miyim?"

"Mürebbiyeni neredeyse hamile bırakırken naifin ve şimdi de aynı şeyi tekrar yaparak ailemize utanç getireceksin."

Aramızdaki hava gerginleşir.

Gözlerimi kısarım. "Neden birdenbire evliliğim hakkında bu kadar endişeleniyorsun?" Masasına bakarım ve bazı sözleşme belgelerini görürüm. Kanım kaynar. "Farcliff Barajı Projesi mi? O proje on beş yıl önce reddedildi. Annem bunu sağladı. Grimdale'in tüm nüfusunu başka bir yere taşınmamız gerekirdi."

"On beş yılda çok şey değişir, Charles." Elini salladı. "Ve evliliğin için endişeleniyorum çünkü zamanı geldi. Yasa, kral olmak için bir eşe ihtiyacın olduğunu söylüyor ve senin bu kadar beceriksiz olmandan bıktım. Dahlia Raventhal da senin hatalarından biri."

Kral kağıtları karıştırıp masasındaki çekmeceye tıkkıştırır. Babam bir şeyler planlıyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Bu evliliği birdenbire zorlaması... Bu durum ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Bir şeyler tutarsız ve babam tehlikeli bir adam.

Dahlia Raventhal uygun bir aileden geliyor, ama onunla yatmayacağım. Bugün o eve gitmemin sebebi o değil.

Hayır, gerçek çok daha ağır.

En azından Dahlia Raventhal eski bir aileden geliyor. Babam ona zarar verecek bir şey yapmaya cesaret edemez. Elle ise...

Elle, anne babasının kim olduğunu bile bilmiyor. Babam beni takip ediyorsa, bir şeyler çeviriyordur ve onun onurlu bir insan olduğuna inanmıyorum. Elle'yi tehlikeye atmak, yapmak istediğim en son şey. Kral, ona zarar verebilir ve bunun hiçbir sonucu olmaz. Onu önemsemişimi öğrenirse, onu hapse atabilir, bursunu kesebilir ya da daha kötüsünü yapabilir.

Onu iz bırakmadan ortadan kaybedebilir.

Yutkunup omuzlarımı dikleştiriyorum. Babam Dahlia Raventhal'a ilgi duyduğumu düşünüyorsa, en azından Elle onun

gazabından güvende demektir.

"Dahlia konusunda ne yapacaksın?" diye soruyorum. "Onunla görüştüğüme bu kadar emin görünüyorsun."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Bayan Raventhal'ı kaleye davet edeceğim, sen de o Raventhal domuzuna niyetini açıklayacaksın." Babam tekrar oturur ve elini sallar. "Gidebilirsin."

Talin kapıyı açar ve ben tek kelime etmeden dışarı fırlarım.

Doğruca Damon'un odasına giderim ve kapıyı açarım. Masasındaki not ve kitap yığınının başını kaldırır, kulağının arkasına bir kalem sıkıştırır.

"Charlie, ne oldu?"

Kardeşıme bakıp derin bir nefes alıyorum. "Yardıma ihtiyacım var."

DAMON ve ben arabayı Elle'in evinin önüne park ederiz ve kardeşim bana bakar.

"Bundan emin misin?"

"Hayır, ama aklıma gelen tek çözüm bu." "Bana borçlusun." Damon sırtıttı.

"Biliyorum."

Arabadan inip eve doğru yürüdük. Çimlerin biçilmesi gerekiyordu ve boyası dökülüyordu. Keşke Kraliyet'in kaynaklarını kullanarak Elle'ye yarı yarıya düzgün bir yer bulabilseydim, ama yapamazdım. Artık babamın beni izlediğini bildiğim için, kimse onun varlığından haberdar olamazdı.

Elle kapıyı açıp beni görünce kaşları havaya kalkar. "Selam. Burada ne işin var? O...?"

"Elle, bu kardeşim Damon."

"Bayan Valencia," Damon derin bir reveransla selamlar. Elle bana şaşkın bir şekilde bakar.

"Uh, merhaba. İçeri gelin." Kapıyı bizim için daha fazla açar ve dar giriş holüne adım atarız.

"Kim var orada?" Koridordan bir ses gelir. Dahlia Raventhal'ın rengarenk kafası köşeden görünür, ardından tamamen çıplak vücudu ortaya çıkar. Üçümüze bir bakış atar

ve elini salladı. Ben başka yere baktım, ama Dahlia Raventhal'ın kafa saçlarına uyması için kasık kıllarını boyadığını fark ettim.

Ne hoş.

Kardeşim o kadar çabuk başka yere bakmaz. Gözleri yuvalarından fırlar ve Dahlia yan odaya kaybolana kadar ona bakar.

Elle iç çeker. "O benim oda arkadaşım Dahlia," der, Dahlia'nın kapısına yan gözle bakarak. "O geleneksel anlamda giyinmeye pek inanmaz."

"Hiç sorun değil," diyor Damon, hala Dahlia'nın kaybolduğu odaya bakarak.

Elle bizi koridordan mutfağa doğru götürüyor. Elimi belinin altına kaydırıyorum ve o bana doğru yaklaşıyor. "Ne oluyor?"

"Seninle konuşmam lazım... ve Dahlia'yla."

Kaşlarını çatıyor, ama mutfak masasını işaret ediyor ve Dahlia'nın kapısını çalmaya gidiyor. İkisi geri döndüğünde, Dahlia neyse ki bornoz giymiş. Eğer hala çıplak olsaydı, Damon'un yeterince odaklanabileceğinden emin değilim.

Kızlar bize su ve kahve ikram ederler, ama ben başımı sallıyorum. Elle yanıma oturur ve elini uyluğumun üzerine kaydırır, gözleri sorgulayıcıdır. Dahlia buzdolabını karıştırırken kendi kendine mırıldanır. Kardeşimin gözleri bornozla örtülü kıkına yapışmıştır.

Derin bir nefes alıyorum. "Dahlia, senden bir ricam var."

"Ne?" diye soruyor, arkasına bakmadan. Buzdolabından kalan bir tavuk çevirmeyi çıkarıyor, bir tavuk bacağını koparıp ısıyor. Çiğnerken bize dönüyor ve kaşlarını kaldırıyor.

Elle gülümsemesini bastırır ve ben kardeşimle göz göze geliriz. Dahlia tavuk tabağını uzatır. "Siz de ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler." Boğazımı temizlerim. "Dinle, Dahlia, kardeşimle aşıkmiş gibi davranabilir misin acaba?"

"Ne?" Elle bana dönerek kaşlarını çatı.

Dahlia omuz silkiyor. "Tabii." Tavuk kemiğini çöpe atıyor ve parmaklarını yalıyor. Damon dudaklarını yalıyor.

"Dur, hayır, Dahl. Hemen kabul etme. Neden bahsediyorsun, Charlie?" Elle diyor.

"*Charlie?*" Damon'un gözleri sonunda Dahlia'dan ayrılır ve Elle'ye odaklanır. Bana çok yakın olmayanların bana Charlie demediğini bilir.

Derin bir nefes alıyorum. "Babam buraya geldiğini gördü. Dahlia yüzünden burada olduğumu düşünüyor, bu da anlaşılır bir şekilde bazı tartışmalara neden olabilir. Seni akşam yemeğine evimize davet edecek, Dahlia, bu yüzden Damon için seni almaya geldiğini söylersem..."

"...senin evine, yani kaleye mi?" diye sorar Dahlia, kaşlarını çatarak. "Bilmiyorum. Ben..."

"Evet. Bu bir sorun mu?"

"Bir saniye geri alabilir miyiz?" Elle ayağa kalkar ve elini alnına koyar. "Neler oluyor burada?"

"Bak, önemli bir şey değil," Damon araya girer. "Kardeşim senden hoşlanıyor, ama o veliaht prens, bu yüzden durum biraz karmaşık. Bunun nasıl yürüyeceğini anlamak için biraz zamana ihtiyacı var. Babam onun Dahlia'dan hoşlandığını düşünürse, bu senin için güvenli demektir. Babam onun kimseden hoşlanmadığını düşünürse, daha da iyi. Dahlia'dan hoşlananın ben olduğumu söyleyerek ona biraz zaman kazandıracağım" —gözlerini hala tavuk çevirme yiyen kısa, peri gibi kıza çevirir—"ve sonra intikam korkusu olmadan birbirinizi görmeye devam edebilirsiniz. Basit."

Damon, Dahlia'ya gülümser, Dahlia da başını sallayarak gülümser. Dahlia, Elle'ye bakar. "Bana basit görünüyor."

"Ne demek, eğer benim hakkımda bir şey bilmiyorsa 'güvende' olduğum anlamına mı geliyor?" Elle, benden kardeşime bakarak sorar. "Bir tür tehlike altında mıyım?" Ayağa kalkar ve odada volta atmaya başlar. İçinde panik yükseldiğini görebiliyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum, ayağa kalkıp onun dolaşmasını durdurmak ve ona sarılmak için. "Hayır. Hiçbir tehlike altında değilsin. Seni koruyacağım."

"Neyden?"

"Bak, Elle, bunu çözmek için zamana ihtiyacım var. Ben..." Derin bir nefes alıyorum. "Seni istiyorum. Gerçekten, yani herkesin önünde, herkesin bilmesini istiyorum. Artık gizlice buluşmak istemiyorum, ama

gelenekler var ve bunları görmezden gelmek... dalgalanmalara neden olur."

"Dalgalanmalar mı?" Elle'in gözleri büyüdü. Dudaklarını ısırđı ve arkadaşına baktı. "Ve sen bununla sorun yok mu, Dahlia? Kaleye gitmeye ne dersin?"

"Bu bir sorun mu?" diye soruyorum, Elle'den uzaklaşarak. Bu planı düşündüğümde böyle bir tepki beklemiyordum. Dahlia Raventhal'ın bu oyuna seve seve katılacağını düşünmüştüm.

Dahlia ağırlığını bir ayağından diğerine aktarır ve tavuk tabağını masaya bırakır. "Aslında sorun değil. Ben sadece... kaleleri pek sevmem." Garip bir gülümsemeyle ekler. "Anlarsın ya?"

"Kesinlikle," diyor Damon, elini saçlarının arasından geçirerek. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Dahlia'nın gözleri parlar. "Öyle mi?"

"Anlıyor musun?" diyorum, kaşlarımı kaldırarak.

Dahlia dudağını ısırır ve Elle'ye bakar. "Elle'ye yardımcı olacaksa giderim."

Rahat bir nefes alırım ve Damon gülümser. Elle kaşlarını çatır, ama sonunda arkadaşına başını sallar. "Tamam, ama sadece emin olduğun sürece, Dahlia."

"Eminim," dedi Dahlia. Damon'a dönüp gülümsedi. "Belki de bir tür arka plan hikayesi uydurmalıyız."

"Evet, kesinlikle. Ne düşünüyorsun?" Dahlia Damon'un yanına oturunca Damon'un yüzü aydınlanır.

Elle hala emin görünmüyor, bu yüzden onu yatak odasına götürüp kollarıma alıyorum. Alnını öpüp ona sıkıca sarılıyorum. "Bir çaresini bulacağım, Elle."

Zorla gülümser ve başını sallar. "Tamam. Benim için Dahlia'yı incitme."

Orada, kollarımızı birbirimize dolayarak kalırız ve ben nasıl cevap vereceğimi bilemem. Elle ile ne kadar çok zaman geçirirsem, ona karşı hislerim o kadar güçlenir. Ama benim için işler sıradan insanlar için olduğu kadar basit değildir.

Ama bir şeyi biliyorum. Elle ile birlikte olmak istiyorum ve kimse —babam bile—beni durduramaz. Gelenekler canı cehenneme, ben kadınımlı seçtim.

YİRMİ DÖRT ELLE

PRENS DAMON ve Charlie ayrıldığında, Dahlia hiç rahatsız görünmüyor. Ben ise çok rahatsızım. Dahlia'nın yatak odasının kapı çerçevesine vurup kafamı aralığa sokuyorum.

"Sence 'beni güvende tutmak' ne anlama geliyor? Prensle böyle gizlice görüşerek tehlikeye atılıyor muyum sence?"

Dahlia yatakta roman okuyor. Kitabı yan sehpayaya koyar ve yanına gelip oturmam için yatağını okşar.

Derin bir nefes aldı. "Gerçekten bilmiyorum. Charlie en büyük çocuk olmasaydı, muhtemelen daha kolay olurdu. O tahtın varisi, bu yüzden kiminle çıktığı çok önemli."

"Daha önce kimse umursamıyor gibiydi."

"Daha önce yirmi beş yaşında değildi. Gelenekleri bilirsin. Seni tanıyana kadar hiçbir kızla bir veya iki geceden fazla birlikte olmamıştı." Elbisesi üzerinde ellerini gezdirip derin bir nefes aldı. "Sanırım senden hoşlanıyor."

"Onunla asla ilişkiye girmemeliydim."

"Öyle söyleme," der, bana gülümseyerek. "Seni hiç bu kadar mutlu görmemişim. Ve sen de söyledin, maraton seks seanslarından dolayı her zaman yorgun olsan da, eğitimin iyi gidiyor. Düzenli seks yapmanın seni rahatlattığını düşünüyorum."

Gülmeden edemiyorum. "Her şey her zaman seks etrafında mı dönüyor?"

"Er ya da geç, evet," dedi Dahlia omuz silkerek, "ama bence Prens Charlie senden çok hoşlanıyor."

"Ama bu pek de önemli değil, değil mi? Beni sevse bile, olması gereken bu. Benim varlığımı bile bilmiyormuş gibi davranmak zorunda." Kafamı sallayıp iç çekiyorum. Charlie beni

harika hissettirse de – seksi, akıllı, kadınsı, ne dersiniz deyin – bu ilişkinin mahkum olduğu hissini bir türlü atamıyorum.

Eğer kimseye benden bahsedemiyorsa... ne anlamı var ki?

Kendime daha fazla saygı duymalıyım. Kafamın içindeki küçük bir ses giderek yükseliyor ve *erkeklerle her zaman aynı şeyin olduğunu* haykırıyor. Charlie beni, ilişkisini herkese duyurmak için yeterince sevmiyor ve bizim için bir gelecek yok. Ben sadece eğlenceli bir oyalama aracıyım ve benden sıkıldığında her şey bitecek.

Beni ailesiyle tanıştıramıyorsa, bu ilişki nereye gidiyor?

Hiçbir yere, işte buraya gidiyor.

Dahlia beni dırter. "Hey," der. "Kafandan çık. Her şey yoluna girecek."

"Bunu bilemezsin."

"Hayır, ama regatta bir ay sonra ve senin antrenmanlarına odaklanman gerektiğini biliyorum. Ben bu yemeğe gideceğim, Prens buraya gelip seni ne kadar sevdiğini söyleyecek ve her şey yoluna girecek."

Ben alaycı bir şekilde gülümserim. "O beni sevmiyor."

Dahlia sadece gözlerini devirir. "Uh huh."

"Ama haklısın. Antrenmanlara odaklanmam lazım. Bu sabah suda kötü bir seans geçirdim. Sanırım stresliydim. Böyle hissetmeye alışkın değilim... Kontrolümü kaybetmiş ve dengesiz hissediyorum."

"Biliyorum," diyor Dahlia gülümseyerek, "ama aynı zamanda iyi uyumuyorsun da. Daha erken yatmalısın, kendini daha iyi hissedeceksin. Bu uykusuzluk olayı hiç iyi değil. Sezon bitmeden son bir ay boyunca sadece antrenmana odaklan. Prensle sonra ilgileniriz." Beni kucaklıyor.

"Kaleye gitmek senin için sorun olmaz mı?"

Dahlia içini çekerek benden başka bir yere bakıyor. "Sorun olmaz."

"Sakıncası yoksa, ailenle ne oldu?" Oda arkadaşşıma bakıyorum ve onun hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ediyorum. "Neden kraliyet ailesinden bu kadar çekiniyorsun?"

Sadece birkaç hafta önce onun aristokrat bir aileden geldiğini öğrendim ve şimdi onun hikayesinin daha fazlası olduğunu fark ediyorum

Annesinin kraliçenin en yakın arkadaşı olduğunu, ama öldüğünde bazı tartışmalar çıktığını öğrendim. Raventhal, Farcliff'te kötü bir isim haline geldi.

Dahlia'nın gerçekte kim olduğunu Prens'in Balosu sayesinde öğrendim ve o davetiyeyi görmeseydim soyadının Raventhal olduğunu asla bilemezdim. Onun geçmişi hakkında bilmediğim çok şey olduğunu düşünmeye başlıyorum. Tek bildiğim, artık kraliyet dünyasının bir parçası olmak istemediği.

Benim için kaleye gitmeye razı olması, onun ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu kanıtlıyor.

Dahlia hüzünlü bir gülümsemeyle, "Başka bir zaman anlatırım. Sadece kaleleri, gelenekleri ve kuralları sevmiyorum. Bana göre değiller," diyor.

Gülümserim. "Evet, anlıyorum. Teşekkür ederim. Çok minnettarım."

Elini göğsüne koyarak iç çeker. "Genç aşklar için her şeyi yaparım."

"Sürekli bu kelimeyi kullanıyorsun," diye gülüyorum. "Bence..."

"... oh, sus," diye gülerek sözümü keser. "İster kabul et ister etme, aşk aştır."

ÖNÜMÜZDEKİ BİRAZ GÜNLERDE, Dahlia'nın tavsiyesine uyuyorum. Antrenmana odaklanıyorum ve suda birkaç iyi seans yapıyorum. Erken yatıyorum ve kemiklerimin derinliklerine yerleşmiş gibi görünen bu inatçı yorgunluğu atmaya çalışıyorum. Prens Charlie ile hâlâ her gün görüşüyoruz, ama kalbimin ona karşı kapanmaya başladığını hissedebiliyorum. Bunun bir yere varamayacağını biliyorum ve kaçınılmaz olan, bana bittiğini söyleyeceği gün için kendimi hazırlıyorum.

Kendini sabote etmek mi? Evet, bu benim uzmanlık alanım.

Yarışa sadece üç hafta kaldı ve ben, mahvolmuş aşk hayatıma değil, kürek çekmeye odaklanmam gerekiyor.

Dahlia, Çarşamba akşamı kraliyet yemeğine davetini, Prens'in Balosu davetiyesiyle aynı kalın, filigranlı kağıtta alır. Zarf parfüm kokuyor ve içimde kıskançlık kıvrımları oluşur.

Bu, asla ait olamayacağım dünyayı bana bir kez daha hatırlatıyor.

Hayatım, doğduğumdan ve koruyucu aileye verildikten sonra, üniversitede Grimdale'in dışlanmış oluştan, beni gerçekten önemseyen ilk erkekle halka açık yerlerde birlikte olamamaya kadar, büyük bir reddedilme öyküsünden ibaret.

Ama kıskançlığımı bir kenara bırakıp Dahlia'nın kaleye gitmek için hazırlanmasını izliyorum. Muhteşem görünüyor ve limuzin onu almaya geldiğinde, sanki her zaman evinin önünde limuzinle alınmış gibi içine biniyor.

Öyle görünüyor çünkü her zaman limuzinlerle alınmıştır. O Dahlia Raventhal.

Ve ben hiç kimseyim.

Düşüncelerimi bastırarak iç geçiriyorum. Telefonum çalışıyor. Charlie: Keşke burada olsaydın.

Gülümserim ve kalbim rahatlar. En azından beni düşünüyor.

DAHLIA, gece yarısına kadar eve gelmez. Doğruca yatak odasına gidip kapıyı kapattığını duyarım ve akşam yemeği hakkında bilgi almak için yarını beklemem gerektiğini bilirim.

Yine de uyku gelmiyor ve sabahki antrenmanımın zorlu geçeceğini biliyorum.

NİHAYETİNDE, antrenman gerçekten de acı verici olur. Koç Bernard bunu fark eder ve antrenmandan sonra beni kenara çeker.

"Ne oluyor sana, Elle? Son birkaç antrenmanında çok kötüydün."

"Biliyorum, koç. İyi uyuyamıyorum."

Dudaklarını büzerek homurdanıyor. "Bu çok önemli bir dönem, Elle. En iyi halinle olmanı istiyorum."

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Gözlerine bakamıyorum. O haklı. Önümüzdeki hafta her antrenmanda kendimi daha fazla zorlamalıyım, sonra da regatta öncesindeki hafta biraz rahatlamalıyım. Ancak şu anda, antrenmanlarımın en yoğun olduğu haftalar pek iyi gitmiyor. Koç Bernard yüzümü incelerken midem guruluyor ve kendimi hasta hissediyorum.

Kusacakmışım gibi hissediyorum.

Koç Bernard elini omzuma koyar. "Yarın ve hafta sonu dinlen, Elle. Pazartesi günü zinde gel."

"Gerçekten mi?"

"Belki de seni çok zorluyorum. Biraz uykuya ihtiyacın var gibi görünüyor. Bu noktada, ekstra antrenmanlarla kendini ldrmektense dinlenmen daha iyi."

Gözleri yumuşar ve omzumu sıkar. Minnettarlık göğsümü doldurur ve rahat bir nefes alırım. "Teşekkürler, Koç."

Bugün Perşembe, yani üç gün tatilim var.  gün! Aylardır  gün tatil yapmamıştım. Eve gidip yorgunluktan kanepeye yığıldım. Dahlia da kısa süre sonra oturma odasına girdi, karnına sıcak su torbası bastırıyordu.

"Adet döneminden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?" Bir iniltiyle yanıma uzanır.

Ben gerginleşiyorum.

O da fark eder.

"Dahlia," diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. Korku damarlarımdaki kanı donduruyor. "Sanırım hamilelik testi yapma zamanı geldi."

YİRMİ BEŞ CHARLIE

YEMEK PARTİSİ, her şeyi göz önünde bulundurursak, iyi geçiyor. Damon ve Dahlia birbirlerine ilgi duyuyormuş gibi davranmakta oldukça başarılılar.

Babam yemek boyunca bana birkaç kez şüpheli bakışlar atıyor, ama yemi yutmuş gibi görünüyor. Damon'un bir Raventhal'a ilgi duyduğu iddiasından pek memnun değil, ama en azından o tahtın varisi değil. Kendisi ve krallık için mükemmel bir eş seçmesi gerekmiyor.

Hayır, bu sorumluluk tamamen benim omuzlarımda.

Yemekten sonra babamı takip ederek yemek odasından çıkıyorum. "Mutlu musun?"

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve homurdanıyor. "Hayır, ama en azından kraliçe olmayacak."

"Bana gayet iyi görünüyor."

"Raventhal'larla olan geçmişimizi unuttun mu?" Sanki annemin ölümünün suçlusu benmişim gibi bana bu sözleri tükürüyor. "Tabitha Raventhal bu aileye utanç getirdi ve şimdi ben hiçbir şey olmamış gibi kızını ağırlamak zorundayım."

Öfke içimi kaplar ve onu bastırmak için derin bir nefes alırım. Şimdi bunun sırası değil. Az önce neredeyse medeni bir akşam yemeği yedik ve yemek bittikten on dakika sonra ortamı bozmak istemiyorum.

"Baba, işler değişti. Kimin umurunda? O geçmişte kaldı."

"Geçmişte kalmış olabilir, ama yine de onun senin karın olmayacağına seviniyorum."

"Kiminle evlendiğin kimin umurunda? Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Ben önemsiyorum," diyor, omuzlarını dikleştirip bana dönerek. "Evlendiğin kişi seninle birlikte tahta geçecek ve Farcliff tahtının varisini taşıyacak."

Farcliff tahtına taşıyacak. Bunun önemini nasıl anlamıyorsun?"

"Evet, ama bu büyük ölçüde anlamsız bir unvan," diye alay ettim. "Bir kabinemiz, bakanlarımız ve bütün bir hükümetimiz var. Beni, anlaşma yapmak isteyen herhangi bir lordun eline satmak için bir mal gibi kullanmana gerek yok. Bu yüzden mi beni Olivia Brundle'a yönlendiriyorsun? O aptal baraj projesi için mi?"

"Sen çok safsın, evlat."

"Naif değilim. Ben yirmi birinci yüzyılda yaşıyorum. Senin aksine."

"Omuzlarındaki sorumluluğu ne zaman anlayacaksın?"

Bunun için anneni suçluyorum. Seni bağımsızlık fikirleriyle şımarttı. O da konumunun önemini anlamamıştı."

"Annem hakkında böyle konuşma." Sesim sertleşir ve ona bir adım daha yaklaşıyorum.

Babam hırlar. "O aptaldı ve bu yüzden öldü." "Bir kelime daha etme."

Bir adım daha atarım ve

ellerim yumruk haline gelir. Aramızdaki hava gerginleşirken babam bana dik dik bakar. Kalbim daralan damarlarımdan sıcak, öfkeli kan pompalarken omuzlarımin arasına bir damla ter damlar.

Annemin ölümü çocukluğumun en yıkıcı anıydı ve her zaman kralın bunun için beni suçladığını düşünmüştüm, ama şimdi bana böyle baktığında, o kadar emin değilim. Annemin ölmesine neredeyse seviniyor gibi görünüyor.

"Seni de yanında götürmemesi ne yazık," diyor babam alçak sesle. "Damon çok daha iyi bir kral olurdu."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarparak canımı yakıyor. Onun koridorda yürüdüğünü izlerken, ben olduğum yerde kalıyorum.

Ertesi gün Elle'yi gördüğümde, uzak görünüyor. İkinci evimiz olan kulübeye gidiyoruz ve o pencerenin yanında durup dışarıya bakıyor.

Yakındaki kıyı şeridindeki gölün çıkışını işaret ediyorum. "Tam oraya bir hidroelektrik baraj inşa etme önerisi var. Bu baraj,

tüm Farcliff'e elektrik sağlayacak, ama Grindale'deki herkesi başka bir yere taşınmamız gerekecek."

"Ne? Bu delilik! Bunu yapmaya hakları var mı?"

"Teknik olarak hayır. Annem hayattayken bu projeye karşı çıktı ve planlama komisyonu tarafından reddedildi. Ancak bu on beş yıl önceydi ve kralın ofisinde bununla ilgili belgeleri gördüm."

"O, Grindale'i diğer kraliyet mensuplarından daha çok önemserdi."

Annemin beni boks salonuna Bo'yu görmeye götürdüğünü veya farklı hayır kurumlarında gönüllü olarak çalıştığını hatırlayarak gülümsüyorum. "O özel biriydi."

"Baraj ne olacak?"

"Emin değilim. Babam hükümetin onayı olmadan bunu gerçekleştiremez. Bu konuda resmi bir şey görmedim. Evliliğimi zorlamasının bununla bir ilgisi olup olmadığını bilmiyorum. Sadece... bu konuda içimde kötü bir his var."

Elle hafifçe iç çeker ve gözleri uzaklara dalar.

"İyi misin?" Arkadan beline sarılır, yanağını onun yanağına dayarım.

Elle geriye uzanır ve bana yaslanır. "Evet," der. "Sadece yorgunum. Koç bana üç gün izin verdi. Pazartesiye kadar antrenman yapmayacağım."

Onu döndürüp kendime çekiyorum. "Gerçekten mi? Üç gün hiçbir şey yapmadan mı? Bu, geceyi birlikte geçireceğimiz anlamına mı geliyor?"

Gülümsemesi zoraki gibi görünüyor, ama kollarını boynuma doluyor ve bana bir öpücük veriyor. "Evet, yapacağız."

O öğleden sonra, Elle kanepede uykuya dalar, hafifçe horlayarak ve titreyerek. Bunu görmekten mutluyum, çünkü uyku sorunu yaşadığını biliyorum. Üzerine bir battaniye örterim ve alnına bir öpücük kondururum.

İkimiz için akşam yemeği hazırlıyorum ve mahzenden bir şişe şarap getiriyorum. Biraz daha guacamole yapıyorum.

Ama Elle uyanınca şarabı reddeder. "İyiyim, teşekkürler."

"Ama yarın antrenmanın yok," diyorum, bardağı ona doğru iterek. "Biraz rahatlayabilirsin. Bir kadeh şarap

zararı olmaz."

"Sadece biraz midem bulanıyor," diyor Elle zoraki bir gülümsemeyle.
"Şu anda midem kaldırmaz."

"Tamam."

Gözlerimden kaçıyor ve guacamole'ye dokunmadığını fark ediyorum. Ona bakmıyor bile, sanki onu görmek onu hasta ediyormuş gibi. Kulübede birlikte geçirdiğimiz ilk gecemizdeki gibi değil, o zaman ona doyamamıştı.

Bana doyamıyordu.

Bu gece bir şeyler farklı ve bu hoşuma gitmiyor.

"Her şey yolunda mı, Elle?"

Hala bana bakmadan başını sallıyor. "Evet. Sanırım biraz uzanmam lazım. Üzgünüm, keşke biraz daha eğlenceli olabilseydim."

Onu yatak odasına götürüp yatırıyorum, alnına bir öpücük konduruyorum. Gözlerini kapatıyor ve başka bir şey söylemeden benden uzaklaşıyor.

Sadece hasta ya da yoğun antrenmanlarından yorgun düşmüş. Beni görmekle birlikte kürek çekmeyi ve okulu nasıl idare ettiğini bilmiyorum.

Endişelenecek bir şey yok. Bunun benimle bir ilgisi yok.

Kendime sürekli bunu söylüyorum, ama başka bir şeylerin döndüğünü hissetmekten kendimi alamıyorum. Dahlia ile akşam yemeği partisini ona anlattığımdan beri, sanki benden uzaklaşıyormuş gibi hissediyorum.

Bir saat kadar sonra onu kontrol ettiğimde, derin uykuda olduğunu görüyorum. Kulübede dolaşmak beni sıkıyor, bu yüzden bisikletime atlayıp dışarı çıkıyorum. Perşembe akşamı, yani Bo'nun spor salonunda amatör dövüşler düzenleyeceği gün.

Partiye gitmek istemiyorum, ama rahat, tanıdık ve güvenli bir yere gitmek istiyorum. Bo'yu özlüyorum.

Grimdale'in kenarına vardığımda, bisikletimi birkaç blok ötede park edip boks salonunun arka kapısından içeri giriyorum. Kavga sesleri ve küçük bir kalabalığın tezahüratlarını duyuyorum ve kafamı köşeden içeri sokuyorum. Derin bir nefes alıp, spor salonu ekipmanlarının tanıdık kokusunu ve bayat ter kokusunu içime çekiyorum.

Bunu özlemişim. Artık saldırganlığımı bu şekilde dışa vurmaya ihtiyacım olmasa da - artık dışa vurmam gereken saldırganlığım pek kalmadı - sanki eve dönmüş gibi hissediyorum.

"Burada olmaman gerekiyor," diyor Bo, arkamda belirerek.

Ona dönüp gülümsüyorum. "Uzak duramadım."

Ringdeki çocuklardan birine başını sallar. "O Malik Jones.

İyi. Birkaç hafta önce geldi. Ayakları çok iyi."

"Hızlı elleri var. Antrenmanlara devam ederse, gerçekten iyi olabilir."

Bo onaylayarak homurdanır ve bana bakar. "Başını belaya sokmadın mı?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet," diye sırtıtıyorum. "Bunu söyleyeceğimi ve yalan söylemeyeceğimi hiç düşünmemiştim."

"O kim?" "Ne?"

Bo kıkırdar ve ben kaşlarımı çatarım. Elle'yi nereden biliyor olabilir?

Yaşlı adam ofisine doğru başını sallar. "Her zaman, kalbindeki öfkeyi atmanın tek yolunun iyi bir kadının sevgisi olduğunu söylemişimdir. Hadi, sana bir şey vermek istiyorum."

Onu, sararmış kağıt yığınlarının ve duvarlara yaslanmış eski, kırık spor aletlerinin bulunduğu dar odaya kadar takip ediyorum. Bo oturduğunda solmuş deri koltuğu gıcırıyor ve doğru anahtarı bulana kadar bir dizi anahtar çıkardı. Bo masasının alt çekmecesini açıyor ve küçük, siyah kadife bir kutu çıkarıyor.

Bunu bana doğru itti. "Annen seni buraya ilk kez getirdiğinde bana bunu verdi. Hazır olduğunda sana vermemi söyledi. Düşündüğümden biraz uzun sürdü, ama artık hazırsın."

"Annem mi?"

"Evet." Bo uzaklara dalar ve kutuyu açmam için işaret eder.

Kutuyu açtım ve annemin en sevdiği yüzüğü gördüm. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bunu sana o mu verdi?"

Bo gülümser. "Evet. Birkaç ay önce..." Sesi kesilir ve annemin ölümünden önce demek istediğini anlarım. "Senin yaşındayken çok enerjikti. İyi bir boksördü."

"Annem boks mu yapıyordu? Bunu neden daha önce duymadım?"

"Seni buraya neden getirdi sence?" Bo gülümser. Sandalyesine yaslanırken gözleri buğulanır. "İnanılmaz bir kadındı. Bunu bana saklamam için verdi. Kalede kaybolabileceğini söyledi. Senin vahşi tarafını evcilleştirecek bir kadın bulduğunda sana vermemi söyledi. Tek söyleyebileceğim şey, umarım onunla tanışabilirim."

Bo bana gülümsüyor ve duygular boğazımı düğümliyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Yüzüğe bakıyorum ve annemin gergin olduğunda onu parmaklarında oynattığını, dalgın olduğunda ona bakarak daldığını hatırlıyorum. Bu, annemin annesinin yüzüğüydü, ondan önce de büyükannesinin... Annemin gözlerini hatırlatan yuvarlak bir zümrüt taşının yer aldığı narin, beyaz altın bir yüzük. Etrafında küçük elmaslar parıldıyor. Yüzüğü parmaklarımın arasına alıyorum ve yanağıma düşmeden gözyaşımı siliyorum.

"Onu o kadar iyi tanıdığınıza inanamıyorum."

"Öyleydin." Bo hüzünle gülümser ve ben onların arasında gerçekten ne olduğunu merak ederim. Elini uzatıp elimi sıkar. "Senin harika bir kral olacağını biliyordu. Bana senin yönetmek için doğduğunu söylediler ve bence haklıydı."

Ona daha fazla bakarsam, gerçekten ağlamaya başlayacağım. Bunun yerine, yüzüğü kutuya geri koyup göğüs cebime sokuyorum.

"Bunu bilemem."

"Yapacaksın." Bo başını sallar. Sandalyesine yaslanır ve kollarını karnının üzerinde kavuşturur. "Sen doğuştan bir lidere sin. Sadece pürüzlü kenarlarını yumuşatacak birine ihtiyacın var."

Gülümserim, kutuyu göğsüme dokunurum. Elle benim pürüzlü kenarlarımın düzeltilmesini sağlar. O bundan daha fazlasını yapar. Beni bütünleştirir ve onun annemin yüzüğünü takacak tek kadın olduğunu zaten biliyorum.

YİRMİ ALTI ELLE

HAMİLEYİM.

Hamilelik testinde o mavi çizgiler belirlediğinden beri, zihnim kontrolden çıkmış durumda. Charlie'nin gözlerine bile bakamıyorum.

Hamileyim.

İçimde bir bebek büyüyor. Aklım almıyor. Şu anda gerçek, minik bir insan oluşuyor. Rahmimde.

Kapının kapandığını ve Charlie'nin motosikletinin uzaklaştığını duyduğumda, iç çekip sırt üstü yattım. Gözlerimden yaşlar akmaya başlarken tavana bakakaldım.

Bu çok büyük bir felaket.

Sabah sonrası hapını almayarak ne düşünüyordum ki? O zamandan beri korunuyoruz, ama o ilk gece...

Gırtlığımda bir yumru oluşurken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Telefonum çalıyor. Charlie, boks salonuna gittiğini ve bir saat sonra döneceğini söylüyor.

Son zamanlarda çok düşünceli davranıyor. Bu gece bile benim için yemek pişirdi ve beni yatırdı. O çok... *sevgi dolu*.

Ve ben onun çocuğunu taşıyorum.

Charlie'ye söylemek istiyorum, ama bana her baktığında, kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Eğer ona söylersem, her şey değişecek. Ya çıldırırsa? Ya kızarsa?

Ya onu aldırmamı isterse? Ya beni bir daha görmek istemezse?

Bu düşünce kalbimin etrafında göğsümü acı bir şekilde sıkıştırıyor.

Prensi kaybetmek istemiyorum.

Ama bebeğimden vazgeçmeyeceğim. *Vazgeçmeyeceğim*. Asla. Bir çocuğun benim yaşadıklarımı yaşamasını, tüm hayatını

Ebeveynlerinin kim olduğunu ve neden istenmediklerini merak ediyorlar.

Hayır, bu çocuk beklenmemiş olabilir, ama isteniyor olacak. Prens istese de istemese de seviyecek.

Ama ona söylemek, tepkisini görmek... onu kaybetmek...

Buna dayanamıyorum. Toparlanıp ağlıyorum.

Panik içimde kıvrılmaya başlar, tüm korkularımı ve güvensizliklerimi delip geçer. Bebeğe bakacağım demek kolay ama nasıl?

Bursumu kaybedeceğim, çünkü gelecek yıl yarışmalara katılamayacağım. Mezun olamayacağım, bu da iyi bir iş bulamayacağım anlamına geliyor.

Kötü bir anne olacağım. Ebeveynlik hakkında ne biliyorum ki?

Bebeğin ihtiyaçlarını nasıl karşılayacağım? Nasıl hayatta kalacağım?

Gözlerimi sıkıca kapatıp, ellerimdeki battaniyeleri buruşturuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bu, dönen düşüncelerimi durduracak kadar beni sakinleştiriyor.

Hayatım tamamen mahvoldu, ki bu ironik bir durum, çünkü son iki aydır her gece tamamen mahvoluyordum. Kalbim hızla çarpmaya başlar ve derin bir nefes alırım. Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalkarım ve bir elimi karnıma koyarım. Mutfığa doğru yürürken, guacamole kasesine bir bakış atarım ve hemen banyoya koşarak kusarım.

Görünüşe göre sabah bulantısı sadece sabahları olmuyor.

Midem tekrar bulanırken öksürüyor ve tükürüyorum, sonra uzun süre tuvalet klozetine ağlıyorum.

Banyo zemininden kalkıp dişlerimi fırçaladıktan ve gargara yaptıktan sonra yatağıma geri dönüyorum. Charlie yanıma yatana kadar bulanık bir uykuya dalıyorum.

"Hey," diye uykulu bir şekilde mırıldanıyorum. "Boks salonu nasıldı?"

"Harikaydı," diyor, komodin çekmecesini açıp içine bir şey koyup tekrar kapatıyor. "Bo'yu görmeye gittim."

"Orada görülürsen kapatılır diye düşünmüştüm."

"Olabilirdi, ama orada çok uzun kalmadım. Onu görmek güzeldi.

O benim için bir baba gibidir."

Charlie kollarını bana dolayarak beni göğsüne doğru çeker. Taze hava ve her zamanki kolonyası kokuyor, ben de onun tenine doğru iç çekiyorum.

derisine iç çekiyorum.

Keşke onunla birlikte olmak bu kadar iyi hissettirmeseydi. O kadar mükemmel olmasaydı her şey çok daha kolay olurdu.

"Nasıl hissediyorsun?" Saçlarımı okşuyor ve alnımı öpüyor, kalbim sıkışıyor.

Sözler ağızımdan çıkmıyor. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Yani, *nasıl* söyleyeceğimi biliyorum. "Hamileyim" diyebilirim, ama beynim bunu yapmamı engelliyor gibi.

Bunun yerine, sadece iç çekiyorum. "Sen buradasın, şimdi daha iyi hissediyorum."

"Hâlâ hasta mısın? Ben sana bakacağım." Beni kendine sıkıca sarıyor. Charlie çok şefkatli ve sevgi dolu, bu da kalbimi kırıyor. Onu kaybetmem sadece an meselesi.

Çünkü günün sonunda onu kaybedeceğimi biliyorum. İçten içe bunun asla yürümeyeceğini hep biliyordum. İlişkimizi kamuoyuna açıklayabileceğimiz konusunda bir tür umut besliyordum, ama Dahlia ile akşam yemeğinden sonra bu umutlar sönmeye başladı.

Artık hamileyim, her şeyin bittiğini biliyorum. Veliht Prens'in Grimdale'den bir kızla gayri meşru bir çocuğu olması...

...bu, veliaht prensin on beş yaşındayken dadısıyla ilişkiye girmesinden daha büyük bir skandal. Ona bunu yapamam.

Kendime ya da bebeğime bunu yapamam. Çocuğumun skandalın korkunç spot ışıkları altında büyümesini, düzgün bir hayat sürme şansı bulamamasını istemiyorum.

Prensle aramızdaki ilişki bitmeli.

Ama bu gece değil. Bu hafta sonu değil. Son üç günü onunla geçireceğim ve onu tüm kalbimle seveceğim. Onunla sevişeceğim, onu öpeceğim, ona sarılacağım ve her şeyi içime çekeceğim... ve sonra veda edeceğim. Bu yılı üniversitede bitireceğim ve gelecek yıl için bir şeyler düşüneceğim.

Onu benimle birlikte dibe çekmeyeceğim ve bebeğime zarar vermeyeceğim.

O anda, Prens Charlie'nin kolları beni sarmışken, nefesi sakinleşip uykuya daldığını anladığımda, onu sevdiğimi fark ettim.

Tanrım, onu ne kadar seviyorum.

Onu daha önce hiçbir erkeği sevmediğim kadar seviyorum. O benim kalbim, ruhum, her şeyim. Parmaklarımı Charlie'nin göğsüne kısıyorum

ve cildini öpüyorum. Artık sakallı. Söylediği gibi göğüs kıllarını uzattı.

Benim için.

Onu sevdiğim için ona bebekten bahsedemeyeceğimi biliyorum. Onu sevdiğim için onu bırakmam gerekiyor. Bu bebek benim hayatımı değiştirecek, ama onun için krallığı sarsacak büyük bir skandal olacak.

Bu Charlie için, benim için ya da bebek için adil değil.

Charlie yanımda horlarken ben sessizce ağlıyorum. Onu kaybetme düşüncesi kalbimi parçalıyor, ama doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Onu elde edemesem bile, onun çocuğunu elde edeceğim, kucağıma alacağım, seveceğim ve küçük bir prens ya da prenses gibi davranacağım.

Sonuçta, bu her şeyden daha önemli. Bu bebeği Prens'i sevdiğim kadar seveceğimi şimdiden biliyorum.

Bebeğin ve Prens'in hayatlarında adil bir şansa sahip olmalarını sağlayabileceğim tek yol, bu ilişkiden vazgeçmek. Bebeğim için bunu yapacağım. Prens'in saygın bir Kral olma şansı olması için bunu yapacağım.

Ama bu, bunun için ağlamayacağım anlamına gelmez. Bu, çok acı vermeyeceği anlamına gelmez.

Charlie uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ve beni kendine çekerek bacağını benim bacağıma atıyor. Derin ve titrek bir nefes alıp onun kucağına sokuluyorum ve bu üç günün her saniyesinin tadını çıkarmaya yemin ediyorum, çünkü onunla geçireceğim son günler olacağını biliyorum.

AYNEN öyle yapıyorum. Bebeği düşünmeyi bir kenara bırakıyorum, kendimi yorgunluk ve mide bulantısını aşmaya zorluyorum ve tatil günlerimin tadını çıkarıyorum. Çok uzun zamandır bu kadar uzun bir tatil yapmamıştım. Charlie ve ben bütün gün uyuyor, yemek yiyor ve sevişiyoruz. Beni motosikletle gezmeye çıkarıyor. Pazar günü, Valencia'lara aile yemeğine gitmeden önce Frank'in barınağına gidip biraz yardım ediyoruz.

Bunlar hayatımın en mutlu ve en yürek burkan günleri.

.

Pazar akşamı Prens beni eski püskü evimin önüne bıraktığında, ona uzun bir öpücük veriyorum. İşte bu, o sözleri söyleme zamanı. Onunla ayrılma zamanı.

Ama bana gülümsüyor... ve ben bunu yapamıyorum. Sözler boğazımda düğümleniyor ve Prens beni tekrar öpüyor.

Çok zayıfım.

Bunun yerine, gözyaşlarımı geri çekip korkakça davranıyorum. "Önümüzdeki birkaç hafta oldukça meşgul olacağım. Regatta'ya kadar kürek çekmeye odaklanmam gerekiyor."

Charlie sırtıyor. "Bu, beni görmek istemediğini söylemenin bir yolu mu?"

"Görmek istemediğimden değil. Göremiyorum."

"Tamam. Zaten mahkemede halletmem gereken bazı işler var. Ama regattaya seve seve katılacağım ve bitiş çizgisinde seni tezahüratlarla karşılayacağım."

Zorla gülümsüyorum. "Sabırsızlanıyorum."

Eve girince kapıyı kapatıp yere çöküyorum ve hıçkırarak ağlıyorum. Dahlia bana koşarak geliyor, kollarıyla beni sarıyor ve nefes alabilene kadar nazikçe sallıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor, tekrar tekrar. "Her şey yoluna girecek." Ve ben ona inanmaya karar veriyorum.

YİRMİ YEDİ CHARLIE

ELLE İÇİN ENDİŞELENİYORUM. Bana veda ederken farklı görünüyordu.

Ama aynı zamanda Bahar Regattası'nın yaklaştığını ve bunun kürek takviminin en büyük etkinliği olduğunu da biliyorum. Bunun için çok çalışıyor. Her sabah gölde, akşamları da ağırlık odasında onu görüyorum. Yemeklerini hazırladığını ve partilerden kaçındığını izledim. O, benim eskiden yaşadığım hayatın tam tersi.

Elle'nin disiplini hayranlık uyandırıcı. Son iki ay boyunca, her şeyi ayarladığını ve vücudunu benim hiç mümkün olduğunu düşünmediğim kadar zorladığını gördüm.

O gerçek bir sporcu ve ona büyük saygı duyuyorum. Onun yaptıklarını ben yapabileceğimi sanmıyorum. Yapması gerekenlere tamamen odaklanmış ve kararlı.

Suda değilken ise neşeli ve parlak biridir, en azından bu haftaya kadar öyleydi.

Ona ne kadar gurur duyduğumu söylemek için mesaj yazarken, yatak odamın kapısı çalındı. Babam cevabımı beklemeden kapıyı açıp içeri girdi.

"Biraz mahremiyet olabilir mi? Burada çıplak olabilirim. Misafirim olabilir."

"İki aydır burada kimseyi ağırlamadın. Bu alışılmadık bir durum."

"Belki de bekâr hayatın erdemlerini keşfediyorumdur."

"Belki de bana söylemediğin bir kadın vardır."

Yüzümü sabit tutmaya çalışıyorum, ama çenem titriyor. Kral bunu fark ediyor.

Burun kıvrır ve başını sallar.

"Kim olursa olsun, bu ilişkiyi bitirmen gerekecek. Vaktin doldu. Senin için bir seçim yaptım."

"Siktir git." Telefonumu tekrar alıp yatağa uzanıyorum, onu görmezden geliyorum.

Kral kıkırdar. Odama girer ve sanki satılık bir evi değerlendiren bir emlakçı gibi etrafına bakınır.

Gözleri bana takılır. "Kendini kanunların üstünde, geleneklerin üstünde, benim üstümde sanıyorsun Charlie, ama değilsin. Sana söylüyorum, senin için bir eş seçtim."

"Ve sana söylüyorum, onunla evlenmeyeceğim." "Onun kim olduğunu merak etmiyor musun?" "Özellikle hayır. Önemli değil."

Babamın içinde kaynayan hayal kırıklığını görebiliyorum, ama bunu çok iyi gizliyor. Ellerini arkasında birleştirip odama birkaç adım daha giriyor. Banyo kapısında durup kilitli çöp kutusuna bakıyor ve gözlerini bana çeviriyor.

"Mürebbiyeyi buldum." Gözleri kısılır.

Donup kalırım. Skandal patlak verdiğinde buradan uzaklaştırılmış, sürgün edilmişti. Onu bulduysa, bunun nedeni bana karşı bir koz elde etmek istemesi. Tahtı bırakmaya hazır değil ve bana bir eş bulma, mürebbiye meselesi... Her şey anlam kazanmaya başlıyor. Taht bana geçse bile babam hala iktidarı istiyor.

Gözlerimi ona çevirip omuz silkiyorum. "Ee?"

Kral alaycı bir şekilde güldü. "Umursamıyormuş gibi davranabilirsin, ama kız arkadaşın her kimse, gençken yaşadığın küçük seks maceralarını öğrenmekten hoşlanmayacağını biliyorum."

"O zaten biliyor," omuz silkiyorum. Babamı izlerken dudaklarım gülümsüyor. Elinde sadece bu mu var? Benimle mürebbiye hakkında başka bir skandal çıkarmaya çalışırsa, ben hazırım. Elle ile birlikte olduğumdan beri, biraz düşündüm. O, gençken başıma gelenlerin utancını atmamda bana yardımcı oldu. Bunun benim hatam olmadığını ve mürebbiyemin benden faydalandığını anlamamı sağladı.

Yani, kral bu konuda bir yaygara koparmaya çalışırsa? Hazırım. Basının bana yönelteceği tüm eleştirileri ve saldırıları göğüsleyeceğim ve olan biten her şeyin gerçeğini anlatacağım.

Babamın bana karşı elinde sadece bu kadar koz varsa, o zaman hiçbir şeyi yok demektir.

Mürebbiye artık benim üzerimde hiçbir güce sahip değil.

Kralın dudakları gülüşsüz bir gülümsemeye bükülür. "Demek bir kadın var? Emin değildim, ama az önce bunu doğruladın."

Gözlerimi kırıştıyorum.

Kahretsin.

"Kim o?"

"Neden umurunda ki? Onu çoktan silmişsin."

"Annene çok benziyorsun Charles. Geleneklerin önemini anlamıyorsun. Bu krallık gelenekler üzerine kurulmuştur. Yüzlerce yıllık geleneklerimiz var ve halk bize saygı duyuyor çünkü biz tahtı saygı duyuyoruz."

"Hayır, insanlar bizi saygı duyuyorlar çünkü onlara değer verdiğimizizi düşünüyorlar. Ve ben gerçekten değer veriyorum. Bu beni anneme çok mu benzetiyor? Öyleyse, iyi. Senin gibi olmaktansa onun gibi olmayı tercih ederim."

"Sen bir aptalsın."

"Buraya gelmenin tek sebebi bu mu? Yine mürebbiyeyi dünyaya ifşa etmekle tehdit etmek mi? Daha iyisini yapmalısın baba. Seçtiğin karıyı al ve kışına sok."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece birkaç saniye bana bakıyor ve homurdanıyor. Yatak odamın kapısına bakıyorum, Talin gölgelerin arasından ortaya çıkıyor. Babama selam veriyor, babam odamdan çıkıp kapıyı arkasında çarpıyor.

Kanım kaynar. Kapalı kapıya bakarken kaslarım gerilir, kafamda konuşmamızı tekrar tekrar canlandırırken içimde öfke büyür.

Kendi babam beni tehdit ediyor.

En azından şimdi nedenini biliyorum. Tahtı ya da gücünün bir parçasını bile bırakmak istemiyor. Resmi varis ilan edildiğimde, sözüm daha fazla ağırlık kazanacak. Babam, benim hala onun kontrolü altında olduğumdan emin olmak istiyor.

Bunu karım ve hakkımda toplayabildiği her türlü kirli bilgi aracılığıyla yapmaya çalışıyor.

Ama şaka ona geri döndü, çünkü onun seçtiği kişiyle evlenmeyeceğim ve skandallar artık beni rahatsız etmiyor. Ben yeni bir adamım ve ne istediğimi biliyorum.

Uzun boylu, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, keskin dilli ve muhteşem bir vücuda sahip bir kürekçi istiyorum. Telefonumu sıkıca tutup fotoğraflarımı kaydırıyorum, birlikte çektiğimiz tüm fotoğraflara gülümsüyorum.

O benim için tek. Hiç şüphe yok.

Daha önce babam için endişeleniyordum, ama artık onun bana karşı hiçbir gücü olmadığını biliyorum. Eğer o küçük tehdit elindeki en kötü şeyse, o zaman Elle'yi dünyaya göstermekte özgürüm.

Bahar Regattası'ndan sonra, Elle madalyasını ve ödül parasını kazandığında, onu karım yapacağım.

YİRMİ SEKİZ ELLE

ÖNÜMÜZDEKİ HAFTA, Prens Charlie'den uzak duruyorum. Kürek çekmekle çok meşgul olduğumu söylüyorum ona.

Bu çoğunlukla doğru. Regatta öncesinde yoğun bir dönem geçiriyorum. Antrenmanlarımın en yoğun haftasındayım, beslenmemin, uykumun ve antrenmanlarımın mükemmel olmasını sağlıyorum.

Regatta öncesi son birkaç antrenmanımda kendimi zorlarken içimde küçük bir şüphe kıvrılıyor. Belki de bunu yapmamalıyım. Ya bebek için zararlıysa?

Ama bu düşünce kafama girer girmez onu bastırıyorum. Serena Williams iki aylık hamileyken Avustralya Açık'ı kazanabiliyorsa, ben de Farcliff Regatta'yı kazanabilirim. Şimdi vazgeçmek için çok uzun süre çok sıkı çalıştım. Saatlerce suda geçirdim. Partileri, geç saatlere kadar eğlenmeyi ve normal bir üniversite öğrencisinin keyif alacağı her şeyi bıraktım.

Hayatımdaki her şey bu ana kadar geldi. Geçen yıl, elemeyi geçemedim.

Bu yıl kazanacağım.

Bebek olsun ya da olmasın. Ayrılık kapıda olsun ya da olmasın.

Charlie bunu anlıyor galiba, çünkü beni görmek için ısrar etmiyor. Bana mesajlar ve fotoğraflar gönderip benimle gurur duyduğunu söylüyor, ama bana alan tanıyor.

Kahretsin, o kadar düşünceli ve sevmesi kolay birisi ki. Bana baskı yapsa ya da üzerimde çok fazla baskı kurarsa, sinirlenip onu uzaklaştırabilirim. Kendime ayrılmak için bir bahane uydururum.

Ama o mükemmel ve ben bunu yapamam.

Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Kürek çekmeye odaklanıyorum.

Koç Bernard son birkaç antrenmanımdan memnun. Beslenmem mükemmel ve nihayet biraz daha iyi uyuyorum. Bir bakıma, odaklanabileceğim bir regatta olması iyi geliyor.

Bebek konusunda endişelenmeye başladığımda, o enerjiyi kürek çekmeye aktarıyorum. Prens için üzüldüğümde kürek çekiyorum. Kalbim, ruhum, dualarım, hepsi yarışmaya gidiyor.

Charlie keyfi yerinde gibi görünüyor. Mesajları ve telefonları sevgi dolu ve olumlu, bu da beni, acaba bu sadece benim zihnim olumsuzluklarla dolu olduğu için mi böyle görünüyor diye düşündürüyor. O eskisinden daha mutlu mu, yoksa ben daha mı üzgünüm?

Dahlia benimle birlikte doktora gidiyor ve benim tamamen sağlıklı olduğumu, hamileliğimin şu ana kadar tamamen normal seyrettiğini öğreniyorum.

Gece geç saatlerde, kürek çekemediğim, koşamadığım ve antrenman yapamadığım zamanlarda, kolumu karnıma dolayarak yatıyorum ve ağlıyorum.

YARIŞ GÜNÜ, heyecanla uyanıyorum. Günümün her dakikası planlanmış durumda. Giyeceklerimi hazırladım, yarış öncesi ve sonrası atıştırmalıklarımı paketledim. Yemeklerim hazır, göl kıyısına gitmeden önce doyurucu bir kahvaltı yapıyorum.

Olivia ve Marielle'in alaycı yorumları beni hiç rahatsız etmiyor. Onların kendi etkinlikleri var, benim de kendiminkiler. Onların görüşleri hiçbir anlam ifade etmiyor, en azından bugün.

Ben bunun için yaşıyorum. Bugün yarış günü ve ben kazanmak için buradayım
kazanmak için buradayım.

Diğer her şeyi aklımdan çıkardım. Şu anda, bunların önemli değil.

Yarın geleceğimi düşüneneğim, ama bugün sadece bu yarışı kazanmam gerekiyor. Sadece ben ve su varız.

Etkinliğimden bir saat önce, göl kenarına oturup gözlerimi kapatırım. Kendimi bitiş çizgisini geçerken hayal ederim. Bekleyen ve tezahürat eden kalabalığı, suyun ve ağaçların kokusunu, ellerimdeki küreklerin ve altımdaki teknenin hissini hayal ederim. Zihnimde etkinliği bir kez kazanana kadar her ayrıntıyı hayal ederim.

Sonra kalkarım ve bunu tekrar yapmaya hazırım — bu sefer gerçekte.

Koç Bernard orada, son dakikada bana cesaret veriyor, ama onu neredeyse hiç duymuyorum. Bu benim yapmam gereken şey. Elimi

ve bir kez daha gözlerimi kapatıyorum.

Bu senin için, evlat.

Suya girmek eve dönmek gibi. Kaslarım ısınmış, kalbim güçlü ve düzenli bir şekilde atıyor.

Dudaklarım gülümsüyor ve ellerimi küreklerimin üzerinde gezdiriyorum. Başlangıç pozisyonuma doğru ilerlerken, bedenim ve zihnim tamamen uyum içinde hissediyorum. Hazırım.

Silah ateşlendiğinde kürek çekmeye başlıyorum.

Hayır, kürek çekmiyorum. *Uçuyorum*. Vuruşlarım yumuşak, suyu tereyağı gibi kesiyor. Ben bir dansçıyım, her vuruş beni bitiş çizgisine yaklaştırırken yüzeyde süzülüyorum. Kaderime yaklaştırıyor.

Kaslarım yanıyor, ciğerlerim çığlık atıyor ve ben daha da zorluyorum. Daha hızlı.

Tam da zihnimde canlandırdığım gibi hissediyorum. Gölün kokusunu alıyorum. Küreklerin suya daldığını duyuyorum. Bitiş çizgisine yaklaştığımda, heyecanlı kalabalığın sesini ve hoparlörden gelen spikerin sesini duyuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve kürek çekiyorum.

Bacaklarım pes etmek üzere ve ciğerlerim daha fazla oksijene ihtiyaç duyuyor. Omuzlarım ve kollarım ağrıyor. O ağrıya ulaşıyorum, kürekleri tekrar tekrar, tekrar tekrar sudan çekerken dilimde tadını alıyorum.

Acı tadı güzeldir. Zaferin tadı gibidir.

Kanımın bakır tadı ağzımı dolduruyor ve sınırlarıma ulaştığını biliyorum. Gözlerimi tekrar sıkıca kapatıyorum ve bebeğimi düşünüyorum. Bunu çocuğum için yapıyorum. Kazanacağım, sadece çocuğuma her şeyin mümkün olduğunu göstermek için. Bu ödül parasına her zamankinden daha çok ihtiyacım var, ama belki de daha da önemlisi, bunu yapabileceğimi kendime kanıtlamam gerekiyor. Değerli olduğumu. Kendi gücümle ve kendi çabamla, kendi başarımla bir şey kazanabileceğimi.

Çocuğum bana bakıp, nereden geldiğini bildiği için gurur duyabilecek.

Son bir kez kürekleri sudan çekerken kalabalığın sesleri kulaklarımda çınlıyor. Gözlerim hala kapalı, nefesim düzensiz, kaslarım tatlı ve muhteşem bir acı içinde çığlık atıyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda, bitiş çizgisini geçmiştim ve adım büyük ekranın üstünde yanıp sönüyordu.

Kaza

ndım.

Kazan

dım.

Bir çığlık içimden kopuyor. Göğsümü parçalıyor ve bağıırken boğazımı yakıyor. Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan akarken, acı verecek kadar yüksek sesle bağıyorum.

Bu, sadece bir sporcunun anlayabileceği bir ses. Bu gölde geçirdiğim her saat, ekstra antrenmanlar ve vazgeçtiğim her şey için çığlık atıyorum. Bebeğim ve Prens ile olan ilişkimizin sonu için çığlık atıyorum.

Kollarımı başımın üzerine kaldırarak, kıyıdaki kalabalığa bakıyorum ve Prens Charlie'nin ayakta durup benim için bağııp çağırdığını görüyorum. Yüzü ıslıl ıslıl.

Dahlia haklıydı. O beni seviyor. Tabii ki haklıydı. O da benim ona aşık olduğum gibi, aptalca bana aşık. Onu sevdiğim kadar kimseyi sevmeyeceğim. Gücü, mizahı, dövmeleri, enerjisi.

Onun şefkati. Onun tutkusu.

Ona gülümsüyorum ve kısa bir an için gerçekten, tamamen mutlu oluyorum.

Sonra midem bulanır.

Tüm kraliyet ailesinin, Farcliff'in ve ziyaret eden tüm kolejlerin önünde... Teknemden yana doğru eğilip kusuyorum. Hareketim kabuğumu yana doğru savuruyor ve tekneyi tekrar düzeltmeyecek kadar ani bir hareket oluyor.

Kollarım çırpınıyor, dizlerim titriyor. Dudaklarımdan bir başka panik çığlığı kaçıyor.

Sonra hayatımın en mutlu anından hemen sonra, teknem alabora olur ve Farcliff Gölü'ne baş aşağı düşerim.

YİRMİ DOKUZ CHARLIE

Koştuğumu bile fark etmiyorum, ta ki adımlarım iskeleyi sönük bir *güm-güm-güm* sesiyle sallayana kadar. Arkamda kameraların flaşlarının patladığını ve birinin bana durmam için bağırdığını duyuyorum. Bir kol beni yakalamaya çalışıyor, ama ben kaçıyorum.

Tek odak noktam Elle. Suyun altında kaybolduğu anda, sevinçten paniğe kapıldım. İskelenin ucundan kendimi suya atıyorum ve Farcliff Gölü'nün bulanık, soğuk sularına dalıyorum.

Onun teknesine yaklaşmak için birkaç güçlü kürek çekmek yetmez. Gölün ortasına yakın, suyun derin ve karanlık olduğu bir yerde suya battı. Ona ulaşmam lazım.

Eğer geri gelmezse...

Aklımdan milyonlarca korkunç düşünce geçiyor. Tekneyi düzeldiğini gördüğümde, ciğerlerimi doldurup hemen tekrar dalmak niyetiyle kafamı sudan çıkarıyorum. Elle'nin başı teknesinin diğer tarafında beliriyor.

Ben suda dururken gözleri bana takılır.

"Charlie?"

"Hayattasın," diye nefes nefese, ona doğru yüzerek söylüyorum.

O gülüyor. "Evet. Burada ne yapıyorsun? Suyu mı atladın?"

"Düşündüm ki..." Kaşlarım çatılır. "Uh, kusarken gördüm, sonra suya düştün ve endişelendim... İyi misin?"

İkimiz de kafatasının iki yanına tutunup birbirimize bakıyoruz. Su soğuk — nisan ortası ve göl hala buz gibi. Vücudum şok olmaya başlıyor ve uzuvlarım ağırlaşp nefesim yavaşlarken mümkün olduğunca hareket etmeye çalışıyorum. "İyi misin?" diye soruyorum.

Elle'nin yüzü düşer. Yutkunur ve gözlerini kaçırır.

"Ne oldu, Elle?"

Hâlâ bana bakmıyor. Uzakta bir motorun sesi duyuluyor ve kurtarma ekibinin yakında burada olacağını biliyorum.

"Elle?" Kalbim bir an durur ve endişe kalbimde kıvrılmaya başlar. Neden bana bakmıyor? Ne saklıyor? Yarış bittiğine göre neden hala benden kaçmak istiyor? O kazandı, mutlu olmalı!

"Hamileyim."

Gözleri - büyük, kahverengi ve acı dolu - benimkilere doğru kayıyor ve ben donup kalıyorum.

İsterseniz soğuk suyu suçlayın. Şoku suçlayın. Her neyse, kaslarımı kaskatı yapıyor ve çenemi gevşetiyor. Kaşlarını çatarak bana bakıyor ve bir şey söylemem gerektiğini biliyorum. Herhangi bir şey.

Ama yapamıyorum.

Kurtarma botu beni almaya geliyor. Elle tek bir hareketle kabuğuna giriyor ve kurtarma ekibine başını sallıyor. Ekip, Elle'nin kendi başına güvenli bir yere kürek çekmesine izin veriyor.

Ben ise motorlu teknede oturup izlemek zorundayım. Hâlâ bana bakmıyor.

Kameralar ve gazetecilerin gürültüsü arasında iskeleye varıyoruz. Elle ve beni birbirimize yaklaştırıp fotoğraflarımızı çekiyorlar. Zorla gülümsüyorum.

Elle gülümsemiyor. Hipotermi hakkında bir şeyler mırıldanıyor ve herkesi iterek takımının yanına doğru yöneliyor. Koçlardan biri omuzlarına bir battaniye örterken bana gözlerini kısıyor. Hâlâ tek kelime etmedim. Ben ters yönde uzaklaştırılıyorum.

"O da neydi öyle?" Kardeşim Gabriel kaşlarını kaldırır. "Hayatımda seni hiç o kadar hızlı koşarken görmemiştım."

"Ya da tropikal olmayan sularda yüzdüğünü," Damon sıırıttı. "Başı dertte gibi görünüyordu."

"Ee?" Kaşlarını çatı. Kameralar hala flaş patlatıyordu. Kafam allak bullak olmuştu.

Hamile mi?

Aklım almıyor. Gözlerimi tekrar Elle'ye çeviriyorum, ama o takım arkadaşları tarafından çevrilmiş ve bana bakmıyor

Neville yanıma geliyor ve beni ısınmam ve üstümü değiştirmem için uzaklaştırıyor.

Bir şey söylemeliydim. Uzanıp elini tutmalıyım. Tepki göstermeliydim.

Ama yapmadım.

Donakaldım ve şimdi kızgın olduğumu düşünüyorum. Düşüncelerim rüzgarda uçan ölü yapraklar gibi kafamın içinde uçuşuyor. Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak mekanik bir şekilde odama geri dönüyorum.

Kızgın mıyım?

Sırılsıklam ıslanan giysilerimi çıkarıp duşa giriyorum, tam olarak nasıl hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. Kilitlenebilir çöp kutusu gözüme çarpıyor ve çenem titriyor.

Bu, yetişkin hayatım boyunca tam olarak kaçınmak istediğim şeydi, ama kötü hissettirmiyor. Yanlış hissettirmiyor.

Aslında... harika hissettiriyor.

O hamile. Ben baba olacağım. Dudaklarım gülümsüyor ve kendi kendime gülmeye başlıyorum.

Elle *benim* çocuğumu taşıyor.

Görüntüler zihnimde canlanıyor. Çocuğum, erkek ya da kız, fark etmez, kalede büyüyor. Elle, mutlu ve ıslıl ıslıl, onun peşinden koşuyor. Belki de ikinci çocuğumuza hamile.

Bu duygu beni yıldırım gibi vuruyor. *Mutluluk*. Bunu istiyorum. *Onu* istiyorum.

Duş buharlaşıyor ve kaslarım tekrar çalışmaya başlıyor. Ellerimi esnetiyorum, boynumdaki düğümleri çözüyorum ve tekrar gülüyorum.

O, çocuğumuza hamile.

Vücut ısım yükseldikçe gülümsemem genişliyor. Kendimi yıkayıp duştan çıkıyorum, aceleyle kuru giysiler arıyorum. Onu bulmam lazım. Ona söylemem, onunla evlenmem, ona aşık olduğumu tüm dünyaya haykırmam lazım.

Ama o kadar uzağa gidemiyorum. Kapımın önünde Talin beni babama götürmek için bekliyor.

"Meşgulüm," diyorum, onu başımdan savmaya çalışarak.

"Baban seni istiyor." Talin'in gözleri kısılır ve üç güvenlik görevlisi gölgelerin içinden çıkar. İlk içgüdüm

savaşmak, ama göğüslerini şişiriyorlar ve ben duraksıyorum. Birini alt edebilirim, tabii ki, ama üçünü?

Talin'in dudaklarında küçük bir sırıtış belirir. Kazandığını biliyor. Omuzlarımı düşürüp onu takip ederek kalenin resepsiyon odalarından birine inerim. Her adımda öfkem artar. Kapı, kalenin kusursuz bir şekilde dekore edilmiş resmi resepsiyon odalarından birine açıldığında, kanım kaynar.

Babam yalnız değil. Olivia Brundle ile birlikte. Barbie bebek gibi görünüyor, ama iyi anlamda değil. Olivia plastik göğüslerini bana doğru itiyor ve benim aklıma gelen tek şey Elle'nin muhteşem doğal göğüsleri.

Olivia ayağa kalkar ve yüzüne bir gülümseme yapıştırır.

Babam boğazını temizliyor. "Charles, Bayan Brundle'ı tanıyorsun, nişanlın."

"Neyim?"

Olivia'nın gülümsemesi biraz titriyor, ama onun için şerefine, gülümsemesi kaybolmuyor.

O iyi eğitilmiş, tıpkı bir köpek gibi.

Kral gözlerini devirir ve arkamdaki kapıların kapatılması için eliyle işaret eder. "Otur, evlat. Bunu resmileştirmenin zamanı geldi." Küçük, boncuk gibi gözleri kısılr ve şu anda buna karşı koyamayacağımı anlarım.

Bu yüzden oturuyorum. Olivia tekrar koltuğuna yerleşiyor ve ellerini kucağında birleştiriyor, tıpkı programlandığı gibi.

Elle'nin spontanlığını, benzersizliğini özlüyorum. Bana karşı her zaman olduğu kadar rahat olmasını özlüyorum. Bu maskaralık, kraliyet adetleri ve gelenekleri, beni deli ediyor.

Elle'nin gerçekliğine ihtiyacım var.

Olivia bana kirpiklerini kırptırıyor. "Regattada yaptığını gördüm. Öyle atlamak çok cesurcaydı. Ben de takımdayım. Keşke ben de bitiş çizgisinde alabora olsaydım dedim." Kaşıkça kıkırdıyor ve bu beni sıkıyor.

"Cesur... ya da aptal," diye mırıldanır Kral. "Hipotermiye girebilirdin."

Ne diyeceğimi bilemeden gözlerimi ikisinden birine çeviriyorum. İkisi de bu durumun tamamen normalmiş gibi davranıyor. Sanki babam beni zorla buraya sürükleyip bu kızla evlenmemi emretmemiş gibi.

Birkaç ay önce, ben de ona ayak uydurup muhtemelen onu yatağa atardım. Hatta, belki de çoktan yapmışımdır, hatırlamıyorum.

Ama şimdi?

Kesinlikle hayır.

"Elle'yi tanıyor musun?" Olivia bu ismi söylerken dudaklarını sıkıştırıyor ve gözlerinin etrafındaki deri hafifçe geriliyor.

"Anlamadım?"

"Aniden konuya girdiğin şekilden... onu gerçekten önemseydiğin anlaşılıyordu."

Oda gergin bir sessizlikle doldu ve tek yapmak istediğim zıplamak ve bağırarak: *Evet! Evet, onu tanıyorum. Ona aşığım ve seninle evlenmeyeceğim.*

Ama yapamam. Onun hakkında bir şey söylersem, Elle'i tehlikeye atmış olurum. Babam biriyle görüştüğümü biliyor, ama bildiğim kadarıyla kim olduğunu bilmiyor.

Olivia'nın bana ve Elle'ye sorduğu sorulara bakılırsa, onların arkadaş olmadıkları açık.

Elle'yi tehlikeye atamam. Onu tanıdığımı itiraf edemem, çünkü o zaman babamın kafasındaki saçma sapan fikirlerin hedefi haline gelir. Onun neler yapabileceğini bilmiyorum.

Bu yüzden, bir hain gibi davranıp inkar ediyorum. "Hayır, onu hiç görmedim. Sadece başı dertte gibi görünüyordu."

"Ne kadar cesursun," Olivia gülümsüyor, ama yüzeyin altında kıskançlığın kaynadığını görebiliyorum. Daha önce hiç tanışmadığım bir nişanlıda bu harika bir özellik. Şimdiden sahiplenici davranmaya başladı.

"Peki," diyorum, ayağa kalkarken. "Ben çıkmak üzereydim. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Brundle. Baba." Başımı sallayıp kapıya doğru dönüyorum, ama babam beni durduruyor.

"Buradan daha ilginç bir yere nereye gidebilirsin ki? Güzel ve yetenekli Olivia, sana bir şey olup olmadığını sormak için özel olarak kaleye geldi. Biraz nezaket göster."

Kapıya ulaşırım, ama kapı dışarıdan kilitlidir. Çenem titrer. Babam beni bu odaya kendisi ve Olivia Brundle ile birlikte kilitlemiştir ve şimdi bana başka seçenek kalmamıştır, oyuna uymak zorundayım.

İçimde birikip patlayacakmışım gibi hissedene kadar hayal kırıklığı birikir.

Yavaşça dönüp, az önce kalktığım sandalyeye geri dönüyorum.

Olivia boğazını temizler ve ayağa kalkarak Kral'a döner. "Charlie ve ben, bugün nişanımızı duyuracağınız için çok mutluyuz, Majesteleri." Elini omzuma koyar ve ben irkilirim, ama parmakları omzuma batar ve tutunur.

Onu iteklerim ve o benden bir adım geri çekilir, kaşları şaşkınlıkla kalkar.

Babama dönüyorum, öfkem hızla öfkeye dönüşüyor. "Bugün mü?"

Babam gülümser. "Tabii ki. Bugünden daha iyi bir gün olabilir mi? Bugün Bahar Regattası var. Sahne çoktan kuruldu bile."

"Baba," derim, yüzümü sabit tutmaya ve sesimi sakinleştirmeye çalışarak. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," diyor elini sallayarak. "Bunu tartışmak için yeterince zamanımız oldu." Göğüs cebinden beyaz bir zarf çıkarıp bana atıyor. Zarf kucağıma düşüyor ve ben bir anlığına ona bakıyorum. Babamın yüzünde zafer dolu bir gülümseme var ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçiyor ve midemin dibine yerleşiyor.

Onun yüzünü daha önce de böyle görmüştüm, ama sadece bir şey kazandığını bildiği zamanlarda. Ve şu anda, kaybeden zavallı ahmak benim.

Titrek ellerimle zarfı açtım ve içindeki kağıtları çıkardım.

Bunlar tıbbi kayıtlar, daha spesifik olarak Elle'nin tıbbi kayıtları. Onları gözden geçiriyorum ve kalbim yerinden çıkıyor. Elle'nin son doktor ziyaretini okuyorum, hamileliği doğrulanmış.

Görünüşe göre tamamen sağlıklı ve babamdan hiç gizli tutulmamış.

Kral sadece Elle'yi değil, bebeği de biliyor. Muhtemelen benim öncesinde onun hamile olduğunu biliyordu. Çenemi sıkıp ona bakıyorum. O gülüyor ve yan masadaki bir düğmeye basıyor. Kapılar açılıyor. Garsonlar, sanki kutlayacak bir şey varmış gibi şampanya tepsileriyle içeri akın ediyorlar.

Babam ve Olivia, bana bu sürprizi yapmamış gibi davranarak kadehlerini tokuştururlar. Ben yine kağıda bakarım.

Olivia bana gülümser ve içimden bir parça ölür.

Mürebbiye babam için anlamlı bir koz olmayabilir, ama bu öyle. Babam beni istediği yerde tutuyor ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

OTUZ ELLE

Gizli bir ilişki yaşamamanın sorunu, kaçınılmaz olarak sona erdiğinde sizi teselli edecek kimsenin olmamasıdır. Prens uzaklaşmasını izlerken kalbim parçalanıyor. Ona bebekten bahsettiğimde yüzündeki şoku görüyorum. Kilitlenebilir çöp kutularını gördüm. Dadısıyla olan geçmişini biliyorum.

İki ile ikiyi toplayabiliyorum: bu bebek istenmiyor. Ama yüzündeki ifadeyi görmek hala çok acı verici.

Isınmam neredeyse bir saat sürüyor. O zamana kadar Prens ortadan kaybolmuş ve madalya töreni başlamış oluyor.

Omuzlarıma termal battaniye örtülmüş halde altın madalyamı alıyorum. Normalde madalyaları kral takdim eder. Ama kral ortalarda yok, bu yüzden prens Damon madalyayı boynuma takıyor.

"Tebrikler, Elle," diyor göz kırparak. "Bunu hak ettin."

"Teşekkürler."

"Dahlia'ya selamımı söyle."

Başımı sallıyorum. "Tamam. Tamam, olur." Gözlerim kraliyet locasını ve kalabalığı tarıyor ama Charlie'yi hiçbir yerde göremiyorum. Prens Damon'a onun nereye gittiğini sormak için ağzımı açıyorum ama prens çoktan yardımcıları tarafından uzaklaştırılmış.

Tören biter bitmez Frank ve Tina bana doğru koşarak gelirler. Tina beni sıkıca kucaklar ve ikisi de beni tebrik ederler. Yüzüme bir gülümseme takınırım, ama pek inandırıcı olamaz.

"Tatlım, her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum. "Hala biraz üşüyorum, hepsi bu."

Dahlia, bembeyaz pantolon ve pembe suni kürk ceket giymiş olarak ortaya çıktı. Rengarenk saçları, başının iki yanında iki Fransız örgüsü şeklinde örülmüştü

Nedense, her şeyi sofistike, havalı ve benim asla olamayacağım kadar trend görünüyor.

En iyi arkadaşım bana sarılıyor. "Tebrikler, Elle," diyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum ve yüzünde anlayışlı bir ifade belirliyor.

"Seni eve götürmemi ister misin?"

Başımı sallayarak Frank ve Tina'ya dönüyorum. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Akşam yemeğini yarına ertelese sorun olur mu?"

"Tabii ki, tatlım." Tina gülümser. Beni yine anne şefkatiyle kucaklar ve ağlamamak için tüm irademi kullanmam gerekir.

Prens'in Balosundan bu yana olan her şeyi onlara anlatabilmeyi dilerdim. Bebeği, Prensi ve şu anda hayatımdaki her şeyden tamamen çıldırdığımı anlatabilmeyi dilerdim.

Bunun yerine, sadece uzaklaşıyorum ve Dahlia'nın beni eve götürmesine izin veriyorum. Turuncu renkli cipiyle harap evimize dönüyoruz ve vardığımız anda derin bir nefes alıyorum. En azından artık evimdeyim. Meraklı gözlerden uzakta, huzur içinde kendime acıyabilirim.

Beni kanepeye götürüp üzerime bir battaniye örter ve sonra mutfığa kaybolur. Orada yatıyorum, düşünemiyorum, hareket edemiyorum, hissedemiyorum.

Dahlia geri geldiğinde elinde bir demlik çay, iki kutu kurabiye ve bir paket cips var. Kanepeye oturup bir kurabiye alıyor ve kutunun geri kalanını bana uzatıyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum." Acı bir şekilde burnumu çektim. "O bebek istemiyor." "Ona söyledin mi?"

"Evet, sudayken. Birden ağzımdan çıktı."

Dahlia bana bakar ve yavaşça nefes verir. "O da sana istemediğini mi söyledi?"

"Hiçbir şey söylemedi."

"Panik yapma. Farcliff Gölü soğuktur, belki hipotermiye girmiştir. Muhtemelen şokta. Akı başına gelebilir."

"Eğer bebek isteseydi, 'kendine gelmesi' gerekmezdi, Dahlia."

Dudaklarını ısırır ve başka bir kurabiye alır. "Panik yapma."

"Söylemesi kolay." "En

azından sen kazandın."

"Evet, aferin bana," diye alaycı bir şekilde başımı sallayarak söylüyorum. "Gelecek yıl okuldan atıldığımda bunun ne faydası olacak ki?"

"Tamam, dur." Dahlia bana dönüp ellerini kucağıma koydu. "Panik yapmayı bırakmalısın. Bir çözüm bulacağız."

"Nasıl? Bu burs olmadan karşılayamayacağım bir yıl daha üniversite okumam gerekiyor. Bursumu kaybedersem, diplomamı alamayacağım. Üstelik bir de bebekle uğraşmam gerekecek."

"Yaz okuluna ne dersin? Akşam dersleri? Yarı zamanlı çalışma? Çalışıp okuyabilirsin. Ben yardım ederim. Sana borç veririm. Prens öder! O da onun çocuğu!"

Gözlerim yaşlarla doldu ve başımı salladım. "Bunu bilemem."

"Beni dinle, Elle. Her şey yoluna girecek. Bu bebeği istiyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki istiyorum." Elimi karnıma koydum. "Mümkün olan en iyi anne olmak istiyorum, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bence çoğu anne böyle hisseder," dedi Dahlia gülümseyerek. "Benim, Valencia'ların ve Prens'in olduğunu unutma. Yalnız değilsin. Sana yardım edeceğiz ve her şeyi halledeceğiz. Bir köy gerekir, değil mi? Biz senin köyünüz. Tam burada."

Derin bir nefes alıp sözlerini sindiriyorum. Başımı sallayarak gözümünden bir damla yaş akıtıyorum. "Beni terk etmeyeceksin, değil mi?"

Dahlia gülüyor. "Hayır, benden kurtulamazsın." Televizyonun uzaktan kumandasını alıp açıyor. "Hadi, saçma sapan bir şey izleyip dünyanın varlığını unutalım."

Kafamı sallayarak kanepeye yerleşiyorum. Yarıştan, teknenin alabora olmasından, Charlie'ye bebek haberini vermenin şokundan tüm vücudum yorgun düşmüş durumda. Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve kendimi rahat ettirmek için minderlerin içine gömüyorum.

Dahlia izleyecek bir şey bulur ve program bittiğinde neredeyse uykuya dalmışımıdır.

"Farcliff Kalesi'nden son dakika haberi," diyor ekrandaki adam. "Prens Charlie'nin nişanlandığı haberi az önce bize ulaştı."

Hemen doğrulup, Dahlia'dan uzaktan kumandayı alıp sesi sonuna kadar açtım.

"Yıllarca süren spekülasyonların ardından, Prens Marcus Brundle'ın kızı Olivia Brundle ile nişanlandığını duyurdu. Olivia, başarılı bir siyaset bilimi öğrencisi ve Farcliff Üniversitesi kürek takımının bir üyesi..."

Gözlerim büyürken boğuk bir çığlık kaçar dudaklarımdan. "Olivia mı?"

Dahlia bunu açıklayabilecek bir yol bile bulamıyor. Beni sakinleştiremiyor. Tüm vücudum titriyor. İkimiz de ekrana yapışıp kalıyoruz. Kral, Olivia ve Charlie bir kale balkonunda görünüyorlar. Prens ve Olivia el ele tutuşmuşlar ve ellerini başlarının üzerine kaldırıyorlar. Olivia ıslıl ıslıl parlıyor. Charlie ise hasta gibi görünüyor.

"Ne... nasıl..." Midem bulanırken nefesimi tutuyorum. Kusacağım.

"Panik yapma Elle, bilmiyoruz..."

Tuvalete koşuyorum ama yetişemiyorum. Tuvaletin zeminine kusuyorum, sonra kusmuğun yanına yığılıp ağlamaya başlıyorum. Başım dönüyor. Midem ağrıyor. Kalbim kırık.

Prens benden başka biriyle nişanlanmış.

Daha da kötüsü, son üç yıldır her gün bana işkence eden Olivia Brundle ile nişanlı.

Bebeği istememesine şaşmamalı. Böyle tepki vermesine şaşmamalı.

Dahlia kapının önünde durup iç geçiriyor. Yanıma çömelip saçlarımı yüzümden çekiyor ve bir anlığına ortadan kayboluyor. Geri geldiğinde elinde bir bardak su ve bir rulo kağıt havlu var. İkisini de almak istiyorum ama kağıt havluları kendine saklıyor.

"Ben temizlerim," diyor nazikçe. "Sen ağzını yıka ve yatağa gir."

"Sorun değil, ben yapabilirim..."

"Ağzını yıka ve yatağa gir," diyor sert bir sesle. "Hadi."

İtiraz edecek gücüm yok. Hala olanları kafamda sindirmeye çalışıyorum. Regattayı kazandım, bu hayatımın en mutlu günü olmalıydı.

Aksine, en kötüsü.

Prens evleniyor.

Hamile olduğumu biliyor, ama yine de başka biriyle evlenmeyi kabul etti.

Dişlerimi fırçalayıp yatağa yuvarlanıyorum, Dahlia'nın burada olduğu için minnettarım. Yan yatıp gözlerimi açık tutuyorum, televizyon spikerinin sesi kafamda tekrar tekrar yankılanıyor.

Charlie bu yüzden öyle tepki verdi. Başka biriyle evleneceğini biliyordu ve ben onun hayatını çok daha karmaşık hale getirdim.

Bunun uzun ve zorlu bir düşüşle biteceğini söylememiş miydim? Meğer kısa ve yıkıcı bir düşüş olacakmış. Acı vereceğini biliyordum, ama böyle hissedeceğimi hiç tahmin etmemiştim.

Gözlerimi sıkıca kapatınca, göğsüm o kadar sıkı sıkışıyor ki, kalbimin içinde parçalandığını hissediyorum. Bunun olacağını *biliyordum*. Prensle ilişkimizin başından beri, bunun felaketle sonuçlanacağını biliyordum.

Kendimi kalp kırıklığına hazırladım, ama yine de başım önde bu ilişkiye atıldım. İki kez düşünmeden derin sulara daldım ve şimdi ne bir geleceğim, ne param, ne de diplomam var.

Tek sahip olduğum şey, planlanmamış bir bebek ve kırık bir kalp.

Gözlerimden yaşlar akmaya başlarken karnımı tutuyorum. Ne olursa olsun, bu bebeği bir lanet olarak görmeyi reddediyorum. İleri geri sallanarak, içimde büyüyen hayata odaklanıyorum.

Prens beni ya da bebeğimizi istemese bile, ben ne istediğimi biliyorum. Bu, diplomamı almamın on yıl sürmesi anlamına gelse bile. Kırk yaşına kadar Valencia ailesiyle yaşamak zorunda kalsam bile, dört işte çalışmam gerekse bile.

Bunu yapacağım.

Kimse bu bebeği benden alamaz ve kimse onu daha az sevmemi sağlayamaz. Korkuyorum ve kalbim kırık, ama hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Prens bu bebeği istemiyor olabilir, ama ben istiyorum.

Bu yüzden, kalbim parçalanırken, çocuğuma odaklanıyorum. Bu çocuk, içimde atan bir ışık gibi — tutunabileceğim tek şey, hayatımdaki her şey küle dönüştüğünde bana neşe getirecek tek şey.

OTUZ BİR CHARLIE

OLİVİA kolumu havaya kaldırıp aşağıdaki kalabalığa gülümsediğinde, midem yine korkunç bir şekilde altüst oldu. Şu anda kusarsam manşetler ne yazacak acaba?

PRENS CHARLIE GELİNİNE KUSAR
PRENS CHARLIE MUTLULUKTAN MI, YOKSA İĞRENMEYİNDEN Mİ KUSUYOR?
NİŞANLANMA, PROJEKTİL KUSMAYA NEDEN OLUYOR

Belki de Olivia'nın yüzündeki o zafer dolu sırıtışı silmek için buna değer. Ama sonra aklıma Elle ve babamın bir şekilde ele geçirdiği o tıbbi kayıt geliyor.

Elle bunu televizyonda izliyor mu? Buna inanıyor mu? Bebeği istemediğimi mi düşünüyor?

Henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum, ama bu durumdan kurtulmam lazım. Babamın beni bu nişandan kurtarması için bir yol bulmam lazım.

Olivia Brundle'dan uzaklaşırsam, babam beni varisi olarak atamayı reddedecek ve Elle'nin hamileliğiyle ilgili bilgileri açıklayacak. Aslında bu benim için sorun olmaz, ama bunun Elle için yıkıcı olacağını biliyorum. Basın acımasız olabilir ve onu bu duruma sokmak istemiyorum. Bebeğimizi bu duruma sokmak istemiyorum.

Sadece bu da değil, şimdi çekip gidersem, Damon ya da Gabriell'i tahtın varisi yapacağım ve onların bunu istemediğini biliyorum. Damon bunu yapardı, elbette, ve iyi bir kral olurdu, ama benim için hayallerinden vazgeçmesini isterdim. Kardeşime bunu yapamam.

Ama Olivia ile evlenmeyi kabul edersem, Elle'ye ve bebeğimize sırtımı dönmüş olurum.

Elimi Olivia'nın elinden çekip kapıya dönüyorum. İçeri girer girmez, balkon kapılarındaki muhafızlara başımı sallıyorum.

"Balkon kapılarını kapatın."

"Charlie..." Olivia konuşmaya başlar ama ben elimi kaldırarak onu durdururum. "Bana öyle deme."

"Pardon? Sana ne diye hitap etmemi istiyorsun?" Kaşlarını çatarak gülüyor. Babamın ikimizi de kullandığını hala anlamıyor mu? Bunun benim *istediğim* bir şey olduğunu mu sanıyor?

Olivia bana doğru bir adım atar. "Biz nişanlıyız.

Sana resmi unvanınla hitap etmenin uygun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Beni prensin gibi davranman uygun olur bence," diye cevap veriyorum ve ona dönerek. Omuzlarım geriliyor ve yüzüm kararır. Olivia bir adım geri çekilir, kolları yanlarına düşer.

Babam şimdiden küçük mirasçılar hakkında yorumlar yapmaya başladı ve bu kadınla seks yapma düşüncesi bana iğrenç geliyor. Hiçbir parçam ona dokunmak istemiyor.

Elbette çekici bir kadın, ama bana göre değil. O Elle değil.

Babam odaya girer, sırtarak. "O kadar da zor değildi, değil mi? değil mi? Kararını değiştirdiğine sevindim."

"Bunu Elle ve kardeşlerim için yaptım, senin için değil. Bu iş bitmedi."

"Ama sen yaptın," diyor Kral, bana doğru yaklaşıyor. Göğsü şişiyor ve ben onun kendini beğenmiş yüzüne yumruk atma isteğine direniyorum. Kazandığını sanıyor, ama ben bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım. Bulmak zorundayım.

Sanki aklımı okumuş gibi, kıkırdamaya başlar. "Bu sefer kurtulmanın bir yolu yok, Charles. Bayan Brundle ile evleneceksin ve bir sürü mutlu küçük varis yapacaksın. Göldeki kızı unutacaksın."

Gözlerimi kısıyorum. "Yapma..."

"Ne yapmayayım? Onu incitmeyi mi? Onu incitmem için bana bir neden verme." Alaycı bir şekilde başını salladı. "Dahlia Raventhal'la olan o küçük olaydan sonra, Talin'e seni gözetlemesini söyledim. Her zaman haddini bilmeyen kadınları sevmişsindir, değil mi?"

Annemden ve Grimdale halkı ile Farcliff'in daha az şanslı insanları için nasıl sesini yükselttiğinden bahsettiğini biliyorum. O, babamın istediği gülümseyen bir süs değildi ve babam onu bu yüzden nefret ediyordu. Tabitha Raventhal'ın suçlamalarının sonunda doğru olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Şimdi babam, onun kurallarına uymamı sağlıyor.

Kral bana doğru bir adım daha atar, göğsü goril gibi şişer. "Senden en ufak bir skandal kokusu bile alırsam, Charles, seni varisim olarak atamayacağım. Kimse olacaksın. Veliaht prens olmadan dışarıdaki dünyada kendi yolunu bulmaya çalış, hadi bakalım. Sen bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var ve bu seferlik sana itaat etmeni bekliyorum."

"Hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Kral gülüyor. "Oh, ve Charlie? Kabine gelecek hafta Farcliff Barajı Projesi hakkında toplanacak. Senin için bu, Krallık için harika bir şey, anladın mı? Grimdale hakkında büyük laflar yapma."

"Ne? Bunun ne alakası var? Bu Krallık için harika bir şey değil. Grimdale'den on iki milyon insanı yerinden edecek... nereye? Nereye gidecekler?"

"Küstah ağzından tek bir kelime bile çıkarsa, o küçük tıbbi kayıt sızdırılır."

Göğsüm kabarıyor. Öfkem her yöne patlamak üzere ve artık dayanamıyorum. Kralı itip geçiyorum ve dışarı fırlarken bir muhafızı yere deviriyorum. Babamın beni durdurmak için seslendiğini duyuyorum ve bana bu kadar hakim olmasını nefret ediyorum. Kendi muhafızlarımızı benden uzak tutmak zorunda kalıyor.

Odanın dışına çıkar çıkmaz, şatonun koridorlarında garaja doğru koşmaya başlıyorum. Elle'yi görmem lazım. Onunla konuşmam ve iyi olduğundan emin olmam lazım. Açıklamam lazım ama nasıl? Bunu nasıl açıklayabilirim? Bunu nasıl düzeltebilirim?

Motora atlıyorum ve yollarda uçarcasına gidiyorum. Ellerim motosikleti sıkıca kavrarken hızlanıyorum, hızlanıyorum, hızlanıyorum. Kırmızı ışıktayım ve arkamdan korodan bir korna sesi geliyor.

Umurumda değil. Sevdiğim kadını görmem lazım.

Neredeyse evinin önünde bisikletle kaza yapacaktım, kayarak durdum ve bisikletten atladım, ön kapıya koştum. Pencereden bağırırken yumruğumu kapıya vurdum. Daha sert vurunca kapı çerçevesinden sallandı.

"Elle! Elle! Kapıyı aç!" Kapı kolunu denedim ve açık olduğunu gördüm. I rush inside. Dahlia appears in the hallway and says

benim duymadığım bir şey. Elle'in yatak odasının kapısını açıp içeri girdiğimde onu yatakta kıvrılmış, ağlarken buluyorum.

Ben içeri girdiğimde, yüzünü silip battaniyeyi göğsüne sıkıca sarılarak ayağa kalkar. "Charlie—Majesteleri—burada ne yapıyorsunuz?"

"Seninle konuşmam lazım." Yatağa oturup ona uzanıyorum. O benden uzaklaşıyor ve elim havada donuyor. Elimi indiriyorum. "Ben... Nasıl hissediyorsun?"

"Harika."

Neredeyse gülmek üzereydim. Böyle bir zamanda bile, o hala alaycı ve sarkastik, bir kadında aradığım her şeye sahip.

Derin bir nefes alıp gözlerine bakarak, onun anlamasını umut ediyor, dua ediyorum. "Elle, o kızla evlenmek istemiyorum. Babam bana tuzak kurdu. Bebeği biliyor. Bir şekilde senin tıbbi kayıtlarını ele geçirmiş ve hamile olduğunu biliyor. Bundan bir çıkış yolu bulacağım, Elle, söz veriyorum. Seni istiyorum. Onu değil. Olivia'yı değil."

Elle bir anlığına bana bakar, sonra gözlerini indirir. Bir damla gözyaşı daha siler ve derin bir nefes alır. Yüzünü kaldırıp gözlerime baktığında, gözleri o kadar hüznle doludur ki, beni sarsar.

Bakışlarındaki acıya rağmen sesi güçlüydü. "Aramızda hiçbir zaman yürümeyecekti, Charlie. İkimiz de bunu başından beri biliyorduk."

"Sen benim çocuğumu taşıyorsun." "Evet."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Her şey demek, Charlie." Sesi çatallanır. Elini uzatıp elimi tutar. "Ama sen benimle aynı dünyadan değilsin. Ben asla o kalede ait olamayacağım."

Boğazımda bir yumru oluşur. Beni uzaklaştırıyor. Benim istediğim gibi bununla mücadele etmek istemiyor. Babamın kazanmasına izin veriyor. "Hayır, Elle, öyle değil."

"Aynen öyle. Sen nişanlısın, Charlie." Sesi boğulur ve derin, titrek bir nefes alır. "İkimiz de bunun olacağını biliyorduk. İkimiz de uygun biriyle evlenmen gerektiğini biliyorduk, aksi takdirde sorumluluğu kardeşlerine devredecektin. Bunu konuşmuştuk. Ben kraliçe olmak için uygun değilim."

"Öylesin." Gözyaşları yanaklarımdan süzülür ve elini sıkıca tutarım. "Sen, o 'uygun' kızlardan herhangi birinden daha iyi bir kraliçe olursun, Elle."

Acı bir gülümsemeyle güler. "Belki öyle, ama dünya öyle görmüyor." Elini karnına koyar. "Bebek ve ben iyi olacağız. Bir yolunu bulurum."

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Hayır, bunu kabul edemem. Beni öylece dışlayamazsın. Senin içinde büyüyen *benim* çocuğum. Onu istiyorum. *Seni* istiyorum."

"Öyle mi? Göl kenarındaki tepkini gördüm." Kız başını sallar. "Charlie, bir düşün. Bu çok karmaşık. Asla karın olamayacağım. Sadece patlamaya hazır bir skandal olacağım. Kraliyet ailesine asla kabul edilmeyeceğim ve asla kraliçe olamayacağım. Burada olmamalısın. Ben sadece babanın sana karşı kullanacağı bir kozum... ya da sana zarar vermek isteyen başka birine karşı."

"Elle..."

"Git artık, Charlie. Aramızda bir gelecek yok. Hiç olmadı da." Başını benden çeviriyor ve tek yapmak istediğim zıplamak ve çığlık atmak. Ona bir gelecek olduğunu göstermek istiyorum. Olmak zorunda. O olmadan...

...hiçbir şey yok.

"Bir gelecek olabilir." Son kelimedede sesim kısılıyor. Elini bırakmayı reddediyorum. Elleri soğuk ve titriyor, söylediklerinin samimi olmadığını biliyorum. Olamaz. Bunu kabul edemem. Ondan uzaklaşmayacağım.

Elle başını sallar ama elini çekmez. Gözleri benimkilerle buluşur ve kalbim parçalanır.

Derin bir nefes alır. "Nasıl? Nasıl bir gelecek olabilir ki? Hamile kız arkadaşınla evleneceğini mi açıklayacaksın? Hem Grimdale'den olan, hem de gerçek anne babasının kim olduğunu bile bilmeyen bir kızla? Babanı buna nasıl ikna edeceksin? Ha? Mümkün değil, Charlie. Bu yeterince uzadı. Artık bu konuda dürüst olmanın zamanı geldi."

Elini çekip başını çevirir, gözlerini sıkıca kapatır. Bunun bittiğini zaten biliyorum. Haklı olduğunu biliyorum, ama öylece çekip gidemem.

"Elle..."

"Seni önemsiyorum," diyor yumuşak bir sesle, gözlerime bakmadan. "Bana hiç sahip olamayacağımı düşündüğüm kadar çok şey verdin. Beni güzel ve özel hissettirdin... teşekkür ederim."

"Öyle söyleme, Elle. Sen güzelsin ve özelsin ve ben seni seviyorum..."

"Gitmelisin." Bana sırtını dönerek uzanır, battaniyesini çenesine kadar çeker. "Git ve nişanlınınla birlikte ol. Görevini yap. Kral ol."

"Kral olmak istemiyorum, Elle. Seni istiyorum. Bebeğimizi istiyorum."

Bana dönüp bakar, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştır. Onları silmeye çalışırım ama elimi durdurur. "Senin ne istediğin önemli değil, Charlie. Anlamıyor musun? İkimizin ne istediği önemli değil. Yaşadığımız dünya bu. Sen veliaht prensisin, ben ise hiç kimseyim. Kaderimizde bu yoktu."

"Öyle söyleme, Elle, ben..."

"Git artık. Lütfen, Charlie. Bunu gereğinden fazla zorlaştırma."

."

Kapı açılır ve Dahlia belirir. Bana başını sallar ve ben Donup kaldım. Gidemem. Onu bırakamam. Uzaklaşamam... ama onun haklı olduğunu biliyorum.

Ayrıcalıklı bir hayata doğdum ve bununla birlikte sorumluluklar da geldi. Hayatım hiçbir zaman bana ait olmadı. Bunu bana annem öğretti. Elle bunu anlıyor ve benim de bunu kafama sokmamın zamanı geldi.

Elle'yi asla elde edemem, çünkü o benimle aynı dünyadan gelmiyor. Onu seçersem, kardeşlerime, krallığıma, görevime sırtımı dönerim. Onu seçersem, onu ve bebeğimizi tehlikeye atmış olabilirim.

Babamın neler yapabileceğini bilmiyorum, ama onun kindar, güce aç bir pislik olduğunu biliyorum. Elle'yi koruyabilmemin tek yolu, ona sırtımı dönmek.

O odadan çıktığımda, bir şeyimi geride bırakıyorum. Kalbimin bir parçası Elle'de kalıyor ve onu asla geri alamayacağımı biliyorum. Yaşadığım sürece, kalbim bir daha asla tam olmayacak.

O haklı olabilir — ben doğduğum kişi olmalıyım — ama bu, eskisi gibi olacağım anlamına gelmez. Dahlia ön kapıyı kapattığında

kapıyı kapattığında, kilit kayar ve ben, gerçekten sevdiğim tek kişiyi kaybettiğimi anlarım.

OTUZ İKİ ELLE

Bunun doğru bir şey olduğunu BİLİYORUM, ama kendimi çok kötü hissediyorum. Charlie yatağımda otururken ağızımdan çıkan her kelime yanlış geliyordu. Hepsini geri almak ve ona sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini varsaymak istedim.

Ama olmayacak.

Birlikte olamayız. Artık bunu kendimize itiraf etmenin zamanı geldi, bu asla olmamalıydı. Elimi karnımın üzerinde gezdirip gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve kendimi sıkı bir top haline getiriyorum.

"En azından bana bu bebeği verdin, Charlie," diye fısıldadım. Prensi elde edemesem bile, onun çocuğuna sahip olabilirim. Bu korkutucu ve kolay olmayacağını biliyorum, ama doğru geliyor.

İçimdeki tüm sevgiyi ve Charlie'nin bana gösterdiği tüm sevgiyi bu bebeğe verebilirim. Çocuğumu tüm kalbimle ve ruhumla seveceğim.

Charlie'nin motosikletinin dışarıda motorunu çalıştırdığını duyuyorum ve sonra uzaklaşıyor. Her şey bitti.

Kalbim zaten kırılmıştı ama onun uzaklaştığını duyunca kalbim yeniden paramparça oldu. Sırt üstü yattım ve nefes aldım ama ciğerlerime yeterince hava alamadım. Yüzüm çirkin bir ağlama ifadesine büründü ama ses çıkmadı. Vücudum titredi ve tüm vücudumu keskin, delici bir acı sardı, ellerimi battaniyeye sıkıca tuttum.

O gitti ve bunun sonsuza kadar olduğunu biliyorum.

Dahlia'nın ayak sesleri kapımın önünde durdu ve ardından yumuşak bir vuruş geldi. "İyi misin?"

Nefes alamıyorum, bu yüzden cevap veremiyorum. Dahlia biliyor. İçeri girip kollarıyla beni sarıyor, ben daha önce hiç olmadığı kadar ağlarken beni ileri geri sallıyor. Onun gömleği gözyaşlarımla sıırıslıslam olana kadar titriyor ve hıçkırarak ağlıyorum.

"Doğru olanı yaptın, Elle. Seninle gurur duyuyorum."

Titreyip hıçkırarak, gözyaşlarını, sümüğümü ve kederimi battaniyeye siliyorum. "Keşke... Ne dilediğimi bilmiyorum. Keşke Grimdale'den olmasaydım."

"Eğer tam olarak kendin olmasaydın, Prens seni sevmezdi," dedi yumuşak bir sesle. "Sen bir nedenden dolayı kendin ol, Elle, ve asla değişmeni istemiyorum."

"Bu çok berbat."

Dahlia gülümsedi ve ben yastıklara uzanırken saçlarımı okşadı. "Evet, berbat. Birçok şey berbat."

Burnumu çekiyorum. "O bebeği istiyordu."

"Tabii ki istedi, aptal. Seni seviyor."

"Öyle söyleme, Dahlia."

"Bu gerçek."

"Bunu duymak istemiyorum. Birlikte olamayacağımız için daha da çok acıtıyor."

Dahlia iç çeker ve yanıma yatakyaya uzanır. İkimiz de sessizce tavana bakarız. "Belki kralı ortadan kaldırırsak, o aptal varis isim koyma törenine gerek kalmaz ve Charlie, Olivia Brundle yerine seni seçebilir."

"*Kurtulmak mı?* Cinayet mi öneriyorsun? Kral cinayeti mi?"

Dahlia iç çeker. "Hayır, demek istediğim... Ne demek istediğimi bilmiyorum. Kimseyi öldürmek istemiyorum. Ama bu doğru değil."

Ben gülerim, Dahlia da sırttarak bana dirsek atar. "Sadece bir fikirdi."

"Benim ilgilenmek istediğim türden bir fikir değil. Hayatımın geri kalanını hapiste geçirmek istemiyorum."

hayatımın geri kalanını hapiste geçirmek istemiyorum."

O iç çeker. "Biliyorum. Aptal bir gelenek yüzünden ve kral tahtını zamanı geldiğinde bırakmak istemediği için birlikte olamamanız çok yanlış geliyor."

"Bunu değiştiremeyiz, Dahl. Durum bu."

"Yirmi birinci yüzyıldayız. Aptal nişan geleneklerine ihtiyacımız olmamalı. Herkes evleneceği kişiyi seçebilmeli. Sen, ben, Prens, herkes."

"Ama yapamayız."

Bir süre sessiz kalıyoruz ve kendimi boş hissediyorum. Dahlia yanına dönüyor ve karnıma bakıyor. "Nasıl bir his?"

"Ne, hamilelik mi?" "Evet."

Omuz silkiyorum. "Bazen mide bulantım oluyor. Göğüslerim ağrıyor."

" inanamıyorum inanamıyorum sen kazandığını yarış
yarış kazandığını iki aylık hamileyken."

Gülümsüyorum

. "Biliyorum."

"Bu çok havalı."

"Umarım çocuğum benimle gurur duyar."

"Elbette gurur duyacaktır. Erkek mi kız mı
istiyorsun?" "Fark etmez."

Dahlia bana bebekler, hamilelik ve planlarım hakkında bin bir soru sorar, ta ki kalbimin paramparça olduğunu ve aşık olduğum adamı elde edemeyeceğimi unutana kadar.

Göz kapaklarım ağırlaşana ve sonunda uykuya dalana kadar beni sakinleştirir.

İKİ GÜN SONRA, Frank ve Tina'nın evinde akşam yemeği yerim ve onlara hamileliğimi söylerim.

"Kim... Babası kim?" Frank boğazını temizleyerek sorar. Göz teması kurmaz ve son derece rahatsız olduğunu anlarım.

"Kim olduğunu biliyorsun, Frank." Gülümsüyorum. Prens ve ben aylardır Valencias'larla pazar günleri yemek yiyoruz.

"Prens Charlie, değil mi?" Tina, şahin gibi gözleriyle gözlerime bakarak diyor. "Sana nasıl baktığını gördüm."

Yüzüm kızarır ve alt dudagım titrer.

"Peki Prens biliyor mu?" diye sorar Tina.

Derin bir nefes alıp, yine inkar etmeye hazırlanıyorum, ama bunun bir faydası olmayacağını biliyorum. Ailem gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. Başımı sallıyorum. "Evet, biliyor."

"Ne dedi?"

"O artık nişanlı, Tina. Bu... Bu yürümez."

"O zaman nişanını bozmasını söyle." Frank homurdanır. "O adamı bir daha gördüğümde..."

"Kral nişanlısını seçti. Bu, sıradan insanlar için olduğu kadar basit değil." Kendimi hissettiğimden daha kendinden emin konuşmaya çalışıyorum.

"Bana basit geliyor," diye homurdanır Frank. Yanakları kıpkırmızı olmuş ve gözlerinde öfke parıltıyor. "Sana sırtını mı dönecek?"

"Hayır! O bebeği istiyordu." Derin bir nefes alıyorum. Bu, hayal ettiğimden daha zor. "Sadece kaderimizde yoktu."

Tina, sanki beynimi indirip analiz ediyormuş gibi birkaç saniye boyunca bana bakıyor. Sonunda başını sallıyor ve elimi tutmak için uzanıyor. "Bu bebeği doğurmak istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diyorum, istemediğim kadar agresif bir şekilde. Koruyucu bir şekilde elimi karnımın üzerine koyuyorum.

Tina'nın dudakları gülümsemeye çekilir ve başını sallar. "Güzel. İhtiyacın olan her konuda sana yardım edeceğiz. Değil mi, Frank?"

"Tabii ki. Ve o küçük pislik Prens bir dahaki sefere barınağa geldiğinde, onunla konuşacağım." Kendi kendine mırıldanmaya başlar, başını sallar. "Seni hamile bırakıp terk etmek. İnanamıyorum. Hiç namus duygusu yok mu? Ne tür bir adam bu..."

"Sorun değil, Frank," diye sözünü kesiyorum. Hüzünlü bir gülümsemeyle. "Lütfen."

"Artık kendi başınasın, Elle," diyor başını sallayarak. "Tek başına çocuk yetiştirmek zor! O bunu bilmeli. Öylece çekip gitmek..."

"*Sorun yok*, Frank." Onun bu kadar kızgın olduğunu görmek beni biraz rahatlattı. İkisinin yanına gidip kollarımı onların omuzlarına doladım. "Sizi seviyorum. Bana destek olduğunuz için teşekkür ederim."

"Yalnız değilsin," diyor Tina. "Biz varız. Her zaman."

Tina doğru şeyleri söylüyor, Frank kızgın değilmiş gibi davranıyor ve hep birlikte ev yapımı bir yemeğin başına oturuyoruz. Valencia'ların benim için orada olduğunu bilmek endişelerimi biraz hafifletiyor. Yemekten sonra Tina beni yukarıya, tavan arasına götürüyor. Bebek kıyafetleriyle dolu eski bir kutuyu çıkarıyor.

"Tina, bunlara sahip olduğunu bilmiyordum."

Dudaklarını sıkıştırırken yüzünde bir anlık hüznün belirir. "Yıllardır bizdeydiler. Frank ve ben denedik. Ama senin de dediğin gibi —kaderimizde yoktu. Ama kendi çocuğumuz olsaydı, koruyucu aile olmaya başlamazdık ve seninle tanışmazdık.

Hayatımıza o kadar çok neşe kattın ki Elle, bunu kelimelerle ifade edemem. Üniversitede ve kürek sporunda başardıklarınla seninle gurur duyuyorum... Keşke bu bebeği doğurmadan önce kendine daha fazla zaman ayırabilseydin, ama harika bir anne olacağını biliyorum."

Beni kocaman bir kucaklamayla sarıp sıkıca sıkıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ve boğazım duygudan düğümleniyor. Ben de ona sarılıyorum, bana verdiği tüm sevgiyi içime çekiyorum.

Frank ve Tina bana bebek eşyalarıyla dolu kutularla eve gönderiyorlar. Tina her doktor randevusuna benimle birlikte gelmeye söz veriyor ve Frank ders programımı düzenlememe yardım ediyor. Yaz aylarında bazı dersleri alırsam bir dönem erken mezun olabileceğim gibi görünüyor, bu sayede bebek doğmadan önce diplomamı alabilirim. Bunun masraflarını karşılayabilirsem, sonunda mezun olabileceğim.

Valencia ve Dahlia arasında, bunu yapabileceğimi düşünmeye başlıyorum. Ama eve dönerken, uzaktaki kaleye bakıp Charlie'nin şu anda ne yaptığını merak ediyorum.

Beni düşünüyor mu? Hâlâ bu bebeği istiyor mu? Beni unutacak mı?

Kafamı sallayarak, düşüncelerimi bebeğime ve geleceğime çeviriyorum. Charlie'ye sahip olamam ve onu düşünmek sadece kalbimi acıtıyor.

Aramızda olanlar harikaydı, ama bitti artık.

OTUZ ÜÇ CHARLIE

OLİVİA BRUNDLE tanıdığım en sıkıcı kadın ve hayatımın geri kalanını onunla geçirme düşüncesi beni derin, karanlık bir çukura sürüklüyor. Bir hafta boyunca her gün Elle'yi aramaya çalışıyorum ve ona utanç verici sayıda mesaj gönderiyorum, ama hiçbirine cevap vermiyor.

Muhtemelen en iyisi budur.

En azından kendime böyle söylüyorum.

Onun haklı olduğunu biliyorum, birlikte olamayız. Babam kazandı ve ben de bir aptalla evlenip kurallara uymak zorundayım, böylece o krallığın iplerini elinde tutmaya devam edebilecek.

Bu doğru olabilir, ama bunu kabul etmek istemediğim gerçeğini değiştirmez. Her açıdan bana mükemmel uyan bir kadın olduğu, ama özel bir soyadı olmadığı için ona sahip olamadığım gerçeğini bir türlü kafam almıyor.

Bu saçmalık.

Ama annemin sözleri kafamda yankılanıyor ve bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Bir keresinde bana görevim uğruna bazı şeyleri feda etmem gerekeceğini söylemişti. En büyük çocuk olarak bunun benim sorumluluğum olduğunu söylemişti. Belki bir zamanlar aşık olmuştu ve krallık uğruna bu aşktan vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Damon tıp fakültesinde ve Gabe benim hiç olmadığım kadar sorunlu bir çocuk olduğu için, bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Annem haklıydı, kral olmak için gereken güce ve iradeye sahip tek kişi benim.

Yine de, taçla tek yapmak istediğim şey onu Farcliff Gölü'nün derinliklerine atmak.

Bir hafta daha kendi acımı yaşayarak geçiriyorum. Elle'nin evinin önünden her gün geçiyorum, ta ki ona yaklaşmak çok zor hale gelene kadar. Onun ve bebeği için biraz para ayırıyorum ve babamın erişemeyeceği bir hesaba saklıyorum. Gelecek yılki öğrenim ücretini ödemek niyetindeyim.

Elle ile birlikte olabileceğim her olasılığı düşünerek kendime işkence ediyorum, Olivia ile değil.

Ama başka çare yok. Taç giymek zorundayım, yoksa Elle intikam tehlikesiyle karşı karşıya kalır ve kardeşlerimden birinin hayatını feda etmesi gerekir. Babam beni köşeye sıkıştırdı ve bundan kurtulmanın bir yolunu göremiyorum. Dediğini yapmazsam, beni varisi olarak reddedip sevdiğim herkes acı çekecek.

Bütün krallık acı çekecek.

Ne zaman onun ofisine yaklaşısam, kapıyı kapatıyor. Bu baraj projesi hakkında söylentiler duyuyorum ve bu beni endişelendiriyor. Hala neler olduğunu anlayamıyorum, ama kafam çok karışık. Konsantre olamıyorum.

Elle bana ilişkimizin bittiğini söyledikten iki hafta sonra, Olivia ve ailesi kalede resmi bir akşam yemeğine davet edildi. Neville yatak odamın kapısında beklerken, aynada kravatımı düzeltiyorum.

"Nasıl hissediyorsunuz, efendim?"

"Nasıl mıyım?" diye alay ettim. "Berbat hissediyorum. Evlenmek istemediğim bir kadınla evlenmek zorundayım ve aşık olduğum kadın beni tanımıyor gibi davranıyor."

"Üzgünüm, efendim."

"Ben de." Saçlarıma pomat sürmek için banyoya giderim. En üst çekmeceyi açtığımda, küçük siyah bir yüzük kutusu öne doğru kayar. Kalbim milyonuncu kez parçalanır. Yüzük kutusunu açıp annemin yüzüğünü görürüm ve onu Elle'ye asla veremeyeceğimi bilirim.

Bu da onu kimseye veremeyeceğim anlamına geliyor.

Elle takmayacaksa, bu çekmecede sonsuza kadar saklı kalacak.

Bir iç çekerek, onu geri atıp çekmeceyi kapatıyorum. Saçımı düzeltiyorum ve dışarı çıkıyorum. "Hadi şunu bitirelim, Nev."

O eğilir ve benimle birlikte yemek odasına yürür. Herkes zaten oradadır: Damon, Gabe, babam, Olivia ve ailesi.

Büyük, mutlu bir aile toplantısı.

"Bize katıldığın için memnunum," diyor babam acımasız bir gülümsemeyle. Son iki haftadır, aynı aptal sırtıyla dolaşıyor.

sırıtişla dolaşıyor. "Charles, Lord ve Lady Brundle'ı hatırlıyor musun?"

"Sizi tekrar görmek güzel," diyorum mekanik bir şekilde, onları hiç hatırlamıyorum.

"Baban ve ben, Farcliff Gölü'nün güney ucundaki hidroelektrik baraj projesini tartışıyorduk."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Lord Brundle bu teklif konusunda bilgili görünüyor. Baraj iki ülkemizi birbirine bağlayacak ve babamın ona ne söz verdiğini merak etmeye başlıyorum. Olivia da bir pazarlık kozu olarak kullanılıyor mu?

"İş konuşmayı bırak, baba." Olivia bana kirpiklerini kırıştırıyor. "Gel otur, müstakbel kocam." Bana dişlerini gösteren bir gülümsemeye yanındaki sandalyeyi okşuyor.

Tiksinti ile titremeyi zorlukla bastırıyorum. Yanına oturduğumda, elini uyluğuma koyuyor. Elini çekiyorum, sonra bir bardak şarabı boğazımdan aşağı döküp bir tane daha istiyorum. Bunu değiştiremiyorsam, en azından içebilirim, değil mi? Aylardır büyük bir içki alemi yapmamıştım.

İkinci ve üçüncü kadeh içkimin arasında, eli tekrar uyluğuma konuyor. Yukarı doğru kayıyor ve sonunda benim...

"Ne oluyor lan?" Geriye atlarım, masayı tekmelerim ve onu benden uzaklaştırırım.

Olivia'nın yüzü kızarıırken çatal bıçaklar tıkırdar. Elini çeker ve ben ona sert bir bakış atarım.

"Charlie!" Babam sertçe seslendi. "Nişanlınla böyle konuşulmaz."

Cevap vermiyorum, bunun yerine gözlerimi müstakbel kayınpederime çeviriyorum. "Bu baraj hakkında daha fazla bilgi verin," diyorum Lord Brundle'a.

Lord Brundle yeni hidroelektrik barajı hakkında açıklamaya başlarken babamın gözleri kısılır. Grimdale sakinleri East Brundle'a taşınacak, mevcut alçak araziler ise tamamen sular altında kalacaktır.

"Üretilen enerjinin her iki ülkemizi de desteklemeye yeteceğini tahmin ediyoruz."

"On iki milyondan fazla insanı yeniden yerleştirmek mi istiyorsunuz? Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz? Onlar ne yapacak?"

"Sadece Grimdale," diyor babam elini sallayarak. "Taşınacaklar."

"Sadece Grimdale mi? Onlar insan, baba. *Senin* tebaandılar. Gözünü kırpmadan onları başka bir ülkeye mi taşıyacaksın? Brundle'da ne yapacaklar?"

Babam bana sadece gülümsüyor ve kalbime korku doluyor. Bu sadece Elle ya da kardeşlerimle ilgili değil. Olivia ile evlenmeyi reddedersem, babam bu planı gerçekleştirecek kadar uzun süre iktidarda kalacak. Onunla evlenirsem, aslında Grimdale'i Brundle'a teslim etmek için noktalı çizgiyi imzalıyor olacağım. O, krallığımızın belası olarak gördüğü şeyi, yani Grimdale'in tamamını ortadan kaldırıyor ve bu süreçte kendine bir sürü para kazanıyor.

Aynı zamanda, tek tehdidi olan beni de ortadan kaldırmış olacak. Şah mat.

Grimdale'deki evlerinden taşınan onca insan... ne için? Bu enerji santrali ne kadar para kazandıracak?

"Doğu Brundle'da işçi sıkıntısı çekiyoruz. Çok sayıda iş var." "Ne tür işler?" Gözlerimi kısıyorum.

Lord Brundle elini salladı. "Fabrikalar, madenler, bu tür şeyler. Grimdale sakinlerine uygun düşük vasıflı işler."

"İnsanların nesillerdir Grimdale'de yaşadığının farkındasın, değil mi? Onlar sadece para karşılığında takas edebileceğin hayvanlar değiller. Hepsi düşük vasıflı işçiler de değiller. Grimdale'de doktorlar, avukatlar ve her türlü profesyonel de var. Savaşmadan yerlerinden ayrılmayacaklar."

"Bu, yeni kralın ilgilenmesi gereken bir konu olacak," diyor babam, kadehini kaldırarak. "Mutlu çifte."

"Mutlu çifte," diyor Lady Brundle gülümseyerek.

Kalbim sıkışır. Babam zafer kazanmıştır. Şimdi buna karşı çıkarsam, Elle'ye zarar verecektir. Karşı çıkmazsam, projenin yüzü ben olurum. Babam hiçbir tepki görmeden kararları vermeye devam eder.

Şimdi Elle'in haklı olduğunu biliyorum. Onunla birlikte olamam. Benim görevim krallığıma karşıdır ve babam onu mahvetmeye kararlı görünüyor. Şimdi tahttan vazgeçersem, Grimdale'in tamamı yok olacak.

Babam yüzünde kötücül bir sırıtişla bana bakıyor. Daha fazla şarap istiyor ama ben tek kelime bile duyamıyorum. Kulaklarım çınılıyor. Yemek masasına bakıyorum ve kardeşlerimin somurtkan yüzlerini, ardından da babamın sevinçli yüzünü görüyorum.

Beni tuzağa düşürdüğünü biliyor. Bunu engellemenin tek yolu kral olmak ve kral olmanın tek yolu da Olivia Brundle ile evlenmek.

Bu da Elle'ye sahip olamayacağım anlamına geliyor.

O yemek masasında otururken, tüm dileklerim, tüm umutlarım ve gece geç saatlerdeki hayallerimin... sevdiğim kadınla asla birlikte olamayacağımı fark ettiğimde, kalbimin son parçası da karardı ve parçalandı. Asla çocuğumuzun babası olamayacağım. Onu bir daha kollarımda tutamayacağım ve ona onu sevdiğimi söyleyemeyeceğim.

Onunla krallığının yarısı arasında seçim yapmak zorundayım. Ne kadar kalbimi kırsa da, krallığımı seçmek zorundayım.

OTUZ DÖRT ELLE

GÜNLER HAFTALARA, haftalar aylara dönüşüyor. Bebeğim büyüyor. Yaz dersleri alıyorum ve Aralık ayında mezun olabilmek için bir sonraki dönemimin programını yapıyorum.

Bebek tatil zamanı civarında doğacak, bu yüzden zor olacak ama mümkün. Sadece işleri doğru yapmam gerekiyor.

Öğrenci kredisi için başvuruyorum. Bu kredi, Valencias'ların bir araya getirdiği para ve Dahlia'nın cömertçe verdiği kredi sayesinde yaz ve sonbahar dönemlerinin öğrenim ücretini ödeyebiliyorum. Mezun olacağım.

Sosyal medyadan uzak duruyorum ve haberleri izlemiyorum. Basın, Prens Charlie'nin düğünüyle ilgili haberlerle dolu. Hiç bitmiyor.

Hangi çiçeklerin seçileceği, Olivia'nın hangi gelinliği giyeceği, ilk çocuklarına ne isim verecekleri hakkında haberler var. Ne zaman iyi bir gün geçirsem, onun mutlu evliliği hakkında başka bir manşet ya da onun ve Olivia'nın birlikte çekilmiş bir fotoğrafını görüyorum ve bu beni başka bir depresyon sarmalına sürüklüyor.

Beni ayakta tutan tek şey bebeğim. Negatif duyguların içime sızmaya başladığını hissettiğimde, oturup meditasyon yaparım ve bu duygular geçene kadar beklerim. Karnıma klasik müzik dinletir ve bebeğimle sanki kollarımda gibi konuşurum.

"Sen dünyadaki en şanslı bebek olacaksın, çünkü senin için her şeyi yapacak bir annen var," diye karnıma fısıldıyorum.

Tina beni doktor randevularıma götürüyor ve bir oğlum olacağını öğreniyorum.

"Ona ne isim vereceksin?" diye soruyor beni eve götürürken.

"Charlie," diye cevap veriyorum, pencereden dışarı bakarak. Elimi tutmak için uzanıyor ve eve kadar kalan yolu sessizce gidiyoruz.

Hâlâ onu seviyorum, mesele bu. Prens Charlie'nin yaklaşan evliliğini okuduğumda bile. Onunla

Bunu biliyorum.

Onu hala seviyorum.

Haftalar geçtikçe, bunun asla geçmeyeceğini anlıyorum.

Bu yüzden, bunu kabul ediyorum. Prensi uzaktan seveceğim ve bu enerjiyi oğlumuzu büyütmek için kullanacağım.

Eylül geldiğinde, Farcliff Üniversitesi Öğrenci Hizmetleri binasına son öğrenim ücretimi ödemek için gittim, ancak bakiyenin kapatıldığını öğrendim.

Şimdi altı aylık olan karnımı okşayarak dışarı çıkıyorum. Onun yaptığını biliyorum, Prens'in yaptığını. Parmaklarım telefonumun ekranının üzerinde duruyor, ama tereddüt ediyorum. Aylardır onun numarasını engelliyordum, çünkü onun aramalarına ve mesajlarına dayanamıyordum.

Şimdi onunla konuşursam, onsuz devam edecek gücü hala bulabilecek miyim? Onun yokluğunu kabullenmeye yeni yeni başlıyorum.

Hiçbir şey söylemeden telefonumu cebime koyup eve gidiyorum. Dahlia orada ve ona ödünç verdiği parayı geri vermeye çalışıyorum. Dahlia, dönem boyunca yaşamak için paraya ihtiyacım olacağını söyleyerek reddediyor.

"Sana faiz talep etmeyeceğim. Bankalar talep edecek. Önce öğrenci kredilerini öde, sonra bana geri ödersin."

"Dahlia..."

"Senden para almayacağım. Öyle bir şey olursa seni bu evden kovarım ve o zaman paraya şimdi olduğundan daha çok ihtiyacın olur."

Ağzımı açıyorum, ama tek yapabildiğim gülmek. "Tamam. Teşekkür ederim." Sonra ağzım açık kalıyor ve elim karnıma gidiyor. "Tekmeliyor!"

Dahlia çığlık atarak bana koşar ve elini uzatıp hissetmeye çalışır. "Bu ilk kez mi oluyor?"

Konuşmadan başımı sallıyorum. Yanaklarım kızarıyor ve yüzümde kocaman bir gülümseme belirliyor. "Bu çok garip bir his."

"İçinde başka bir insan büyüyor," diyor Dahlia, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Bu çok çılgınca."

Gülüyorum. "Evet, hamileliğin ardındaki genel fikir bu."

Bir başka sakın akşam için birlikte kanepede otururken, Dahlia ve Valencia ailesinin benim için tek ihtiyacım olan aile olduğunu fark ediyorum. Hayatım boyunca anne babamın kim olduğunu bilmediğim için yas tuttum, ama şimdi, karnımdaki bu bebekle, farklı bir bakış açısı kazandım. Ailemi kendim seçebilirim ve beni seven ve önemseyen insanlarla doldurabilirim. Dahlia, Frank ve Tina'nın ne olursa olsun benim için burada olacaklarını biliyorum.

Dahlia'ya bakıp odasına doğru başımı sallıyorum. "Bir süredir maraton seks seansları duymadım. İyi misin?"

Bana sıkı bir gülümseme atıyor. "Evet," diyor. "Sadece geçici bir durgunluk, sanırım. Bir süreliğine bana yeni bir yatak çerçevesi yapmana yardım edemeyeceğine göre, bir tane daha mahvetmek istemem."

Gülüyorum ve sonra arkadaşşıma bakıyorum. Onun için cinsel perhiz yapmak hiç karakterine uygun değil. "İyi misin?"

"İyiyim. Sen?"

"Evet," gülümsüyorum. "Aslında iyiyim. Her şeyin yoluna gireceğini hissediyorum."

"Dört ay önce sana bunu söylememiş miydim? Her şey yoluna girecek."

Uzaktan kumandayı alıp kanalı değiştirir ve Charlie'nin yüzü ekranda belirir. Kalbim sıkışır.

"Oops! Pardon," diyor ve geri çekiyor.

"Bekle, geri dön."

"...ve düğün tarihi bu yılın 1 Kasım olarak belirlendi. Son hazırlıklar için sadece altı hafta kaldığından, kale enerjiyle dolup taşıyor. Brundle ailesi, kızlarını Farcliff'e taşınmak için hazırlıklar yapıyor..."

"Altı hafta," diyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Çok yakın."

"Aceleyle getirilmiş olmalı."

"Belki o da hamile," diyorum, sırtışıma bir grimasa dönüşüyor. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bunları yüksek sesle söylediğime pişman oluyorum. Dudaklarım büzülüyor, gözlerim yaşıyor ve Dahlia kolumu sıkıyor.

"Sanmıyorum," diyor. "Onun böyle bir şey yapacağını sanmıyorum."

"Evet," diyorum, ama ona pek inanmıyorum. Prens ve ben artık birlikte değiliz. O evleniyor ve

çocuk sahibi olması bekleniyor, meşru çocukları, varisleri olması için. Bir noktada, eğer henüz olmamışsa, Olivia Brundle ile seks yapacak.

Onun başka bir kadınla birlikte olduğunu düşünmek hala midemi bulandırıyor. Midem bulanıyor ve bebek tekmeliyor, sanki benim üzüldüğümü hissedebiliyormuş gibi. Ellerimi karnımın üzerinde gezdirip oğluma odaklanıyorum. Dahlia tekrar kanalı değiştirirken derin nefesler alıyorum ve Prens ile Olivia'yı aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Artık önemi yok, ama yine de canımı yakıyor.

"O seni sevdi, Elle. Biliyorum." Dahlia'nın sesi yumuşak.

"Önemi yok," diyorum. "Bitti. Artık hayatıma devam etmeliyim." "Üzgünüm, Elle."

"Neden? Sonuçta, onunla birlikteydin ve bu bana hayata tamamen yeni bir bakış açısı kazandırdı. Şimdi bu çocuğu doğuracağım ve onu dünyadaki her şeyden daha çok seveceğimi şimdiden biliyorum. Her şey o kadar da kötü değil."

"Hayır, ama her dört saniyede bir televizyona çıkmaya daha iyi olurdu."

Acı bir şekilde gülüyorum. "Evet, doğru. Bir dahaki sefere daha az ünlü gizli bir erkek arkadaş seçmeliyim."

"Seninle iletişime geçmeye çalışmadı mı?" "Onun numarasını engelledim."

"Oh."

"İlk ay neredeyse her gün beni arıyordu. Onun aramalarını görmezden gelmek çok zordu. Onunla birlikte olamayacağım için, onu hayatımdan çıkarmak daha kolay oldu."

"Ama okul masraflarını o ödedi, değil mi?"

"Evet."

"Yani seni düşünüyor." "Belki."

Dahlia bundan sonra fazla konuşmadı, ben de öyle.

Belki onunla konuşmalı ve onu hayatımda tutmalıyım. Belki onu arayıp teşekkür etmeliyim. Bu olgun bir davranış olurdu.

Ama onu Olivia ile her gördüğümde, kalbim yeniden parçalanıyor. Onunla konuşursam, sesini duymak beni yeniden umutsuzluğun derinliklerine sürükleyecek diye korkuyorum.

Devam etmek daha kolay. Oldu, harikaydı, ama artık bitti. Onu her zaman seveceğim, ama asla sahip olamayacağım. Bitti.

OTUZ BEŞ CHARLIE

DÜĞÜN GÜNÜM daha çok bir cenaze töreni gibi. Sert, aşırı kolalı tören üniformam beni boğuyor, saçlarım kask gibi geriye jölelenmiş, kendimi aptal gibi hissediyorum. Bir makyaj sanatçısı yüzüm ve boynumla uğraşüyor. Göğsümdeki ve bileklerimdeki görünür dövmelemleri makyajla kapatıyor — tabii ki babamın talimatıyla. Bunun uygun olmadığını söyledi. Buna karşı çıkacak gücüm yok. Bu, artık istediğim kişi olamayacağımı gösteren bir başka işaret.

"Sorun yok. İşim bitti," diyerek onu uzaklaştırıyorum.

"Ama fotoğraflar..."

"Fotoğraflar sorun değil. Fotoğraflar umurumda değil." Sandalyeden kalkıp kale lobisine doğru yürüdüm. Kraliyet alayı hazırda ve beni bekliyordu. Farcliff'in merkezindeki katedrale doğru yola çıkacaktık. Polis caddeleri kapatmıştı ve binlerce insan barikatların arkasında bizi izlemek için sıralanmıştı.

Arabam süslü, kırmızı ve tamamen abartılı. Dört beyaz at, beni hayatımın sonuna kadar çekmeye hazır.

Babam arkamdaki arabadan sarkarak sabırsızca el sallıyor. "Geç kaldın!"

Onu görmezden geliyorum. At sırtındaki kale muhafızları, benimki kadar gülünç üniformalar giymiş olarak, alayın iki yanında sıralanmışlar. Ne kadar saçma bir durum. Neredeyse utanç verici.

Olivia Brundle bu sırda bir yerlerde, herkesin hayran kalacağı büyük bir elbise giyiyor. Sırada yaklaşık bir düzine at arabası var ve ben kendimi bunlardan birine götürmelerine izin veriyorum. Neville, iki kardeşimle birlikte bana katılıyor.

"Keyfin yerinde gibi görünüyorsun," diyor Gabe sırtarak. "Düğün günün mutlu geçmeli."

"Evet, ama değil."

Kimse başka bir şey söylemiyor ve hareket etmeye başlıyoruz. At arabası sallanıyor ve ben pencereden dışarı bakıyorum, ama hiçbir şey görmüyorum.

Gelecek karanlık, ama görünüşe göre kral olmak da budur. Halkım için kişisel mutluluğumu feda etmeliyim ve Grimdale'in on iki milyon sakini evlerinden ayrılmak zorunda kalmamalı. Elle ile birlikte olamıyorsam, en azından bunu sağlayacağım.

Farcliff Barajı Projesi henüz imzalanmadı ve son yapacağım şey olsa bile, bu projeyi durdurmayı kendime görev edindim. Nasıl yapacağım bilmiyorum, ama yapacağım. Bunu Elle ve annem için yapıyorum. İkisi de bunu isterdi.

Binlerce insan sokaklarda sıralanmış, biz geçerken bize bağırıp tezahürat ediyor. Ruh halim daha da kötüleşiyor. Ben ölümle burun buruna olduğumu hissederken, onlar burada kutlama yapmamalı. Farcliff sokaklarında dolanıyoruz ve kalabalık gittikçe yoğunlaşıyor.

Katedrale yaklaştıkça, dışarıdaki enerji daha da çılgınlaşıyor. İnsanlar barikatlara yaklaşmak için itişip kakışıyor, kollarını kraliyet arabalarına doğru uzatıyor. Kameralar patlıyor. İnsanlar bağırıyor.

Alayımız katedralin önünde durur. Damon elimi sıkar ve arabadan iner. Sırada Gabe vardır. Onların arabadan inip yerlerini almalarını izlerim ve elinde bir şey tutan Neville'e dönerim.

"Majesteleri..."

Bu annemin yüzük kutusu.

"Onu kaldır, Neville. Olivia Brundle o yüzüğü takmayacak.

Asla."

"İçine bakmalısın bence." Bana bakar ve kutuyu bana doğru uzatır.

Hırsla nefes alıyorum. Şu anda o yüzüğe bakmak istemiyorum. O yüzük, vazgeçtiğim her şeyi, kaybettiğim her şeyi temsil ediyor. Ama Neville bana başını sallıyor ve bu kadar ısrarcı olması ona hiç yakışmıyor. Kutuyu açıyorum ve annemin zümrüt yüzüğü bana parıldıyor.

Göğsüm sıkışır ve nefes almakta zorlanırım. "Ne?

Neden buna bakıyorum?"

Nev boğazını temizler. "Altına bak."

Kaşlarımı çatarak yüzüğü tutan yastığı kaldırıyorum. Altında küçük, katlanmış bir kağıt parçası gizlidir. Ağzım kurur. Neville'e bakarım, o ise gözlerini kaçırır.

"Bunun burada olduğunu biliyor muydun?"

"Kraliçe, bunu sadece kendi başına bulman gerektiğini çok net bir şekilde belirtmişti. Ama, şartlar böyle olduğu için..."

Titrek ellerimle sararmış kağıdı açıyorum. Annemin dalgalı el yazısını görünce nefesim kesiliyor. Sayfanın ortasında, mürekkebin akmış olduğu küçük dairesel bir filigran var, sanki bunu yazarken ağlamış gibi.

Sevgili Charlie,

Bunu okuyorsan, en büyük korkularım gerçekleşmiş demektir. Düşününü, torunlarımı ve nasıl bir adam olduğun görmek için yanında olamadığım için üzgünüm.

Seni tüm kalbimle sevdiğimi ve seninle gurur duyduğumu bilmeni isterim. Farcliff'in ihtiyacı olan kral sen olacaksın.

Ellerim o kadar titriyor ki okuyamıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor. Nefes alıp kendimi sakinleştiriyorum.

Şarap mahzeninin arkasındaki kulübede bir kasa bulacaksın. Şifresi doğum günün. Hayatımı ilk kez kasten öldürmeye teşebbüs edildiğine dair kanıtları ve babanla Talin Thorne'un beni öldürmeyi planladıklarına dair inandığım her şeyi oraya sakladım.

Farcliff siyasetinde çok fazla gürültü koparıyorum galiba. Beni bilirsin, hep burnumu sokmam gereken yerlere sokarım. Tıpkı senin gibi.

Kardeşlerine iyi bak.

Sevgilerimle,

Annen

Mektubu tekrar okudum, gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Efendim?" diye sordu Neville. "Ne yazıyor?"

"Öldürüleceğini düşündüğünü yazıyor," diye fısıldadım. "Babam ve Talin... Thorne mu?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Soyadının Smith olduğunu sanıyordum."

Neville kaşlarını kaldırır. "Ben hep Smith diye duydum. Thorne ise..." "Mürebbiyemin soyadı."

Nabzım hızlanırken ellerim titriyor. Kağıdı düzeltip telefonumla fotoğrafını çekiyorum. Ellerim çok titrediği için bulanık olmayan bir fotoğraf çekebilmek için üç deneme yapmam gerekiyor. Mektubu tekrar katlayıp yüzük kutusuna koyuyorum ve kutuyu ceketimin cebine sokuyorum. Gözlerim vagon penceresinden dışarıya doğru kayarken, kutunun güvenli olduğundan emin olmak için üzerine hafifçe vuruyorum. Kardeşlerim katedralin merdivenlerini çıkıyorlar. Talin kapının yanında durmuş, elleri arkada birleştirilmiş ve onu öldürme isteği neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Kameralar
patlıyor. Kanım
kaynıyor.

Tabitha Raventhal haklıydı. Annem öldürüldü ve ben katilin kim olduğunu biliyorum.

Kimse kapıyı açamadan dışarı fırlayarak, cenaze alayının arkasında bulunan babamın arabasına doğru sendeleyerek ilerliyorum. İnsanlar dikkatimi çekmek için bağırlıyorlar ama hepsini görmezden geliyorum.

Kralın arabasının kapısını menteşelerinden söküp, babama öfkeyle bakıyorum. "Beni tuzağa düşürdün."

"O katedrale gir ve Brundle kıızıyla evlen." "Annemi sen öldürdün."

"Raventhals'larla konuştun, değil mi?"

"Hayır, annemden bir mektup aldım - senin öldürdüğün kraliçe - her şeyi açıklıyor." Bu tam olarak doğru değil, her şeyi bilmiyorum, ama yeterince biliyorum. "Ve Talin... Soyadının Thorne olduğunu biliyorum. Dadiyla akraba olduğunu ve tüm bunların arkasında senin olduğunu biliyorum. Beni yetişkin bir kadının avı olmaya kurban ettin. Bana istismar ettirdin. Annemi öldürttün."

Bütün vücudum titriyor ve babam benden uzaklaşarak çömeliyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. Kafasını sallıyor. "Kanıtın yok."

"Yeterince kanıtım var. Krallık, kendi karını öldürdüğünü duyduğunda Elle'ye aşık olduğumu umursayacak mı sanıyorsun?"

Kendi çocuğunu yetişkin bir kadınla evlendirdin mi? Onu tehdit mi ettin? Beni varisin olarak ataman gerekmiyor, çünkü bugün tahttan çekileceksin.

"Böyle bir şey yapmayacağım..."

"Mektubun fotoğrafları var ve bulabildiğim tüm haber kanallarına göndereceğim. Hapse gireceksin."

"Kimse sana inanmayacak."

"Baraj projesinden bahsettiğimde anlayacaklar. Grimdale'in on iki milyon sakini, kendilerini önemseyen tek kraliyet ailesinin üyesini öldürdüğünü ve şimdi de evlerini su altında bırakmayı planladığını duyduğunda nasıl tepki vereceklerini düşünüyorsun?" Ona doğru eğildim. "Seni parça parça edecekler baba, ben de onlara izin vereceğim. Kafanı kazığa geçirecekler, ben de onlarla birlikte güleceğim."

"Charlie..." Babam ağzını açıp kapatıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor. Yüzü kıpkırmızı olmuş, kekeliyor ve konuşmaya çalışıyor ama ağzından hiçbir ses çıkmıyor.

"Bugün evlenmeyeceğim. Sen oraya çıkıp tahttan çekileceksin."

Dudakları titrer ve gözlerini kapatır, ama yine de başını sallar. "Ben yapmayacağım..."

"Ya hemen tahttan çekil ya da kurduğun her şeyin yıkılmasını izle. Tahttan çekilirsen, bunu gizli tutacağım. Eğer yaygara koparırsan, öldüğün günü ipe çekeceksin."

Bir kez olsun, acımasız gülümseme benim dudaklarımda, onun değil. Eğer bu olay duyulursa, onurunun kırılacağını, tahttan indirileceğini, yok edileceğini biliyor.

Elimdeki tüm kanıtlara bile ihtiyacım olmayacak. Annemin mektubu yeterli. Bir şüphe kokusu yeterli.

Ve son yedi ayda bana yaşattığı onca şeyden sonra, onun düşüşünün her saniyesinden zevk alacağım. Kral o barajı inşa etmeyecek, bu krallıkta ipleri elinde tutmayacak ve en önemlisi, beni Olivia Brundle ile evlenmeye zorlamayacak.

Kral yenilmiş bir şekilde bana bakıyor ve ben uzaklaşıyorum.

Alayımızı çevreleyen muhafızlardan birine dönüyorum. "Atından in," diyorum, uzun boylu beyaz ata başımı sallayarak.

"Efendim?"

"Atından in dedim."

Muhafız bana kaşlarını çatıyor, ama itaat ediyor.

Keşke at binmek bisiklet sürmek gibidir diyebilseydim, ama pratik yapmadığım için beceremiyorum. Bacağımı eyerin üzerinden geçirirken dengemi kaybedip neredeyse diğer tarafa düşüyordum. Eyerde otururken atın altımda gergin bir şekilde hareket ediyordu. Hayvan sakinleşene kadar boynunu okşayıp yumuşak sesler çıkardım.

"Bu atın adı ne?" diye soruyorum muhafızlara.

"Karma, Majesteleri."

Gülümsüyorum. "Mükemmel." Karma'nın boynuna eğiliyorum. "Beni Elle'ye götüreceksin, tamam mı Karma?"

Devasa beyaz kısrak yanıt olarak burnunu çeker. Gülümserim.

"Charlie! Artık düğünü iptal edemezsin." Babam arabanın penceresinden başını dışarı çıkararak görünür. Yüzü öfkeden çarpılmıştır.

"Ne istersem onu yaparım. Bana karşı hiçbir gücün yok. Brundle kıızıyla evlenmeyeceğim ve o barajı inşa etmeyeceğim."

Kral bana bakıp yüksek sesle küfür eder ve tekrar arabanın içine girer. Atı döndürür ve caddede koşmaya başlarım.

Muhabirler bariyerlerin diğer tarafından bana bağırlıyorlar. Polis barikatı Elle'nin evine giden yolu kapatıyor ve ben atımın kulağına eğiliyorum.

"Bu konuda bana güvenmen gerekiyor, tamam mı?" Boynunu okşayıp dizginleri sıkıca tutarken derin bir nefes alıyorum. "Buradan çıkıp kadını bulacağız."

At yine homurdanıyor. Topuklarımı atın yanlarına vuruyorum ve barikatın yönüne doğru yola çıkıyoruz. Yavaş bir tırısla başlıyoruz ve bacaklarımı tekrar Karma'ya sıkıştırıyorum. Barikat yaklaşırken kalbim küt küt atıyor. Çocukluğumdan beri ata binmemiştim ama içgüdülerim devreye giriyor.

Karma hızlanır ve ben onu daha da hızlandırırım. Barikat üzerimize doğru hızla yaklaşır ve kalbim güm güm atar. Etrafımızdaki insanlar çığlık atarken barikat gittikçe yaklaşır. Barikattan sadece birkaç metre uzaktayken, bir hata yaptığımı düşünürüm.

Korkunç, çok korkunç bir hata.

Ona çarpacağız. Boynum kırılacak.

Ama Karma ne yapacağını biliyor. Kendini havaya fırlatıyor ve barikatı zahmetsizce aşıyoruz. Aslında Karma zahmetsizce aşıyor, ben ise canımı dişime takarak tutunuyorum. Diğer tarafa ineriz ve ben onu yavaşlatmak için dizginleri çekerim, kalbim yerinden çıkacakmış gibi panik içinde nefes alıp veririm. Karma heyecanlıdır. At arka ayakları üzerinde yükselir, tekmeler ve kişner, ben ise eyerde kalmak için elimden geleni yaparım.

Karma'yı tüm gücümle tutuyorum ve düşmemek için dua ediyorum. Atım arka ayakları üzerinde dururken, flaşlar patlayan kameralara gülümsüyorum.

Bunu aptal gazetelerinizin manşetine koyun. "Hadi Karma. Beni sevgilime götür. *Hiyah!*"

Sokaklarda hızlı bir galopla yola çıkıyoruz. Karma tereddüt etmiyor. Hızlı ve güçlü, bir kez bile adımını bozmuyor.

Bu motosikletten daha iyi. Şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha heyecan verici. Arkamda arabaların çalıştırıldığını duyuyorum ve takip edildiğimi biliyorum.

Umurumda değil. Bırakın takip etsinler. Yeni Kral'ın gerçekten neye değer verdiğini görsünler.

Sokaklarda dörtnala koşuyoruz, başka bir barikatı atlayarak trafiği durduruyoruz. Arkamda bir kalabalık oluşuyor, ben sevdiğim Grimdale'in kenarındaki küçük bungalova doğru ilerlerken ellerinden geldiğince beni takip ediyorlar.

Elle'ye.

Aşkımın yanına.

Karma'ya yüzümde bir gülümsemeyle, kalbim şarkı söylerken ve ruhum mutluyken biniyorum. Öğrenmem gereken milyonlarca şey var, babamla ilgilenmem ve Olivia'dan ayrılmam gerekiyor... ama bunların hiçbiri önemli değil.

Önemli olan tek şey Elle.

Elle'nin evine vardığımızda atım ince bir ter tabakasıyla kaplıdır. Atımdan inerken sendelerim ve son anda kendimi tutmadan önce neredeyse yüzüstü düşüyordum. Ön kapı açılır ve çok hamile, çok güzel Elle kapıda belirir.

Nefesimi keser. Onu aylardır görmemiştim ve kalbim mutluluktan neredeyse patlayacak gibidir.

"Ne oluyor...?" Bir elini karnına, diğeriini alnına koyuyor. "Burada ne işin var?"

Ona doğru yürürken tereddüt ediyorum, Karma arkamda nefes nefese kalıyor. "Elle," diyorum, dizlerimin üzerine çökerek.

"Evlen benimle."

OTUZ ALTI ELLE

Sanırım yine garip bir hamilelik rüyası görüyorum.

Farcliff Veliaht Prensi, kocaman beyaz bir atın üzerinde ön bahçeme doğru dörtnala geldi, dizlerinin üzerine çöktü ve evlenme teklif etti.

Elimi diğer koltuk altına götürüp cildimi sıkıca çimdikledim.
sertçe. Bu bir rüya olmalı. Başka bir açıklaması olamaz.

Ama derimden bir acı geçiyor ve uyanmıyorum.

Prens nefes nefese. Atı arkasında kişniyor ve homurdanıyor, sonra yaklaşıp Charlie'nin kulağına burnunu sürtüyor. Charlie hala bana bakıyor, kolları uzanmış.

"Ee? Ne diyorsun, Elle... Beni Farcliff'in en mutlu adamı yap."

"Ben... Başka bir kadınla evleneceğini sanıyordum."

"Hayır, evlenmiyorum. Artık değil."

"Peki ya kardeşlerin? Krallık? Görevlerin?"

"Bir yol buldum, Elle. Her şey yoluna girecek." Ayağa kalkıp ellerini yüzüme koydu. "Bana işkence etmeyi bırak ve benim karım olacağını söyle. Lütfen. Bu beni öldürüyor. Başka kimseyi istemiyorum, sadece seni istiyorum. Geçtiğimiz yedi ay hayatımın en kötü aylarıydı, Elle. Sensiz yaşayamam."

"Peki ya Kral? Taht ne olacak?"

"Elle," diyor, neredeyse çılgınca gülerek. "Beni dinle. Bitti. Sorun yok. Taht benim... ve sen de istersen senin."

"Bu bir şaka değil, değil mi?"

İkimizin de yüzünden gözyaşları akıyor ve o başını sallıyor. Olanları anlamaya çalışırken tüm vücudum titriyor. Alnını alnıma dayıyor ve beni kucaklıyor.

"Bu şaka olmaktan çok uzak. Seni dünyadaki herkesten ve her şeyden daha çok seviyorum. Sen ve çocuğumuz olmadan hayatımı hayal edemiyorum. Benimle birlikte Farcliff'i yönetmeni,

çocuklarımla annesi ve bu krallığın kraliçesi olmanı istiyorum. Evlen benimle, lütfen. Beni yalvartma."

Onun sözleri sonunda kafama dank etmeye başlıyor. Uzakta ayak sesleri ve korna sesleri duyuyorum, ama tek görebildiğim Charlie.

Dudaklarımla köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor. "Bilmiyorum, yalvarman hoşuma gidiyor."

Charlie bir nefes daha alırken göğsü inip kalkıyor. Parmaklarımı yanağına götürüyorum. Gözlerini kapatıp dokunuşuma yaslanarak iç çekiyor.

"Olivia ne olacak?" diye fısıldayarak soruyorum.

"Onu hiç istemedim. Ona hiç dokunmadım. Babam siyasi nedenlerden dolayı onunla evlenmemi istedi, ama artık önemi yok. Elle, beni dinlemiyorsun. Sen dışında hiçbir şeyin önemi yok."

"Ciddi misin?" Sesim çatlar ve parmaklarımı saçlarına geçiririm.

saçları

arın "Son derece ciddiym."

a "Beni gerçekten evlenmek mi

geçti istiyorsun?" "Ruhumun her zerresiyle."

riyor Kalbim çarpıyor. Yanaklarım ıslak. Dudaklarımı ısırtıyorum.

derin bir nefes alıyorum. "Gerçekten mi?"

Yüzünde bir gülümseme belirir ve Prens beni başının üzerine kaldırır, yavaşça daireler çizerek döndürür. "Evet, Elle. Evet!"

Zihnimin derinliklerinde, bir düzine kameranın flaşlarını görüyorum ve sesler ve bağırışların yaklaştığını duyuyorum.

Önemli değil.

Charlie beni ayağa kaldırıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Eli karnımın üzerinde dolaşıyor ve dudakları benimkilerle birleşiyor. Bir eliyle yanağıma okşarken, diğer eliyle karnımı okşayan Charlie, alnını alnıma yaslayıp iç çekiyor.

İçimde mutluluk kabarıyor ve kahkahamı tutamıyorum. Gülümsüyorum, gülüyorum, ağlıyorum. Parmaklarımı karnımdaki parmaklarıyla iç içe geçiriyorum ve kalbim patlarken ona yaslanıyorum.

Charlie beni tekrar tekrar öper, sanki beni bırakmaktan korkuyormuş gibi bana sıkıca sarılır. Dahlia kapıda belirir ve gazetecileri geri püskürtmeye başlar, böylece benim harap Grimdale evimin ön merdiveninde biraz yer açılır.

Sonra Prens bir dizinin üzerine çöküyor ve ceketinin cebine uzanıyor. Küçük siyah kadife bir kutu çıkarıyor ve kapağını açıyor.

Nefesim kesildi.

O yüzüğü daha önce görmüştüm, krallıktaki herkes görmüştü. Yeşil zümrüt taşı, Charlie'nin annesi Farcliff Kraliçesi'ne aitti. Kraliçe öldüğünde kaybolduğu sanılıyordu. Ama şimdi tam burada, önümde ve Charlie onu bana vermek istiyor.

Bana!

"Elle, karım ol."

"Bana nazıkçe sor," diyorum gözyaşlarım arasında, yüzümde bir gülümseme belirirken.

Charlie gülüyor. "Elle, hayatımın ışığı, çocuğumun annesi, kalbimin ve mutluluğumun anahtarı, lütfen, Farcliff'in aşkı için, benimle evlenir misin?"

Hala gülüyor ve ağlıyorum, Dahlia ise hala gazetecileri geri püskürtüyor. Bana bir bakış atıyor.

"Evet de artık, Elle. Tanrım, kadın! Onu bu ıstıraptan kurtar!"

Konuşamıyorum, çünkü sesim çıkmıyor. Yüzümden gözyaşları akarken sadece başımı sallıyorum. "Evet," diyorum boğuk bir sesle. "Seninle evleneceğim."

Prens yüzüğü parmağıma takarken içini çekiyor. Çok gülümsediğim için yanaklarım ağrıyor. Kollarımı ona doluyorum ve o beni tekrar öpüyor.

Aşkım, kralım, gelecekteki kocam.

Kameralara döndüğümüzde, yüzüm gülüyor. Elimde değil. Cevaplanması gereken sorular olacağını biliyorum — bu benim için henüz mantıklı gelmiyor. Muhtemelen Charlie dışında kimseye mantıklı gelmiyordur.

Ama bunun doğru olduğunu biliyorum.

Prensin uşağı Neville siyah bir arabayla gelir ve Dahlia kalabalığın içinden geçip araca ulaşmamıza yardım eder. Neville sessizce bizi yol boyunca götürür ve ben alnımı Charlie'nin omzuna yaslarım.

Derin bir nefes alıyorum. "Bu gerçek, değil mi? Rüya değil. Eğer bundan uyanmak zorunda kalırsam hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

"Bu bir rüya değil," diye beni teselli eder Charlie.

İç çekip, elini sıkıca tutuyorum. Arkamızdaki muhabirleri atlatıyoruz ve Neville bizi Farcliff ormanlarının derinliklerinde bulunan küçük evimize götürüyor. Gölün güney ucundaki kulübeye varıyoruz ve derin bir nefes alıyorum.

Neville bize başını sallar ve uzaklaşır. Charlie beni kapıya götürür. "Hoş geldin evime, kraliçem."

Gülümserim. "Bu hoşuma gitti."

"Bana da."

Ormandaki kulübede Charlie beni kollarına alır ve şefkatle öper. Güleriz, ağlarız ve öpüşürüz. Bana olan biten her şeyi anlatır ve birkaç mutlu saat boyunca dünyanın geri kalanını unuturuz. Halletmemiz gereken bir sürü sorun vardır, ama şimdilik... sadece biz varız.

Sonuçta Dahlia haklıydı. Her şey yolunda gitti.

EPILOG

ELLE

O GÜN, Charlie'nin annesinin topladığı ve kulübenin şarap mahzeninde sakladığı kanıtları bulduk. Ölümünden bir yıl önce, bir kayak gezisi sırasında ona bir suikast girişiminde bulunulduğu ortaya çıktı. Suikastçıyı bulmayı başarmış ve onu Thornes ailesiyle ilişkilendirmişti, ancak öldürülmeden önce bunu kamuoyuna açıklayamamıştı.

Elimizde fotoğraflar, isimler, tarihler vardı; bu da olayın arkasında kimin olduğunu çok net bir şekilde ortaya koyuyordu. Annemin yazdığı mektup ve Farcliff Barajı Projesi haberleriyle birleştğinde, bu bilgiler Kral'ın tahttan çekilmesini sağlamak için yeterliydi. Talin Thorne hapse atıldı.

Charlie'ye babasını da tutuklaması için baskı yapmaya devam ettim, ama o bunu asla yapmadı. Sanırım, dadısıyla yaşadığı skandalın ardından, hükümdarlığının başında tartışma yaratmak istediği son şey buydu.

Bunun yerine, Kral tahttan çekildi ve Farcliff'ten ayrıldı. Charlie, Damon ve Gabriel annelerinin ölümünün yasını tuttular ve Raventhals'ları kaleye geri davet ettiler.

Özellikle Damon bunu çok zor karşıladı.

Zor bir dönemdi. Bir bakıma, prensler annelerini bir kez daha kaybetmişlerdi ve aynı zamanda babalarını da kaybetmişlerdi. Charlie o günlerde çok ciddi ve sessizdi.

SESSİZ, kapalı bir törenle evlendik. Charlie, şifonyerinin en alt çekmecesinden benim tek çift topuklu ayakkabımı çıkardı, ama hamileliğim çok ilerlemişti ve düğünde giyemezdim. Onun yerine onları çerçevelettik.

İki hafta sonra sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirdim ve Charlie her gün, bütün gün oğluna düşkünlük etti. Kaleye bir bebek gelmesi herkesin moralini düzeltti ve kraliçenin ölümü ve kralın ani tahttan çekilmesinin trajedisinden dikkatlerini dağıttı.

Charlie ve benim birbirimize ve bebeğimize duyduğumuz sevgi, halkın kalbini kazandı. Beni kraliçeleri olarak beklediğimden çok daha kolay kabul ettiler ve Charlie ile ben, Farcliff ve Grimdale'in tam desteğiyle hüküm sürmeye başladık.

Farcliff Üniversitesi'nden mezun oldum, ama bebeğin geçimini sağlamak konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Dahlia'dan bebeğin vaftiz annesi olmasını istedim ve o da sevinçle kabul etti; sonuçta, kalede olmak için kendi nedenleri vardı.

Valencia ailesi, prens ve benimle birlikte kaleye taşınmayı reddetti. Frank, Farcliff Kalesi'nden barınağı yönetemeyeceğini söyledi. Ancak, mobil kısırlaştırma ve kısırlaştırma birimleri için fon kabul ettiler ve Frank, Farcliff'teki hayvan barınaklarının yüzü oldu.

Charlie Jr. doğduktan bir buçuk yıl sonra, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle Charlie'nin yanına yatağa girdim.

"Ne?" diye sordu, sırtarak.

Elini tutup karnımın üzerine koydum. Ona baktım, kalbim mutlulukla dolup taşıyordu.

"Sen..."

Başımı salladım. "Hamileyim. Tekrar baba olmaya hazır mısınız?"

Charlie'nin gülümsemesi genişledi ve dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı. Güldü ve beni defalarca öptü, zavallı kalbim neredeyse patlayacaktı. Bu kadar mutlu olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

ŞİMDİ, on yıl sonra, üç harika çocuğumuz var ve hayatım o kadar sevgi dolu ki, buna inanamıyorum. Dahlia benim için birçok yönden bir kardeş gibidir... ama bu onun hikayesi ve bunu kendi sözleriyle anlatmasına izin vereceğim.

Charlie, Farcliff Krallığı'nın tamamı tarafından seviliyor ve defalarca nazik ve adil bir kral olduğunu kanıtladı. Annesinin hatırası onda yaşıyor.

Bu kadar sevgi ve mutluluğu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama her gün bunun için minnettarım. Üç çocuğum da uzun boylu, güçlü ve atletik ve ben onların oldukları gibi güzel olduklarını bilmelerini sağlıyorum.

Akşamları Charlie bana sarılır ve beni sevdiğini söyler. On yıl geçmesine rağmen, bunu duymaktan hiç bıkmıyorum.

"Kraliçem," diyor, ellerini vücudumda gezdirerek. "Sana ne kadar harika olduğunu hiç söyledim mi?"

"Her gün," diyorum gülümseyerek, gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkarıyorum. "Seni seviyorum, Elle," diyor Kral Charlie kulağıma fısıldayarak.

Kalbim, ilk günkü gibi çarpıyor. "Ben de seni seviyorum." Onu şefkatle öpüyorum ve o beni kendine çekiyor.

İlk gecemizdeki gibi, bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum. Kollarının arasına düşüyorum ve o beni kraliçesi olarak kabul ediyor.

Tek fark, artık kaderimizin mahkum olmadığını bilmem. Son kullanma tarihi yok, sonu yok, yüksekte düşüş yok. Birbirimize sahibiz, sonsuza kadar, sonsuza kadar mutlu.

Charlie'nin ilk çocuğunun doğumuna nasıl tepki vereceğini öğrenmek ister misiniz? Tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyabilir ya da duymayabilir...

[Bonus bölümü almak için buraya tıklayın!](http://www.lilianmonroe.com/subscribe)
(<http://www.lilianmonroe.com/subscribe>)

Prens Charlie, Damon'un yardımına ihtiyaç duyduğunda, Dahlia'yı kardeşinin yoluna atacağını bilmiyordu...

[Okumaya başlamak için buraya tıklayın!](https://mybook.to/HeartlessPrince)
(<https://mybook.to/HeartlessPrince>)

KALPSİZ PRENS

KRALLIKTA BEKLENMEDİK: KİTAP 2

*Mutluluk anlarını yakala, sev ve sevil! Dünyadaki tek gerçek budur,
geri kalan her şey saçmalıktır.*

—Leo Tolstoy, Savaş ve Barış

BİR DAHLIA

LANETLENMİŞİM.

Her zaman öyleydim, her zaman öyle olacağım — ama bununla
yaşamayı öğrendim.

bununla yaşamayı öğrendim.

Barista bunu bilmiyor. O sadece, ben tezgaha yaklaştığım anda
espresso makinesindeki süt

espresso makinesindeki buhar makinesinin, ben tezgaha yaklaştığım
anda bozulduğunu düşünüyor.

"Üzgünüm." Kaşlarını kaldırıyor. "Daha önce hiç böyle olmamıştı."
Arkasında "Sadece Personel" yazan kapıya bakıyor, dudağını ısıyor.
Acaba müdürü sert biri mi?

Kafamı sallıyorum. "Sorun değil. Latte'leri boş verin. İki sade
kahve alayım."

"Parayı iade edeceğim."

Gülümsüyorum. "Endişelenme." Sürekli şanssız olduğum için onu
cezalandırmayacağım.

Omuzları biraz gevşer. Bana utangaç bir gülümseme atar. "Tamam,
teşekkürler."

İki kahveyi teyzem Theresa'nın beklediği masaya götürüyorum.
Teyzem, bir sonraki müşteri için sihirli bir şekilde tekrar çalışmaya
başlayan makineye çenesiyle işaret ediyor.

"Ne oldu?" "Lanet
yüzünden."

T teyze gözlerini devirir. "Tabii ki öyle. Lanet falan olmadığını
biliyorsun, değil mi?"

"Bir gün benim yerime geç de bana lanet olmadığını söyle. Bu sabah
mutfağımda muz kabuğuna basıp kaydım. Muz kabuğu! Ben muz bile
yemem! Bu gerçek hayattaki Mario Kart değilse, normal bir insana böyle
bir şey olmamalı."

"Belki de sadece sakarsın," diye gülümser, "ve oda arkadaşın sporcu
değil mi? Sporcular muz yer, değil mi?"

Ben öfkeyle, onun karşısındaki sandalyeye çöküyorum. Lanet gerçek ve her gün beni sabote ediyor. Bana aşk hayatımı sorma bile, o Oxford İngilizce Sözlüğü'nde "felaket" kelimesinin altında yer alıyor.

Oda arkadaşım Elle sana aksini söylerdi, ama o, sağlıklı bir cinsel hayatım olduğu için flört etmede iyi olduğumu düşünüyor. Değilim. Hiçbir ilişkim birkaç haftadan uzun sürmedi.

"Prens Balosu nasıldı tatlım?" diye sordu teyzem, kahve fincanını dudaklarına götürürken. Büyük beden, leopar desenli, suni kürk ceketle ve uzun kırmızı tırnaklarıyla, kampüs kafesine pek de uymuyordu.

Gözlerine bakamıyorum. Yalan söylemekte berbatım, bu yüzden gerçeği söylüyorum. "Gitmedim."

"Ne? Ama Farcliff Kalesi'nden teşekkür notu aldık. Sadece katılanlara gönderiyorlar."

Parmaklarımla peçeteyi buruşturup derin bir nefes alıyorum. "Oda arkadaşım benim yerime gitti."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" Theresa'nın boyalı tırnakları göğsüne uçar ve parlak kırmızı dudakları açılır. Elle benim davetiyemi çalmış gibi kaşlarını çatıyor.

Elle benden hiçbir şey çalmadı. Onu benim yerime gitmeye ikna eden bendim, ve bu hiç de kolay olmadı. Gitmek istemiyordu, ama gittiği için mutluyum. Böylece Prens Charlie ile tanıştı.

"Gitmek istemedim, T Teyze. Kaleler ve kalabalıklar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Theresa kaşlarını kaldırır ve beni baştan aşağı süzer. "Öncelikle, bana teyze demeni sevmediğimi biliyorsun. Beni yaşlandırıyor."

Dudaklarım hafifçe gülümser.

Theresa devam eder: "İkincisi, neden Prens'in Balosuna gitme fırsatını kaçıırıyorsun? Bu balo her nesilde sadece bir kez düzenleniyor! Delirdin mi sen?"

"Kaleye gitmekten rahatsızlık duydum."

Theresa başını sallayarak tıslar. "Bunun suçlusu annen. Seni kendi mirasından uzaklaştırdı. Raventhal'ın kızı neden kraliyet ailesiyle tanışmaktan korkmalı ki? Hepsi

aptalca lanetle ilgili konuşmalar yüzünden. Kimse küçük bir çocuğun kafasına bu tür düşünceler sokmamalı."

"Ama o haklı. Orası benim için güvenli değil."

Theresa dudaklarını sıkıştırır ve tırnaklarıyla masaya vurur. Başını eğip beni izler. "Kaleden bu kadar korkuyorsan, neden organik kimya okuyabileceğin onca yer varken Farcliff Üniversitesi'ni seçtin?"

"Mikrobiyoloji." "Ne?"

"Ben organik kimya değil, mikrobiyoloji okuyorum." "Sen şöyle demiştin sanıyordum..."

"O sadece geçen dönem aldığım derslerden biriydi."

O elini reddedercesine salladı. "Her neyse. Soruyu geçiştiriyorsun. Neden *buraya* geldin? Notlarınla istediğin yerde okuyabilirdin, ama seni korkutan tek yere geldin." Teyzem dudaklarını büzdü. "Kraliyet ailesinden kaçmak için buraya gelmenin bir anlamı yok. Grimdale'in kenarındaki döküntü bir evde yaşıyorsun ve soyadının Smith olduğunu iddia ediyorsun. Sen bir *Raventhal*'sın, Dahlia. Diğerleriyle birlikte kaleye aitsin, öyleyse neden kaçıyorsun?"

Kahvemi yudumlarken yine gözlerimden kaçındım. Haklıydı. Krallığın en yoksul bölgesi olan Grimdale'in kenarında yaşıyordum, Raventhal ailesinin yaşayacağı tipik bir mahalle değildi. Ancak, Farcliff Üniversitesi'nde okuyan Smith soyadlı bir kız için gayet kabul edilebilir bir yerd.

Büyürken, Rocky Dağları'nın ormanlarında saklandım. Ailem sürgünde yaşarken, vasilerim olan üç teyzemle birlikte yaşadım. On altıncı yaş günümde kadar, aslen Farcliff'ten olduğumu bile bilmiyordum. Ailem beni yılda iki kez ziyarete gelirdi ve annem, küçük bir bebekken lanetlendiğimi açıklamıştı.

Bu yüzden beni Farcliff'ten uzaklaştırmışlardı, lanetten korumak için. En azından annem öyle söylemişti. Teyzelerim başlarını sallayıp, anneme saçma batıl inançları kafama sokmayı bırakmasını söylerlerdi.

Ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum, ama bu tür Şeyler insanın aklından çıkamaz. Şimdi, sanki hiçbir Şey olmamış gibi saray hayatına katılmam mı gerekiyor? Sanki kaleye gidersem öleceğim söylenmemiş gibi mi?

İ ekiyorum. "Bilmiyorum. Kendimi sahtekar gibi hissediyorum. Burası benim doğduğum yer, ama ben henüz yürümeye başlayan bir ocukken Farcliff'ten uzaklaştırıldım. Raventhal'ların evini hiç görmedim. Seninle, Helen teyzeyle ve Margie teyzeyle büyümek..."

Kendi düşüncelerime dalarak sözlerim kesiliyor.

"Ne oldu?" Theresa'nın sesinde bir keskinlik var.

Derin bir nefes alıyorum. "Harikaydı. Vahşi doğada büyümek çok hoşuma gitti. Doğa ve kuşlarla çevrili olmayı sevdim, polen, arı ve böcek ısırıklarına alerjim olması vahşi doğanın ortasında pek de uygun olmasa da. Yine de huzurluydu. Ama... Kim olduğumu bilmiyorum, Theresa. Birdenbire, on altı yaşına girdiğimde, bana Raventhal olduğumu ve Farcliff Sarayı'na ait olduğumu söyledin. Ben sadece..." Omuz silkiyorum ve i çekiyorum. "Ne istediğimi bilmiyorum."

Theresa beni incelerken kahvemi yudumluyorum. Hiçbir Şey sylemediğinde, konuşmaya devam etmemi istediğini anlıyorum.

"Annemi her gördüğümde, bana sarayda tehlikeli olduklarını söyler. Sen ise tam tersini söylüyorsun, beni oraya itiyorsun, sorun olmadığını söylüyorsun. Hangisi doğru? Güvenli mi, güvenli değil mi? Lanetli miyim, lanetli değil miyim?"

Theresa elini benimkinin üzerine koyar. Yüzü yumuşar ve parmaklarımı nazikçe sıkar. "Annenin kendi fikirleri var. Ben sadece doğuştan sahip olduğun hanımefendilik özelliklerini ortaya ıkarmanı teşvik etmeye çalışıyorum. Potansiyelini tam olarak gerekleştirmeni istiyorum, Dahlia."

Derin bir nefes alıyorum. "Annemin Farcliff kraliyet ailesine karşı her zaman paranoyak olduğunu biliyorum. Onun gibi korku içinde yaşamak istemiyorum."

"yleyse neden ondan kaçıyorsun? Davet edildiğinde neden kaleye gitmiyorsun?"

"Korkuyorum. Anneme olanlar..."

"Annemle olanlar talihsiz bir olaydı, ama onun düşündüğü kadar kötü olup olmadığını bilmiyorum. Basında yer alanlar, gerçekte tehlikeli olanlardan çok

basında bir skandaldan ibaretti."

"Sürgünden mi bahsediyorsun?" Teyzeme bakıp derin bir nefes alıyorum. "Ona tam olarak ne oldu? Tek bildiğim, kraliçenin öldüğü ve annemin onun öldürüldüğünü iddia etmeye başladığı... Sonra da sürgüne gönderildi. Ne zaman ona bu konuyu sorsam, susuyor." Şimdi de Theresa benim bakışlarımdan kaçıyor. Pencereden, derslerine giden öğrencileri izliyor.

"Aşağı yukarı öyle oldu," diyor. "Aşağı yukarı mı? Bu ne demek?"

Teyzem iç geçiriyor. "Bunu sana anlatmam gerekmez, ufaklık." "Neden?"

"Çok uzun zaman önceydi, Dahlia. Artık önemi yok." İçimde bir öfke birikir, sanki patlayacakmışım gibi hissedirim.

Geçmiş öğrenmeye çalıştığımda her zaman böyle olur. Teyzelerime ya da aileme sorsam da, hep aynı cevabı alırım. Geçmişte kaldı. Henüz yeterince büyük değilsin. Onların anlatacağı bir şey değil.

Peki, bu hikayeyi kim anlatacak? Ne olduğunu ya da annemin neden sürgüne gönderildiğini bilmiyorsam, Farcliff'te kime güveneceğimi nasıl bileceğim? O eskiden kraliçenin en yakın arkadaşıydı, ama şimdi bunun neden değiştiğini kimseye soramıyorum bile.

"Kralın kız kardeşi, annenin sürgüne gönderilmesi için kampanya yürütüyordu," diye açıklıyor Theresa. Dudaklarını sıkıştırıyor ve ruj izleri beliriyor. Gözlerini bana dikip bakarken gözleri kısıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Daha önce kimse bana bundan bahsetmemişti.

"Kralın kız kardeşi mi?"

"Lady Malerie." Theresa iç geçirir. "Annemi hiç sevmezdi. Sanırım Mal, kraliçe annemi nedime olarak seçip onu seçmediği için kırılmıştı. Kendisinin kralın kız kardeşi olduğunu, Tabitha Ravenhal'ın ise bir hiç olduğunu söylemişti. Çok kolay kırılan bir kadındı." Theresa dudaklarını şaklatır ve başını sallır. "Etrafında çok fazla drama vardı."

"Bunu hiç duymadım."

"Hayır," diye cevaplar Theresa, açıklama yapmadan.

"Yani... Annemi sürgüne göndermek intikam mıydı? Nedime olarak seçilmediği için mi?"

"Her şey nedime olmama ile başladı... Sonra Prens Charlie'nin vaftizi vardı. Phew! *O konuyu* açma şimdi." Theresa

başını sallar. "Tabitha, Lady Malerie yerine vaftiz annesi seçildiğinde mi? Eh, ortalık cehenneme döndü."

Kalbim çarpıyor. Daha önce kimse bana karşı bu kadar açık olmamıştı. Öne eğiliyorum. "Charlie'nin vaftiz töreninde ne oldu?"

Sorum Theresa'yı kendi düşüncelerinden koparıyor gibi görünüyor. Bana geniş gözlerle bakıyor ve keskin bir nefes alıyor. Ellerini çırpıyor ve başını sallıyor. "Ne yapıyoruz, önemsiz şeyler hakkında konuşuyoruz? Seni öğle yemeğine çıkarmak için buradayım! Kendimizi şımartmalıyız, geçmişteki aptalca dramlardan bahsetmemeliyiz."

"Ya aptalca dramlardan bahsetmek istersem?"

"Öyle olabilir, ama kendimize bakmamız gerekiyor. Hadi ama, sevgili yeğenimi görmek için Colorado'dan buraya kadar gelmedim ki, tüm zamanımı daracık bir kafede oturarak geçireyim. Farcliff'in en iyi kuaföründen randevu aldım. Senin saçlarının rengini tazelemek lazım, benim de saçımı yaptırmam gerekiyor."

Renkli saçlarımı ellerimle tarayıp derin bir nefes alıyorum. Theresa'nın yüzündeki ifadeden, bugün ondan daha fazla bilgi alamayacağımı anlıyorum.

Ayrıca, saçlarım pastel renklerden oluşan bir gökkuşağı gibi boyanmış ve Theresa haklı, gerçekten yenilenmesi gerekiyor. İç çekerek pes ediyorum. En azından bana bir şey söyledi. Kralın kız kardeşi Leydi Malerie'yi araştırabilirim. Belki bu, nereden geldiğim, ailemin Farcliff'ten neden kovulduğu ve bu lanet fikrinin nereden çıktığı konusunda bana bazı ipuçları verir.

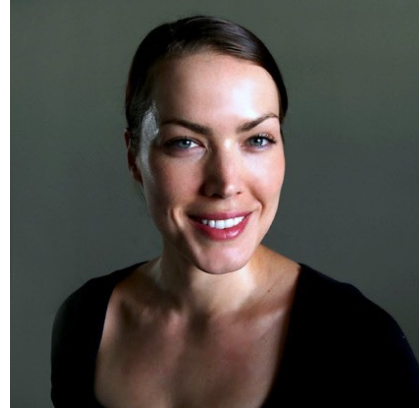
Theresa teyze kolunu omzuma atıyor ve beni kafeden dışarı çıkarıyor, tam da diğer iki teyzem Helen ve Margie turuncu cipimle caddeden gürültüyle yaklaşırken. Helen parlak mavi bir başörtüsü takmış, büyük gözlükleri var, Margie'nin uzun gümüş saçları ise başının etrafında çılgınca savruluyor. Caddeye bakan herkes bize bakarken, onlar bize doğru bağırıp çağırıyorlar.

Theresa beni Jeep'e doğru çeker ve ben dudaklarıma bir gülümseme kondururum. Teyzelerim bana gürültülü, mutlu ve renkli bir hayat yaşamayı öğretiler. Onlar benim için olabilecek en iyi koruyuculardı, ama beni rahatsız eden sorulardan kaçmaya devam edemem. Belki de var olmayan bir lanetten korkarak yaşamaya devam edemem.

Nereden geldiğimi ve yıllar önce aileme ne olduğunu bilmem gerekiyor.

[Okumaya başlamak için buraya tıklayın!](https://geni.us/HeartlessPrince)
(<https://geni.us/HeartlessPrince>)

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları diz çöktüren kadınları yazmayı çok seviyor. İnsanları güldürmeyi seviyor ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettar.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı eşiyle Avustralya'da yaşıyor. Eşi sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığından emin değil.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu
adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Otoriter Hata](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sürpriz](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde Romantizm](#)

[Pis Küçük Orta Yaş](#)

[Kaçamağı Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Krizi Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\) Randevu](#)

[Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm](#)

[Seni İstememelisin](#)

Sana Sahip

Olamam Sana

İhtiyacım Yok

Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini

Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İş Yeri Romantizmi İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret İlk

Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizmi CEO Tarafından

Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile

Bırakılmak Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizm Doğru Adamlar

Nişanlanmak

Yanlış Adamla Nişanlanmak

Mükemmel Adamla

Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizm Bana

Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun

Emirleri Doktor O

Doktor D Doktor

L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

